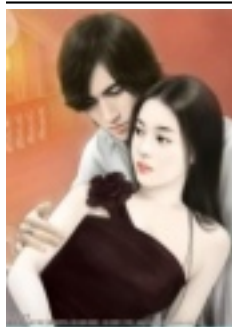

Không Cho Trả Lại Ông Xã

Contents

Không Cho Trả Lại Ông Xã	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	34
10. Chương 10	38
11. Chương 11	42
12. Chương 12	46
13. Chương 13	50
14. Chương 14	53
15. Chương 15	57
16. Chương 16	61
17. Chương 17	65
18. Chương 18: Chương Cuối	69
19. Chương 19: Vì Thanh	71

Không Cho Trả Lại Ông Xã

Giới thiệu

Hắn quả nhiên thật là ưu tú vượt trội so với chính người vợ của mình. Anh sẽ cùng cô làm những việc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-cho-tra-lai-ong-xa>

1. Chương 1

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Bách thị, thư ký Kim đang báo cáo lịch trình trong ngày với sếp.

“... Đây là lịch trình hôm nay của tổng giám đốc. Còn đây là tư liệu cá nhân của cô Ân.” Thư ký Kim cung kính đưa tài liệu trong tay lên, rồi xoay người ra khỏi phòng làm việc tổng giám đốc.

Còn lại một mình trong phòng làm việc, ánh mắt Bách Mộ Khắc thâm trầm nhìn chăm chăm túi tài liệu trước mặt, trong lòng nghiền ngẫm ba chữ “Dung Dĩ Ân” thật lâu, sau đó mới đưa tay cầm chúng lên.

Vừa rút giấy tờ trong túi ra thì một tấm hình rớt ra ngoài, anh đưa tay nhặt lên, con người đen lạnh lùng nhìn lướt qua cô gái trong ảnh.

Cơ thể nhỏ bé đứng trước khách sạn ở khu du lịch suối nước nóng lâu đời, hai mắt nhìn thẳng vào ống kính, hoàn toàn không có chút phong tình nào, sợ là cây anh đào cạnh cô còn đẹp hơn cô mấy lần.

May mà nụ cười của cô không hề khó coi, bờ môi trái tim khẽ cười, cuối cùng tấm ảnh cũng đẹp hơn nhờ nụ cười này, nhưng so với hình tượng người vợ trong lòng anh còn cách một khoảng rất xa.

Bách Mộ Khắc thầm nghĩ vậy nhưng vẫn mở tài liệu trong tay ra xem.

Xem một lúc lâu, anh chỉ mím môi, yên lặng không nói tiếng nào, khuôn mặt đẹp đẽ, khiến phụ nữ phải điêu đảo, còn có vẻ lạnh lùng luôn hiện hữu trên mặt.

Để tài liệu xuống, Bách Mộ Khắc nhíu mày đi đến cửa sổ sát đất, mắt lạnh nhìn xuống dòng xe như nước ở dưới lầu. *****.

Còn tưởng rằng là một cô gái ba đầu sáu tay, không ngờ lại bình thường như vậy, bình thường khiến anh không tưởng nổi.

So sánh với những nhà giàu khác thì nhà họ Dung chỉ được xem như một nhà bình dân, hai nhà kết thân căn bản là không môn đăng hộ đối, đừng nói việc anh và Dung Dĩ Ân chẳng hề quen biết.

Cho dù ông nội anh có giao tình với ông nội Dung Dĩ Ân, nhưng tình cũ cũng có giới hạn thôi chứ!

“Ông nội quyết định, ai lấy Dung Dĩ Ân người đó sẽ là người thừa kế tập đoàn Bách thị, con đã không muốn lấy Dĩ Ân, ông cũng không ép, nhưng chuyện thừa kế sợ sẽ nảy sinh vấn đề.”

Nhớ lại những lời hôm qua ông nội nói với anh ở thư phòng, Bách Mộ Khắc nhíu mày một lúc lâu sau mới buông lỏng.

Nhưng mà một người quản lý khách sạn suối nước nóng cũ kỹ, ngay cả vẻ đẹp bình thường cũng không có, hơn nữa gia thế lại càng bình thường, dựa vào cái gì mà cản trở con đường của anh, làm cuộc sống hoàn mỹ của anh bị rối loạn?

Không nghĩ nữa, không ai có quyền làm như vậy! Đè nén cảm xúc đang dâng lên trong ngực, anh bắt mình tỉnh táo lại, suy nghĩ thật kỹ mọi việc, thử nghĩ mà xem một tập đoàn lớn mạnh như vậy, anh vẫn kinh doanh rất tốt, lợi nhuận mang lại cho những cổ đông cũng rất nhiều làm họ cười ha ha, chẳng lẽ anh lại không giải quyết được một người phụ nữ, một cuộc hôn nhân.

Một lát sau anh đã trở lại ghế ngồi, không hề thấy được vẻ tức giận trên khuôn mặt tự tin của anh, trước sau như một vẫn là Bách Mộ Khắc hoàn mỹ, trong con mắt không hề che dấu vẻ tính toán.

Ngón tay thon dài nhấn phím điện thoại nội bộ, “Thư ký Kim gọi điện cho thư ký chủ tịch, bảo cô ấy nhanh chóng sắp xếp cho tôi gặp mặt cô Dung Dĩ Ân. Tháng sau xếp cho tôi một ngày trống, liên lạc với khách sạn đặt đại sảnh, liên lạc với công ty tổ chức lễ cưới bảo họ nhanh chóng chuẩn bị lễ cưới.”

Anh muốn cưới Dung Dĩ Ân, lễ cưới phải chuẩn bị xong trong vòng một tháng.

Không phải đều nói hôn nhân là cần kinh doanh sao? Có lẽ cuộc hôn nhân này không hoàn mỹ, nhưng với năng lực của anh, khẳng định sẽ kinh doanh cho nó hoàn mỹ, thành câu chuyện tình yêu mỹ mãn.

Mưa nhỏ kéo dài, cuối cùng cũng tạnh mặt trời từ từ lộ dạng mang theo ánh nắng chói mắt không ai ngăn được, chiếu sáng khắp mọi ngõ ngách hẻo lánh của thành phố, đuổi đi cái lạnh, đồng thời cũng mang lại âm áp và sáng khoái đến ọi người.

Phòng ăn ở lầu 38 khách sạn năm sao cao cấp, rõ ràng đã qua giờ cao điểm nhưng trong phòng ăn vẫn chật ních người, không khí tràn ngập mùi thức ăn.

Dung Dĩ Ân nhỏ bé ngồi chờ.

Khách sạn này là của tập đoàn Bách Thị, vì món ăn được chế biến rất tinh xảo và hoàn toàn khác với các khách sạn khác, nhất là ở đây kinh doanh những món tây cao cấp, mới khai trương được một năm nhưng đã tạo ra không ít truyền kỳ, cũng thành công thu mua các khách sạn xung quanh tạo thành một chuỗi khách sạn, khiến những thương nhân khác nhìn mà đỏ mắt.

Mà chủ nhân chuỗi khách sạn này chính là người thừa kế đời thứ ba của tập đoàn Bách Thị - Bách Mộ Khắc.

Hai năm trước khi kết hôn cùng Bách Mộ Khắc, Dung Dĩ Ân từ một người quản lý khách sạn suối nước nóng không có tiếng tăm liền biến thành tình địch của toàn thể phụ nữ, ai cũng không ngờ rằng một người bình thường như cô lại có thể lấy được người đàn ông hoàn mỹ của toàn thể phụ nữ, hâm mộ và ghen tỵ giống như thủy triều đổ ập vào cô.

May mà trong hai năm sống chung cô vẫn ru rú ở nhà, ngoan ngoãn làm cô dâu giàu có không gây tai tiếng gì, tránh được sự chú ý của bên ngoài, cho nên bây giờ cô mới có thể ung dung ngồi ở đây ung dung ngắm cảnh bên ngoài nghe bạn tốt kể khổ sau khi cưới chồng.

Có người nói, người đàn ông ở cùng người phụ nữ họ phải gây lộn, một khi đã lấy nhau thì bản thân họ ít gây chuyện mà vì những chuyện trong sinh hoạt củi gạo dầu muối dấm trà khiến họ phải cãi nhau, nếu người đàn ông và người phụ nữ không cãi nhau thì đó sẽ không phải hôn nhân.

Chẳng qua là có người càng gây càng yêu, có người âm ỉ làm tình yêu mất dần, cuối cùng cuộc hôn nhân sẽ đứt, mỗi người đi một đường riêng.

Cô thì sao? Cô và Bách Mộ Khắc không giống những cặp vợ chồng khác, ngay cả tranh chấp nhỏ cũng chưa từng có, như vậy giống như người đứng sống chung với nhau đúng không?

“Dĩ Ân, cậu thử nói xem có phải anh ấy rất độc tài và ghê tởm không?”

Tinh Tinh kêu to, kéo thần trí của Dung Dĩ Ân về, cô không nghĩ cuộc hôn nhân của mình có bình thường không nữa, hiện tại tập trung nghe Uông Tinh Tinh kể khổ, thực hiện nghĩa vụ của bạn tốt.

“Biết rõ mình coi trọng chuyên án này, thế nhưng anh ấy lại tùy tiện dùng một câu gần đến ngày sinh rồi, loại bỏ tên mình ra khỏi danh sách tham gia chuyên án, muốn mình bàn giao công việc rồi nghỉ ở nhà chờ sinh! Thật là quá đáng, cũng không thèm nghĩ mình đã tốn rất nhiều tâm huyết cho chuyên án này, tại sao anh ấy có thể đối xử với mình như vậy?” Đâm một miếng cà chua bỏ vào miệng nghiêng răng cắn, giống như đang ăn kẻ thù rồi nuốt vào bụng, “Mình không chỉ là cấp dưới của anh ấy mà còn là bà xã, là người bên gối của anh ấy, không phải anh ấy là người hiểu mình nhất sao? Nhưng anh ấy...”

Bỗng nhiên hốc mắt Uông Tinh Tinh ửng hồng, nhưng lại quật cường không thể tỏ ra yếu đuối, rõ ràng rất hậm hực và tủi thân nhưng lại không có chỗ phát tiết, thế là một quả táo tươi ngon thay thế anh chui vào miệng Uông Tinh Tinh, chết thảm trong miệng cô giống trái cà chua kia.

“Cho nên cậu liền gấp đến nỗi mặc đồ chạy khỏi nhà đến khách sạn?” Dung Dĩ Ân khê mở đôi môi trái tim dịu dàng hỏi.

“Nếu không cậu muốn mình ở nhà mất to trừng mắt nhỏ với anh ấy, làm mình giận chết sao?” Uông Tinh Tinh thở phò nói.

Vốn tưởng rằng sẽ nhắm mắt làm ngơ, ai ngờ gối của khách sạn quá mềm khiến cô ngủ không được. Đáng giận hơn là cái tên đàn ông thối kia đến giờ vẫn không nghĩ đến cô đang ở khách sạn mà họ tổ chức lễ cưới, ngu ngốc, thật ngu ngốc! Cô muốn nổi điên.

Dung Dĩ Ân lẳng lặng nhìn Uông Tinh Tinh...

Rất nhiều người cho rằng phụ nữ không về nhà vì họ ngang ngược, nhưng nói toạc ra đó chính là họ đang làm nũng với chồng, yêu cầu chồng cưng chiều, điều này hơi trẻ con nhưng cũng vì muốn một nửa của mình yêu thương mình cho nên mới làm như vậy.

Nhưng mà bây giờ người nổi giận là Uông Tinh Tinh, điều này khiến cô rất bất ngờ, dù sau trong ấn tượng của cô thì Uông Tinh Tinh là một người khôn khéo và tự tin.

Xem ra, ông trời đối xử với mọi người rất công bằng, bất kỳ ai đều có điểm ngốc.

Chính cô cũng vậy.

“Học trưởng Tề Lăng nói cũng không sai, cậu sắp đến ngày sinh, nên chuyên tâm nghỉ ngơi thật tốt chờ sinh.”

Uông Tinh Tinh luôn liều chết xông về phía trước, cũng không chú ý thấy người bên cạnh cô nhìn cô mang thai mà vẫn tăng ca, tiếp khách, sẽ rất lo lắng và dễ phòng.

Uông Tinh Tinh trợn trắng mắt, “Làm ơn, còn nửa tháng lận đấy! Chỉ cần đẩy nhanh tiến độ, nhất định chuyên án này sẽ kết thúc trước khi mình sinh, anh ấy không tin năng lực của mình sao?” Uông Tinh Tinh tức giận nói.

“Tim cũng giao cho cậu rồi, cậu còn cảm thấy anh ấy không tin cậu?” Cô mỉm cười nhún mày nhìn bạn tốt.

“Mình...” Nhất thời Uông Tinh Tinh cứng họng.

“Mình cảm thấy học trưởng Tề Lăng không phải không tin cậu mà anh ấy lo lắng cho cậu thôi, dù chuyên án có quan trọng nhưng cũng không quan trọng bằng cậu và đứa bé, anh ấy không nỡ nhìn cậu mỗi ngày phải thức đêm tăng ca còn xã giao với khách hàng.” Dung Dĩ Ân dịu dàng nói giúp Tề Lăng.

Uông Tinh Tinh bĩu môi, “... Coi như là tốt ỉn, nhưng anh ấy không nên đuổi mình ra khỏi phòng họp trước mặt nhiều người như vậy, ở nhà quản mình rất chặt còn chưa nói, ngay cả ở công ty cũng coi chừng mình, mất mặt là chuyện nhỏ, trái tim của mình bị tổn thương mới là chuyện lớn.” Uông Tinh Tinh cảm thấy rất tủi thân.

“Vì đó là công việc. Nhưng mà mình phải nói thật, nếu cậu muốn một lời khuyên hữu ích thì mình cho rằng học trưởng vô cùng có bản lĩnh. Không biết lúc trước là ai cố chấp phải lấy bằng được người ta.” Dung Dĩ Ân nhỏ giọng trêu chọc bạn tốt.

Uông Tinh Tinh xấu hổ đến đỏ mặt, ăn vạ kêu to, “Ai, Dung Dĩ Ân, cuối cùng cậu đứng về phía ai? Nghe cứ như mình là người không biết xấu hổ, mình cho rằng cậu được Tề Lăng phái đến để thuyết phục mình.”

Cũng không vội minh oan, Dung Dĩ Ân chống cằm cười nhìn bạn tốt, một lát sau, ung dung hỏi ngược lại: “Nếu như không phải đứng về phía cậu, cần gì mình vừa nhận được điện thoại của cậu liền chạy đến đây?”

“Vậy mà cậu còn chọc mình!”

“Mình nói sự thật, không phải chọc cậu.”

“Đúng đúng đúng, cậu là người bạn tốt thẳng thắn.” Uông Tinh Tinh xem thường mà khen cô.

“Cảm ơn! Đúng rồi, học trưởng Tề Lăng biết cậu ở khách sạn này không?” Dung Dĩ Ân thử hỏi.

“Dĩ nhiên không biết. Dung Dĩ Ân, mình cảnh cáo cậu, không cho phép tiết lộ!”

“Vâng, tuân lệnh, mình tuyệt đối sẽ không để thông tin bị rò rỉ, như vậy được chưa?” Không quên dùng ngón tay đưa lên miệng làm động tác kéo khóa, thể hiện sự trung thành.

“Tóm lại, lần này mình giận thật, tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho anh ấy được! Muốn mình nghỉ ngơi phải không? Được, giường của khách sạn năm sao này rất thoải mái, mình sẽ ở đây nghỉ ngơi thật tốt chờ ngày sinh, những hội nghị dài dòng chết người kia cứ để anh ấy từ từ hưởng thụ, bà đây quyết định mỗi ngày đều đi dạo phố ăn uống, thoải mái hưởng thụ cuộc sống tự do tự tại, hừ!” Uông Tinh Tinh khí phách tuyên bố.

“Được, thoải mái mà hưởng thụ.” Vô ý nhìn thấy phiếu ưu đãi trên bàn, trong lòng Dung Dĩ Ân liền nảy sinh một kế, trông mắt đen hiện lên tia狡 hoạt, “Này, không phải cậu rất thích ăn Mont-Blanc* sao? Cậu xem, hôm nay đến khách sạn dùng cơm, chỉ cần dùng điện thoại gọi cho họ là sẽ có Mont-Blanc.” Cô còn ân cần đưa phiếu ưu đãi cho Ông Tinh Tinh xem.

(* Mont-Blanc: tên một loại bánh.)

“Wow, Mont-Blanc món mình thích nhất, chuyện tốt như vậy sao có thể bỏ qua được!” Vừa thấy có thể ăn miễn phí món bánh ngọt mình thích, Ông Tinh Tinh liền lấy điện thoại gọi món bánh ngọt.

Dung Dĩ Ân thề cô không có lẽ mếp, cô chỉ giật dây khiến cô gái ngốc này để lộ hành tung mà thôi.

Cô đã giúp như vậy, mà có người còn không tìm được vợ thì chỉ có thể treo ngược lên mà đánh thôi.

Miệng thì ăn thức ăn ngon, thỉnh thoảng lại nói chuyện lớn chuyện nhỏ trong sinh hoạt hằng ngày, bởi vì bữa ăn quá ngon nên Ông Tinh Tinh không nhận được ca ngợi: “Đã lâu rồi không được nhàn nhã đi chơi, ăn ngon như vậy, mỗi miếng đều làm người ta cảm thấy hạnh phúc, Tề Lăng thích nhất thức ăn ở đây, nhớ trước khi kết hôn, bọn mình...” Ý thức được mình đang nói gì, Ông Tinh Tinh vội vàng im miệng.

“A, sao lại không nói tiếp?” Trước khi kết hôn cậu và học trưởng Tề Lăng làm sao?” Dung Dĩ Ân nhướn mày, chế nhạo nhìn bạn tốt.

“Cái gì thế nào? Vừa rồi mình có nói gì sao? Mình quên rồi.” Dù chết cũng không chịu thừa nhận.

Đây chính là phụ nữ. Dù nói không tha thứ, nhưng trong lòng vẫn luôn nhớ hết tất cả mọi việc liên quan đến người yêu.

Dung Dĩ Ân cũng không thừa thắng xông lên, tránh trường hợp Ông Tinh Tinh tức quá liền bỏ chạy, người kia vội vã chạy đến sẽ vô ích.

Khoảng mười phút sau, một bóng dáng quen thuộc hiện lên trong mắt cô, cô khẽ cười.

“Dung Dĩ Ân, tại sao cậu lại cười khúc khích với thức ăn?” Ông Tinh Tinh cảm thấy cô là lạ. Dung Dĩ Ân hất cằm về phía trước. Ông Tinh Tinh vừa quay đầu liền nhìn thấy chồng mình đang sai bước đi về phía này, sắc mặt liền biến đổi, vội vàng đứng dậy bỏ đi.

Cơ thể cao lớn cản đường cô lại, ấn cô ngồi xuống chỗ cũ, bị hành hạ cả đêm Tề Lăng nghiêm người nhìn cô gái nhỏ trước mặt, nếu không phải bụng cô đang lớn như vậy, anh thật muốn đánh đòn cô gái đã khiến anh lo lắng cả đêm!

“Chớ ngoan không cản đường.” Ông Tinh Tinh giống như cá nóc sưng mặt nói.

“Làm loạn đủ chưa? Nếu đủ rồi thì theo anh về nhà.”

Nhất thời Dung Dĩ Ân đen mặt... Học trưởng thật dần, nói chút lời ngon tiếng ngọt sẽ chết sao?

Không ngoài dự đoán Ông Tinh Tinh quả nhiên tức giận, đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt lại hét to,

“Chưa đủ, tôi muốn làm loạn đây, nếu anh không vui có thể đi, không phải anh muốn tôi nghỉ ngơi sao, tại sao bây giờ lại đến làm phiền tôi?” Nói không cũng chưa hết giận liền sử dụng bạo lực để phát tiết, tay nhỏ bé không ngừng đáng lên người Tề Lăng.

“Tinh Tinh!” Một phát liền bắt được một tay của vợ. Thật là bó tay với cô.

“Bỏ ra, em ghét anh, anh là đồ xấu xa...” Đột nhiên bị đau làm Ông Tinh Tinh nói không ra lời.

Dung Dĩ Ân ngồi trên bàn ăn chú ý thấy sắc mặt Ông Tinh Tinh khác thường, vội vàng hỏi: “Tinh Tinh, cậu sao vậy? Có phải bụng không thoải mái không?” Ông Tinh Tinh cho rằng bụng bị đứa bé đá, đang muốn nở nụ cười chứng tỏ mình không sao, nhưng bụng lại đau từng đợt, đau đến nổi chảy cả mồ hôi lạnh, thở cũng không nổi.

“A, đau quá... Đau quá...” Ông Tinh Tinh mở to mắt, vẻ mặt đau đớn.

“Tinh Tinh, xảy ra chuyện gì? Em đừng làm anh sợ.” Tề Lăng luống cuống.

Dung Dĩ Ân đẩy ghế ra đứng dậy đi vòng qua bàn ăn đến bên cạnh Tinh Tinh, phát hiện đồ bầu của Tinh Tinh ướt đầm.

“Tinh Tinh vỡ nước ối rồi, nhanh đưa cô ấy đến bệnh viện.”

“Sao lại có thể như vậy? Không phải hơn nửa tháng nữa mới đến ngày dự sinh sao?” Tề Lăng cau mày, lo lắng đến mức chảy cả mồ hôi.

“Tinh Tinh, cậu có thể đi không?” Dung Dĩ Ân vội hỏi.

“Mình...” Có thể bị chính tình trạng của mình dọa sợ, hai chân Uông Tinh Tinh không còn chút sức lực, cũng sắp phát khóc rồi.

“Tinh Tinh đừng sợ, sẽ không có chuyện gì đâu, giờ chúng ta sẽ đi bệnh viện.” Cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, Tề Lăng kéo tay của vợ đặt lên vai mình rồi bế bổng cô lên.

Trong phòng ăn khách hàng thấy thế cũng rối rít qua xem, nhân viên phục vụ cũng chủ động đi ra giúp đỡ, nhiều người giúp nên rất nhanh Uông Tinh Tinh đã được đưa đến bệnh viện.

“Em rất sợ, em rất sợ...” Trên đường đến bệnh viện Uông Tinh Tinh không ngừng nói ra nỗi sợ hãi của mình.

“Đừng sợ! Có anh ở đây, Tinh Tinh, ngoan, đừng sợ.” Tề Lăng nắm chặt tay của vợ, dù trong lòng rất sợ, nhưng vẫn trấn an cô vợ đang đau bụng sinh.

Mặc dù đau đến mức muốn giết người nhưng thấy chồng vẫn ở bên, Uông Tinh Tinh cũng bớt lo lắng, chẳng qua là... Trời ơi, cô còn phải đau bao lâu nữa đây? Sao bệnh viện lại xa như vậy chứ.

Thật vất vả mới đến được bệnh viện, Uông Tinh Tinh được y tá đỡ lên giường bệnh, chuẩn bị đưa vào phòng sinh, nhưng đột nhiên cô ấy lại đổi ý, không chịu cho Tề Lăng vào phòng sinh, thế là cô ấy lại tranh chấp với tiểu oan gia ngay ngoài phòng sinh.

“Anh chê bụng em chưa đủ đau đúng không? Em nói không được là không được, em không muốn anh vào phòng sinh chung với em, lúc em sinh con vừa xấu lại vừa chật vật, có gì đẹp đâu mà xem, Dĩ Ân cậu giúp mình giữ anh ấy lại, mình không đồng ý cho anh ấy vào phòng sinh, không đồng ý...” Cô ấy không muốn chồng mình nhìn thấy mình đau đớn và chật vật, cô ấy muốn giữ hình tượng đẹp để trước mắt chồng.

Uông Tinh Tinh cố chấp lại chọc giận Tề Lăng, anh không chịu được quát to.

“Uông Tinh Tinh, em là người ngu ngốc! Lúc này còn cậy mạnh. Lúc chúng ta kết hôn không phải đã thề rằng, mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng cùng nhau đối mặt, sao anh có thể để em một mình cô đơn sinh con được chứ? Anh không làm được!”

“Tề Lăng...” Uông Tinh Tinh ngu ngơ luôn tại chỗ, vừa đau vừa cảm động nước mắt cứ thế mà tràn mi.

2. Chương 2

“Em nghe rõ đây, đứa bé là con của chúng ta, anh muốn cùng em nghênh đón con chào đời.” Quát xong lại dịu dàng nói: “Được rồi, đừng khóc, khóc thành vậy sao có sức lực mà sinh con?” Anh vẫn không quên đưa tay lau đi nước mắt trên mặt cô, “Đi, lấy ra tự tin mà em dùng để mê hoặc anh thần hồn điên đảo, chúng ta cùng nhau đi đánh giặc.”

Uông Tinh Tinh vừa khóc vừa đồng ý với yêu cầu của Tề Lăng.

Đúng là một đôi vợ chồng khiến người khác không biết nên khóc hay nên cười, sắp vào phòng sinh rồi mà còn ầm ĩ, điều khiến người khác cảm thấy vui mừng là ầm ĩ xong họ vẫn dựa vào nhau, đó mới là điều quan trọng.

Dung Dĩ Ân khẽ cười nhìn bóng dáng họ, cho đến khi cửa phòng sinh hoàn toàn đóng lại, một mình cô ngồi trên ghế ở hành lang bệnh viện lẳng lặng chờ đợi.

Xung quanh đều yên tĩnh, nhưng tai của Dung Dĩ Ân không ngừng vang lên những câu nói của học trưởng Tề Lăng.

Uông Tinh Tinh, em là người ngu ngốc! Lúc này còn cậy mạnh. Lúc chúng ta kết hôn không phải đã thề rằng, mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng cùng nhau đối mặt, sao anh có thể để em một mình cô đơn sinh con được chứ? Anh không làm được!

Sao anh có thể để em một mình cô đơn sinh con được chứ?

Anh không làm được! Anh không làm được!

Học trưởng Tề Lãng nói không sai, một mình sinh con rất cô đơn, rất đáng sợ, Dung Dĩ Ân còn nhớ rõ cái đêm năm trước, vì Bách Mộ Khắc đi công tác ở Mỹ, một mình cô nằm trên phòng sinh, bị đau đớn hành hạ đến chết đi sống lại, chứ tưởng rằng mình sẽ chết, thật vất vả mới sinh được một cặp con trai.

Lần đầu tiên nhìn thấy bé thì khuôn mặt cả hai đều đầy nếp nhăn, cô kích động bật khóc thật lớn, khiến dì quản gia đi theo cô đến bệnh viện sợ hãi.

Bây giờ nhớ lại thấy thật buồn cười, lúc ấy thì lại khóc cả ca nước mắt.

Dung Dĩ Ân vẫn chờ ở bên ngoài, cho đến khi Uông Tinh Tinh thuận lợi sinh em bé rồi được đưa về phòng bệnh cô mới rời đi.

Nghe cô y tá nói, đôi vợ chồng đỡ hơi kia khi nghe được tiếng em bé khóc, vì quá cảm động cũng khóc theo, khiến bác sĩ phải thở dài, trực tiếp phong họ là gia đình thích khóc.

Cãi nhau cũng là một loại hạnh phúc? Uông Tinh Tinh và học trưởng Tề Lãng chính là ví dụ tốt nhất.

Nếu như cô nói cô rất hâm mộ cách sống chung của họ, có phải cô quá tham lam không?

Nhưng thật sự cô rất hâm mộ...

Ra khỏi bệnh viện, ngẩng mặt nhìn những vì sao trên trời, Dung Dĩ Ân không có bảo tài xế tới đón cô, một mình cô bắt xe buýt đi vòng quanh thành phố, sau đó mới về khu chung cư cao cấp.

Lúc ở bệnh viện cô không thấy đói, nhưng khi xuống xe buýt lại cảm thấy dạ dày trống rỗng, Dung Dĩ Ân nhìn đồng hồ đeo tay - mười giờ tối.

Trời ạ, trễ vậy rồi sao, khó trách cô cảm thấy đói. Cô nhanh chóng đi về nhà, vừa nghĩ điều đầu tiên khi cô vào nhà đó là nấu nhừ một tô mì, vừa đưa tay lên gõ gõ cái đầu mơ hồ của mình.

Quẹt thẻ ra vào xong Dung Dĩ Ân liền bước vào thang máy đi lên lầu.

Mỗi hộ gia đình sẽ ở một lầu trong tòa nhà cao cấp này, hơn nữa cũng không có nhiều gia đình ở đây, mỗi gia đình có thể từ riêng để đi thẳng lên tầng của mình, độ an toàn ở đây rất cao.

Khi đi ra khỏi thang máy, tay phải với lấy chìa khóa trong túi xách ra, Dung Dĩ Ân vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy bóng dáng cao lớn đứng ngay trước cửa nhà, cô ngơ ngác đứng im tại chỗ.

“Mộ Khắc”

Nghe thấy có người gọi mình, Bách Mộ Khắc xoay người lại, lộ ra khuôn mặt nghiêm nghị lạnh lẽo, làm người khác vừa kính vừa sợ.

Hầu như mỗi lần thấy khuôn mặt này tim Dung Dĩ Ân đều không tự chủ được đập thành thịch.

Uông Tinh Tinh luôn nói anh không chỉ mặt lạnh, giọng nói cũng lạnh, gương mặt lạnh giá nhìn sao cũng cảm thấy không thoải mái cộng thêm giọng nói không có chút nhiệt độ, người nào đến gần người đó sẽ bị cảm.

Trong mắt cô, sự lạnh lùng của anh là sự oai hùng mà người khác không có được, làm người ta sùng bái, mỗi lần nhìn khuôn mặt của anh, ngực cô lại rộn ràng, nhưng rộn ràng chẳng kéo dài được bao lâu, bởi vì nhiều lúc cô cũng bị sự lạnh lùng của anh làm cho đông cứng.

Cô đi về phía anh, ngẩng mặt lên nhìn về phía cơ thể cao lớn, cố nén vui mừng trong sự dịu dàng hỏi: “Sao hôm nay đã về rồi? Rõ ràng thư ký Kim nói sáng mới lên máy bay mà.”

“Công việc rất thuận lợi, hai bên bàn bạc xong liền ký hợp đồng.” Giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Chúc mừng anh!” Cô nở nụ cười chân thành chúc mừng anh, nhân tiện đưa tay ra nhận lấy áo khoác ngoài trên tay anh.

“Trễ vậy rồi, sao em không bảo tài xế đi đón?”

Lúc này khi anh về nhà, anh thấy xe chuyên dùng để đưa cô ra ngoài vẫn đỗ ở bãi đậu xe, tưởng rằng cô ở nhà, ai ngờ giờ cô từ bên ngoài về.

“Tình Tình... chính là người làm phù dâu cho em khi chúng ta kết hôn, hôm nay cô ấy sinh con, em đợi ở bệnh viện không có chú ý thời gian lúc về thì trời đã tối, cảm thấy gọi điện bảo tài xế đến đón rất tốn thời gian, cho nên tự mình đón xe buýt về.”

“Ừ.” Anh đáp một tiếng.

Dung Dĩ Ân há hốc mồm. Vậy thôi ư? Cô nói một tràng dài, anh đáp lại giống như bị táo bón... Ừ.

Chẳng lẽ, anh không vui? Dung Dĩ Ân len lén nhìn anh, phát hiện khuôn mặt như trước, ngay cả lông mày cũng không nhíu.

Không biết tại sao, cô cảm thấy hơi thất vọng.

Tại sao? Chẳng lẽ cô hi vọng anh tức giận?

Đúng, cô nghĩ cô muốn nhìn thấy vẻ lạnh nhạt của anh bị phá vỡ, tâm tình không ổn định, cho dù mắng chửi cô một lần cũng tốt.

Một giây sau, Dung Dĩ Ân liền bị suy nghĩ trong đầu mình hù dọa.

Trời ơi, cuối cùng là cô đang nghĩ gì vậy, tự nhiên lại muốn bị mắng, có phải sống quá thoải mái nên vậy không? Dung Dĩ Ân lắc lắc đầu, cố gắng đuổi cái suy nghĩ kỳ lạ của mình đi.

“Cô ở bệnh viện nào? Phòng số mấy?”

Đợi mãi không thấy cô trả lời, Bách Mộ Khắc liếc nhìn cô.

Dung Dĩ Ân hồi hồn, phát hiện ánh mắt lạnh kinh người của anh, vội vàng cười nói: “Xin lỗi, vừa rồi em không tập trung. Anh nói lại lần nữa được không?” Cô cảm giác mình rất hèn mọn.

Khi nói chuyện với anh lại thất thần! Dung Dĩ Ân lạnh lùng nhìn cô, đôi môi khẽ mở nói lại lần nữa, “Bệnh viện gì? Phòng bao nhiêu? Mai anh sẽ kêu thư ký Kim mang quà qua đó.”

Anh luôn đối xử với người khác rất chu đáo, chuyện như vậy cũng thường xảy ra, chỉ sợ anh còn không biết Ưông Tình Tình tròn hay méo. Dĩ nhiên, cũng đều nhờ anh có một thư ký vạn năng – thư ký Kim.

“Quà em đã chọn xong lâu rồi, em và Diệu Diệu chọn xe đẩy em bé.” Diệu Diệu là anh trong hai đứa con sinh đôi của cô.

Người đàn ông gật đầu. “Tự em lo đi.”

“Đúng rồi, hôm qua em có gọi điện về nhà, dì quản gia nói hai con bị cảm nhẹ.”

Hai con trai sinh đôi của cô cũng không sống cùng cô.

Sau khi ở cũ, mẹ chồng cô người từng nổi danh về giáo dục con cái liền đến đưa hai đứa bé về nhà lớn của họ Bách, bà nói sợ mình cô không thể chăm sóc hai đứa bé, đừng nói đến việc chăm sóc con đã đủ bận cô không còn thời gian chăm sóc chồng.

Cô chỉ có thể đợi đến chủ nhật cùng chồng về nhà lớn thăm hai con.

“Mẹ có mời bác sĩ Trương chăm sóc cho hai đứa, mẹ không để thư ký Kim nói cho anh biết thì chứng tỏ là không có gì.”

“Vậy cuối tuần có thể về sớm để thăm hai con không?”

“Để ngày mai thư ký Kim sắp lịch trình sau đó sẽ gọi điện cho em.”

Dung Dĩ Ân nắm chặt tay, cho đến bây giờ cô vẫn không thích ứng được, chuyện trong nhà hai người họ không bàn bạc được sao, vì sao phải đợi thư ký Kim sắp xếp rồi chuyển lời cho cô?

Hơn nữa, anh không thể tự mình nói cho cô biết được sao? Tại sao lại muốn thư ký Kim truyền lời? Rõ ràng chồng cô là Bách Mộ Khắc chứ không phải thư ký Kim.

... Nhưng phải làm thế nào đây? Ai bảo cô lấy người lãnh đạo một tập đoàn lớn, một ngày kiếm cả tỷ, vì thế ngay cả thời gian gọi điện cho vợ cũng không có.

Vừa nghĩ vậy khi lời dặn dò của mẹ chồng thành linh vang lên trong đầu.

“Dĩ Ân, làm dâu nhà họ Bách điều quan trọng nhất đó là không được tùy hứng, phải thông cảm cho chồng, chăm sóc chồng cho tốt, phải phục tùng chồng, đây mới là việc mà một người vợ nên làm.”

Một lần nữa cô lại phải nuốt đau khổ vào tim, ngoan ngoãn trả lời, “Vậy thì làm phiền thư ký Kim rồi.”

Tưởng chuyện đó đã kết thúc, đột nhiên khối băng lại nói: “Sau này không được như vậy nữa! Dù đi đâu cũng phải để tài xế đưa đón.”

Người phụ nữ cười yếu ớt trả lời. “Em biết rồi.”

Bách Mộ Khắc thỏa mãn, quay đầu lại nhìn thấy cửa nhà vẫn còn đóng, đột nhiên anh cảm thấy mình rất kỳ quái tại sao lại đứng nói chuyện trước cửa nhà? Chuyện này rất quan trọng sao?

Đưa lưng về phía Dung Dĩ Ân trên mặt anh hiện lên vẻ thẹn thùng, anh vội vàng tiếp tục công việc còn dang dở lúc trước, sau khi mở cửa anh đi vào nhà trước.

Dung Dĩ Ân cũng vào theo Bách Mộ Khắc.

Sau khi cô vào nhà, anh ga lẳng đóng cửa lại, thay dép đi trong nhà rồi đến thư phòng bỏ cặp tài liệu xuống, sau đó là đi vào phòng ngủ của hai người.

Hành động này rất bình thường, giống như hô hấp vậy, hai người sống chung sẽ có kinh nghiệm, quen thuộc đến mức không thể quen hơn nhưng Dung Dĩ Ân cảm thấy giữa họ như có một lớp thủy tinh ngăn ở giữa, có thể thấy được nhau nhưng không đụng được.

Cô không hiểu, kết hôn được hai năm, cũng đã có một cặp sinh đôi, theo lý thuyết thì họ rất thân mật mới đúng, nhưng tại sao cô lại có cảm giác họ cách nhau lớp thủy tinh?

Đây không phải là lần đầu tiên cô có cảm giác như vậy, chẳng qua là cảm giác này ngày càng rõ ràng, càng ngày càng nhiều.

Không thể suy nghĩ nữa, nếu tiếp tục nghĩ đến thì không kiềm chế được. Dung Dĩ Ân vứt những suy nghĩ lung tung ra khỏi đầu, quyết định không nghĩ ngợi nghĩ tiếp tục cuộc sống bây giờ thôi.

Đi vào phòng ngủ thấy chồng đã tháo cà vạt chuẩn bị cởi áo, Dung Dĩ Ân liền mở tủ lấy quần áo, lấy quần áo để anh đi tắm, sau đó thừa dịp anh đi tắm cô sẽ sắp xếp lại valy quần áo của anh.

Anh tắm xong, cô cũng sắp xếp xong quần áo của anh.

Bách Mộ Khắc thuận tay lấy một cái túi nhỏ có logo của hàng hiệu nổi tiếng đưa cho cô.

“Quà cho em.”

“Cảm ơn.” Cô mỉm cười nhận lấy, “Có đói bụng không? Có muốn em nấu mỳ cho anh không?” Cô chưa ăn tối, giờ rất đói, cô rất vui khi anh ăn với cô!

“Anh ăn trên máy bay rồi. Không đói bụng.” Nói xong, anh đứng dậy ra khỏi phòng ngủ, giống như mọi ngày trước đây, trực tiếp đi đến thư phòng tiếp tục làm việc.

“Không đói bụng... Được rồi... thật ra thì trễ như vậy rồi ăn tối cũng không tốt cho cơ thể...” Cô nhỏ giọng lẩm bẩm.

Vốn dĩ Dung Dĩ Ân định chuẩn bị cho cái bụng đói đang kêu vang của mình một tô mì hải sản, nhưng bây giờ cảm thấy mình cũng không quá đói, buồn bực cũng no rồi.

Tại sao?

Tinh Tinh mới rời nhà một đêm mà học trưởng Tề Lăng đã lo lắng cả đêm không ngủ mắt cũng biến thành gấu trúc 0.0, còn cô và anh đã không gặp nhau cả tuần, khi gặp lại thì cái ôm cũng không có.

Không phải mọi người đều nói không gặp một ngày như cách ba thu sao? Chẳng lẽ họ xa nhau chưa đủ lâu, mới không khơi lên được sự nhớ nhung của anh.

Không đúng, Tinh Tinh và học trưởng gây lộn nhưng rất tình cảm, còn cô và Bách Mộ Khắc tuy không gây lộn nhưng nếu như phải gây lộn mới có thể cảm nhận được cảm giác được để ý, được, gây lộn đi, thoải mái mà gây lộn thôi!

... Cô đang nghĩ gì thế, sao có thể gây lộn được? Gây lộn được với người luôn luôn nghiêm túc và flanhj nhạt như Bách Mộ Khắc mới lạ đó! Không phải nói đùa chứ hai năm sống cùng anh, ngay cả hơi to tiếng cũng chưa có. Đây có phải di chứng của bệnh sống quá thoải mái không? Dung Dĩ Ân vừa nghĩ vừa cười.

Mở túi giấy ra, không hề ngoài ý muốn đó là một chai nước hoa nổi tiếng.

Ngay cả hộp cô cũng không mở, Dung Dĩ Ân trực tiếp mở ngăn kéo dưới của tủ quần áo ra, đặt hộp trên tay vào ngăn kéo đã sớm chất đầy những lọ nước hoa cao cấp.

Những lọ nước hoa này đều là quà trong hai năm anh tặng cô sau mỗi lần đi công tác, hầu như là tất cả các thương hiệu nổi tiếng trên thế giới. Vì thường xuyên đi công tác, nên đôi khi trong ngăn kéo sẽ có hai lọ giống nhau, sau một thời gian cô sẽ thanh lý hàng, gửi cho người thân bạn bè, nếu không ngăn kéo này đã nổ tung từ sớm rồi.

Nước hoa trong ngăn kéo có thể thanh lý, nhưng buồn bực trong lòng cô có thể thanh lý không? Có thể khiến cô vui vẻ không?

Nhìn những lọ nước hoa, đột nhiên cô cảm thấy không còn sức lực, Dung Dĩ Ân dựa người vào tủ quần áo cơ thể cô từ từ trượt xuống ngồi trên sàn nhà.

Cô nên cảm ơn, cảm ơn mỗi lần anh ra nước ngoài công tác vẫn không quên mua quà cho cô, thật không hổ danh là người chồng tốt được người ngoài công nhận!

3. Chương 3

Cô nên cảm thấy hạnh phúc chết đi được, nếu không cũng nên cảm động đến rơi nước mắt, nhưng không biết tại sao, hôm nay cô lại muốn chú tâm vào những việc vặt, muốn soi mói ông chồng hoàn mỹ của mình.

Anh, thật lòng thích cô sao?

Trong lòng anh có cô sao?

Nếu thật lòng thích, vậy sao anh không biết, căn bản cô không cần nước hoa...

Nước hoa anh mua cho cô trong hai năm qua, cô chưa dùng lần nào.

Truyền thông luôn nói anh có thể nhạy cảm ngửi được cơ hội trên thương trường, thì tại sao có thể không nhạy bén.

Có lẽ, không phải là không nhạy bén mà chưa từng thật tâm để ý.

Dung Dĩ Ân cảm thấy ngực trái đau đớn, sợ mình bị những cảm xúc xấu cắn nuốt, vội vàng không suy nghĩ nữa, trốn vào phòng tắm vui vẻ rửa mặt, sau đó nằm xuống giường lớn.

“Dung Dĩ Ân, không nên nghĩ, cái gì cũng không nên nghĩ.”

Dung Dĩ Ân ngủ, vừa tỉnh nhìn đồng hồ thấy đã gần ba giờ.

Nên nói thế nào đây, có đôi khi cảm thấy Bách Mộ Khắc là người đàn ông luôn lạnh lùng khiến người khác không dám đến gần, nhưng sự quan hệ vợ chồng lại chưa từng thiếu.

Anh muốn cô, mấy giờ sau còn phải chủ trì một hội nghị quan trọng.

Anh ghét nhất là người không đúng giờ! Thư phòng làm việc đến hơn nửa đêm, Bách Mộ Khắc vẫn không hề buồn ngủ, nhưng ngày mai lại có một hội nghị quan trọng, vì để mình tỉnh táo đứng trong phòng họp, anh cần ngủ, cho dù nửa tiếng cũng tốt hơn cứ ở đây điên cuồng làm việc.

Anh dừng công việc lại, ra khỏi thư phòng.

Khi anh đứng ở bên giường ngủ lớn, nhìn thấy cái giường bị vợ chiếm.

Không phải xoay trái xoay phải, tư thế ngủ đáng sợ chiếm lấy giường, mà cơ thể co rúc, có chút tủi thân nhưng lại quyến luyến rúc đầu vào gối ngủ của anh, nhưng cơ thể lại vẫn nằm ở vị trí của mình, nghiêng người nằm xéo.

Không biết tại sao, Dung Dĩ Ân như vậy nhưng trong mắt của anh lại cảm thấy cô rất yếu đuối, trong lòng dâng lên một cảm xúc không biết tên.

Ánh mắt nhìn dọc theo cơ thể của cô... chân dài lộ ra khỏi váy ngủ, rất đẹp... Con mắt được thưởng thức no đủ.

Đủ rồi, bây giờ không phải là lúc thưởng thức, mà nên nghĩ cách dời cơ thể của cô vợ mơ mơ màng màng lại đúng vị trí mà không quấy rầy giấc ngủ của cô.

Nhìn thật lâu, Bách Mộ Khắc nhíu mày, không có cách nào.

Hai ý nghĩ luôn giằng co trong đầu anh, làm, không làm? Hai ý nghĩ hoàn toàn bất đồng đang giằng co trong đầu anh, cuối cùng, anh quỳ một chân lên giường, mắt nâu nhìn cô.

Đẩy tóc dài đang che mặt cô ra, vỗ nhẹ lên mặt cô, “Dĩ Ân, em ngủ ở chỗ anh rồi.”

Nghe thấy giọng nói của anh, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra.

“Xích qua bên kia một chút.”

“Uhm..” Trả lời một cách mơ hồ.

Nhưng khi cô xoay người nhường chỗ, anh lại giữ vai cô lại, đúng.. chính là giữ cô lại.

“Đợi tý rồi ngủ tiếp.” Giọng nói khàn khàn vang lên.

Không biết chuyện gì đang xảy ra, lại cảm nhận được bàn tay anh đang xoa đùi mình...

Anh muốn cô.

Nếu như cô đủ tỉnh táo, nên cự tuyệt, nhưng cô không đủ tỉnh táo như lại biết rõ anh muốn gì.

Cô cảm giác mình rất mâu thuẫn.

Chính giây phút chần chờ ngần ngừ này cô đã đánh mất cơ hội cự tuyệt, bàn tay ai đó không hề kiêng kỵ thăm dò vào giữa đùi cô, mặc sức xoa nắn chỗ nhạy cảm của cô.

Anh là người đàn ông đầu tiên của cô, là sức nặng đàn ông duy nhất mà cô thừa nhận, chuyện nam nữ cũng là anh từng bước dẫn dắt, từng bước chỉ dạy cô học tập.

Người đàn ông này còn hiểu cơ thể cô hơn chính bản thân cô, biết rõ từng nhược điểm, biết cách khơi dậy ngọc lửa trong người cô, cơ thể bị anh đụng chạm, cái tên lý trí trong đầu liền gãy tan tành, cô ngoan ngoãn thừa nhận sự trêu chọc và xâm chiếm của anh, không kháng cự nữa để mặc cho lửa dục mạnh mẽ chiếm lấy toàn cơ thể cô, không hề chế giễu quan của cô.

Cho, lại không cho, hòa trộn lại với nhau

làm cho khoái cảm tăng vọt, để căn phòng yên tĩnh tràn ngập tiếng rên rỉ và thở dốc.

Mặc kệ chuyện như vậy xảy ra bao nhiêu lần, cô luôn cảm thấy vô dụng, giống như mình không thuộc về mình nữa, chỉ có thể tiếp nhận sự đùa nghịch của anh, run rẩy nhảy múa theo anh.

Cô nhắm mắt, tầm mắt sương mù nhìn về phía người tạo ra tất cả những điều này.

Khuôn mặt đẹp trai vẫn bình tĩnh như thường, giống như những chuyện thân mật mệt nhọc này không rung chuyển được sự trầm ổn và tĩnh táo của anh, thậm chí tiếng thở dốc của anh cũng nắm trong lòng bàn tay, không giống như cô, mỗi lần đều cảm thấy mình sắp không thở nổi, càng cố hít một lượng không khí lớn cảm thấy trong phổi mình thiếu dưỡng khí, mọi lúc cũng có thể chết đi vì không thể hô hấp.

Cô muốn khóc, ngay cả lúc này anh cũng quá tĩnh táo, cô không muốn nhìn thấy chút nào, bởi vì so với sự mất khống chế của cô thì sự tĩnh táo của anh khiến cô cảm thấy mình bị anh nắm trong tay, là một món đồ chơi bị anh đặt dưới thân, chứ không phải vợ anh.

Không nên cho cô tĩnh táo, thứ cô không cần nhất là sự tĩnh táo của anh.

Cơ thể bị đoạt lấy là vui thích nhưng lại có một cảm giác trống rỗng, trái tim trống rỗng, đau đớn, khiến cô có ý nghĩ đưa tay ra bắt được anh, giống như bắt được, có thể kéo anh cùng trầm luân với mình nhưng lại chụp hụt, ngay cả đầu ngón tay cũng chưa chạm được đến anh, cô vừa vội vừa bất an, thì hai tay lại bị anh vững vàng giữ chặt, mạnh mẽ đặt ở hai bên cơ thể.

Ôm cô không được sao? Giang hai tay ôm lấy cô không được sao? Tại sao lại muốn khống chế hai tay cô, không cho cô chạm vào anh? Anh không thích cô đụng vào anh sao?

“Mộ Khắc...” Cô đáng thương kêu lên.

Câu nói mềm mại, nhỏ nhẹ kia lại đụng đến cảm xúc anh giấu sâu trong lòng không muốn ai biết, dự vọng suýt nữa tràn đầy mắt, cảm xúc bị khuấy đảo khiến anh chột dạ, không dám phóng túng, quyết định nhanh chóng kết thúc mọi thứ ở đây, bởi vì sợ sự tĩnh táo của mình sẽ tan rã trước mặt cô.

Anh rời khỏi người cô, nắm chặt eo xoay lưng cô lại, lần nữa tiến vào, một lần lại một lần, cho đến khi khoải cảm chưa từng có đột kích.

Cuối cùng họ tách ra một trái một phải nằm về đúng vị trí của mình.

Một lúc lâu sau, bên tai vang lên giọng nói tĩnh táo của anh.

“Ngày mai không cần chuẩn bị bữa sáng cho anh.”

Nhất thời cao hứng anh đã quấy rầy giấc ngủ của cô, không thể làm gì khác hơn là hi sinh bữa ăn sáng của anh để bù lại giấc ngủ cho cô.

“Ừ.” Cô nhắm mắt lại, mặc cho cảm xúc trống rỗng tàn sát bữa bãi cơ thể mình.

Đợi đến khi nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của anh, cô không cảm được nước mắt, mặc nó tuôn rơi.

Anh không hiểu cô, cho tới bây giờ cũng chưa từng hiểu, thứ cô muốn không phải là vui vẻ nhất thời, mà muốn anh thương tiếc cô, ôm cô, làm cơ thể run rẩy vẫn giữ được dư vị của anh, cô cần chính là cái ôm của anh, cái gì cũng không cần phải nói, càng không cần cái đặc xá là không phải nấu bữa sáng!

Chỉ cần có thể cho cô cảm giác được yêu thương, cho dù chỉ một chút, đừng nói là bữa sáng, cho dù muốn cô lên núi đao xuống biển lửa cũng được.

Cô đã từng thử nhích gần đến lồng ngực anh, khát vọng được dựa vào người anh, thế nhưng anh lại lần tránh, giống như bây giờ, sau khi nhiệt liệt triển miên thì để mặc một mình cô đối diện với đêm tối.

Có lẽ, không phải anh không thích ôm, mà là đối tượng ôm, Dung Dĩ Ân tuyệt vọng nghĩ.

Cô không phải người cam chịu và hay suy nghĩ lung tung, mà thật sự anh không thương cô, anh bị buộc phải cưới cô, giống như những gì anh nói trong đêm tân hôn.

Biết nhau không đến một tháng, người lớn hai bên gia đình ép họ kết hôn, ngày đó cô e lệ đối mặt với người chồng không mấy quen thuộc.

Anh uống rượu say, đôi mắt nâu trong suốt, hai con mắt sắc bén nhìn cô, cô nghe thấy anh nói những lời như thế này.

“Ông nội nói, ai cưới em, người đó chính là người thừa kế tập đoàn Bách Thị... Cảm ơn em đã đồng ý lấy anh, Dung Dĩ Ân, cảm ơn. Anh sẽ không bạc đãi em, anh cũng không tin cuộc hôn nhân này anh kinh doanh

không tốt... Anh sẽ là một người chồng hoàn mĩ nhất, cảm ơn em... Đừng nghĩ sẽ phá hư cuộc sống hoàn mĩ của anh, người nào cũng đừng nghĩ..."

Trong miệng anh rõ ràng vừa nói cảm ơn, nhưng cô không cảm thấy được lòng biết ơn chân thành của anh, thậm chí cô cảm thấy anh đang vô cùng bức mình.

Bởi vì, ông nội dùng điều kiện uy hiếp anh mới không thể không cưới cô cũng không phải thật lòng thích cô, sự xuất hiện của cô làm rối loạn cuộc sống đang hoàn mĩ của anh, là cô không biết tự lượng sức mình với cao đến người đàn ông này, cô không nên thích anh.

Nhưng ngay cả như vậy, giọng nói của anh vẫn rất lạnh nhạt, hoàn toàn giữ được sự tỉnh táo. Điều này làm cho cô thắc mắc, sao có thể làm được, một người lại có thể đem tâm tình của mình giấu sâu như vậy? Anh cứ cố chấp phải duy trì cuộc sống anh cho là hoàn mĩ đó sao?

Nhìn chồng đang ngủ say bên cạnh...

Rõ ràng khoảng cách gần như vậy nhưng cô lại cảm thấy gần ngay trước mắt xa tận chân trời.

Có lẽ cũng bởi vì không thương, cho nên sợ là khoảng cách chỉ có một bàn tay, bọn họ đều không thể nào vượt qua.

Hiểu được điều này Dung Dĩ Ân cảm giác mình sắp không thở nổi, cô mặc lại đồ ngủ đã bị cởi ra, lảo đảo xuống giường, đi vào phòng thay đồ.

Thì ra yêu thương người nhưng người không yêu lại đau khổ đến vậy.

Trong lòng cô có anh, luôn luôn có...

Trên thế giới này quả thật có cái gọi là vừa thấy đã yêu, chỉ cần trong nháy mắt liền quyết định giao tình cảm của mình ra.

Vốn là Dung Dĩ Ân không tin vào duyên này, cho đến khi gặp Bách Mộ Khắc...

Cô còn nhớ rõ, trái tim đập mãnh liệt, tình cảm mãnh liệt như dời núi lấp biển mà đến, không có cách nào không chế.

Dung Dĩ Ân mất ngủ, trong đầu toàn là hình dáng của Bách Mộ Khắc, cô giống như phụ nữ hồi xuân, cả ngày đều nhớ nhung gương mặt lạnh khốc của anh.

Khi anh mở miệng hỏi cô có đồng ý lấy anh không, cô liền không nghĩ ngợi gì mà gật đầu đồng ý, bởi vì cô thích người đàn ông này, muốn trở thành người quan trọng nhất trong cuộc sống của anh cho dù để xứng đôi với người hoàn mĩ như anh phải tốn không ít tâm lực (tâm tư và sức lực), cô cũng cố gắng trong hai năm qua cô vẫn nỗ lực đóng vai.

Nhưng mà, tối nay, cô cảm thấy mình đã bị đánh bại...

Anh không có bạc đãi cô, trên thực tế, Bách Mộ Khắc vì cô mà làm rất nhiều chuyện, anh đối xử với cô rất tốt.

Những gì người chồng nên làm, anh đều làm, thậm chí những việc không cần làm anh đều thay cô sắp xếp hết tất cả. Không chỉ giải quyết nguy cơ tài chính của khách sạn suối nước nóng nhà mẹ đẻ cô, còn phái một đội ngũ nhân viên đến kinh doanh khách sạn đó, đưa em trai của cô ra nước ngoài học, vì cô mà lo cho cuộc sống nhà mẹ đẻ cô, thỉnh thoảng ứng phó với người mẹ kế tham lam của cô. Hơn nữa mỗi ngày còn cố gắng làm việc để cô sống trong cuộc sống cảm ỳ ngọc thực không lo ăn không lo mặc.

Có lẽ anh không có biện pháp luôn ở bên cô, nhưng chiếu cố những người bên nhà vợ rất thỏa đáng, kết hôn hai năm cho đến bây giờ anh cũng chưa từng mắng cô, một lần to tiếng cũng chưa, trong lòng cô rất rõ, trên đời này không tìm được người chồng nào hoàn mĩ như Bách Mộ Khắc.

Nhưng cô cũng không rõ, thật không rõ, cô có một người chồng hoàn mĩ như vậy, tại sao trái tim cô lại vô cùng cô đơn, trong lòng thấy trống rỗng.

Tim, trống rỗng, ngồi ở trước bàn trang điểm, ngay cả đèn cũng không mở, cứ như vậy một mình đối diện với căn phòng tối om. Dung Dĩ Ân cảm giác như mình bị vứt bỏ.

Đây không phải cuộc sống hôn nhân mà cô muốn.

Cuộc sống giàu có không lo ngại gì, vợ chồng tôn trọng nhau như khách, người yêu cũng không được yêu, ngay cả đứa bé mình mang thai mười tháng sinh ra cũng không được tự mình chăm sóc... Nếu hôn nhân được để ý cẩn thận như vậy, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục mới có thể hạnh phúc, thì cô không muốn, bởi vì đây không phải thật, là miễn cưỡng mới có.

Hôn nhân chân chính, hạnh phúc chân chính, phải giống như học trưởng Tề Lăng và Tinh Tinh.

Có lẽ sẽ có tranh chấp, có lẽ không thuận buồm xuôi gió, nhưng khi họ đối mặt với nhau, một giây trước mới tranh cãi âm ỉ, một giây sau đã trở thành chỗ dựa tin cậy nhất của đối phương.

Ngăn kéo đầy nước hoa có thể thanh lý, nhưng buồn bực trong lòng lại không thể thanh lý...

Ngừng tổn thương, hình như đây là biện pháp duy nhất...

Vừa tốt cho cô lại tốt cho Bách Mộ Khắc, anh không cần thay cô gánh vác những trách nhiệm không thuộc về anh kia, cô cũng có thể bỏ đi lớp thủy tinh khiến mình nhìn thấy mà không chạm đến được.

Có nhiều thứ, không phải chỉ cần cố gắng là có thể đạt được kết quả. Đó chính là tình cảm.

Hai năm rồi, anh hết lòng tuân thủ lời hứa không có bạc đãi cô, bây giờ là lúc cô nên nhận mọi thứ trong cuộc hôn nhân này, không để Bách Mộ Khắc gặp cái xui xẻo này.

Chẳng qua là, nhìn hình đứa bé trước bàn trang điểm cô lại muốn khóc.

Xin lỗi, cô là người mẹ không ra gì, rõ ràng nên để bọn nhỏ bên mình, nuôi dạy chúng, sắm vai một người vợ giàu có biết điều, hysin thân tình của mình và đứa bé.

Nhà họ Bách sẽ không giao con trai cho cô, mặc kệ cô có là con dâu nhà họ Bách hay không, phải nói, “Dung Dĩ Ân” chưa từng được nhà họ Bách chân chính thừa nhận, ông nội bà nội đối xử với cô rất tốt, nhưng những người khác chẳng qua là chỉ dung nạp cô, sợ rằng trong những người này có cả chồng cô.

Nếu như sự tồn tại của một người phải dựa vào người khác dung nạp, vậy thật là đáng buồn.

4. Chương 4

Xin lỗi, con trai, mẹ thật không cách nào tiếp tục lừa gạt chính mình, mẹ rất không ra gì, xin lỗi....

Cô vùi mặt vào hai lòng bàn tay, len lén khóc.

Sau khi khóc, tất cả đều sáng suốt, nên làm như thế nào, cô biết rất rõ.

Tỉnh lại, bên cạnh trống không, ra giường lạnh lạnh, Dung Dĩ Ân đáng lẽ đang ngủ bên cạnh đã rời giường lâu rồi.

Bách Mộ Khắc cũng không nghĩ nhiều, giống như trước đây xuống giường rửa mặt, sau đó quay lại phòng thay quần áo, Dung Dĩ Ân đã chuẩn bị sẵn đồ cho anh nào là áo sơ mi, quần tây, cà vạt, áo vest, tất cả đều được đặt may riêng rất vừa người, hoàn toàn không chê vào đâu được.

Trời sanh cá tính sai khiến, anh không có thói quen gần gũi với người khác, nhưng mà, nói thật, anh cũng không ghét cô gần gũi, nhìn thấy cô vì mình mà thu xếp cuộc sống, nấu một món ăn, lấy một bộ quần áo, rót một ly trà...

Nhưng trong lòng vẫn đặc biệt bình tĩnh.

Lúc Bách Mộ Khắc đẩy cửa phòng đi ra, mùi thơm của thức ăn liền xông vào mũi..

Tròng mắt đen hiện lên tia nghi ngờ mà người khác khó phát hiện được, không phải đã nói với cô, hôm nay không cần chuẩn bị bữa sáng cho anh, tại sao cô vẫn làm?

Lát sau, anh che miệng lại, khé miệng khẽ nhếch. Ngoại trừ anh ra ai biết anh cười? Thật không biết tại sao anh phải che giấu như vậy. Xem ra, người quá tinh táo có đôi khi cũng không lạnh nhạt tình bình như vẻ ngoài.

Bị mùi thức ăn trên chộc, một cơn đói bụng nổi lên.

Ăn cơm, đã là chuyện của mấy ngày trước rồi, ngồi trong khoang máy bay, ăn những bữa ăn bình thường của hãng hàng không, mặc dù trang trí rất đẹp mắt, nhưng mùi vị lại không bằng một nửa của những món ăn do Dung Dĩ Ân nấu.

Anh thích quyết định của mình, rõ ràng trước khi kết hôn, chỉ có mấy món có vẻ thiếu dinh dưỡng, sau khi cưới hai người ở riêng, bên nhà lớn bên kia còn vội vàng phái nữ đầu bếp đến đây, chính là vì sợ cái miệng nhỏ kén ăn mà anh bị đói chết.

Không nghĩ tới sau hai năm, tài nấu nướng của cô tiến bộ không ít, thỉnh thoảng về nhà lớn trở tài, ông nội và bà nội tán dương không dứt.

Bách Mộ Khắc mong đợi, đi đến bàn ăn.

Nghe thấy tiếng bước chân, cô đang đứng trước máy nướng bánh quay đầu lại cười yếu ớt, “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.”

“Cho em thêm một phút.” Cô báo trước thời gian.

Lát sau, máy nướng bánh vang lên, cô thuần thực lấy ra, quét một lớp bơ, rồi mang thịt xông khói, trứng chiên, khoai tây nướng muối, xà lách trộn dầu giấm mà cô đã chuẩn bị trước đó đều dọn ra bàn.

“Nước trái cây hay cà phê?”

“Cà phê”

Cô lấy cà phê bột ra, bỏ vào máy pha cà phê, nhấn nút, không lâu sau, một ly cà phê thơm phức đặt trước mặt Bách Mộ Khắc.

“Cảm ơn. Ngồi xuống cùng ăn đi.”

“Ừ.” Cô tự rót ỉnh một ly nước cam.

Trên bàn ăn, rất yên tĩnh.

Bách Mộ Khắc ăn gần xong mới phát hiện hình như khẩu vị Dung Dĩ Ân không tốt, bữa sáng anh đã ăn một nửa, ăn một hồi lâu, cũng không thấy thức ăn trong mâm bớt đi.

Anh nhìn cô một cái.

Cảm giác về mặt cô không tốt lắm, có thể so tới qua ngủ muộn sáng lại dậy sớm, sắc mặt không hồng hào như trước đây. Anh thích dáng vẻ hai má hồng hào của cô, cô như vậy rất đẹp, giống như...

Theo bản năng trong đầu nhớ đến những đêm vui thích kia, khuôn mặt dưới thân anh, ánh mắt mê ly, trong nháy mắt đó, những điều đó làm Bách Mộ Khắc hoảng hốt...

Tiếng chuông của đồng hồ treo tường làm Bách Mộ Khắc hồi hồn, không suy nghĩ lung tung nữa, giả bộ không có chuyện gì nắm chặt đồ ăn trên tay, chuyên chú ăn sáng.

“Mộ Khắc, trước khi anh đi làm, có thể cho em ít thời gian không? Em có chút chuyện muốn nói với anh. Không lâu đâu, năm phút là được.” Dung Dĩ Ân can đảm xin ít thời gian của anh.

Không thông qua thư ký Kim, không nhắc đến ước hẹn mấy ngày trước, chỉ muốn trước khi anh ra ngoài cho cô năm phút.

Anh không hiểu nhìn về phía khuôn mặt cầu khẩn của cô.

Chuyện gì? Không phải muốn nói với anh chuyện chia lợi nhuận của khách sạn suối nước nóng chứ? Mấy ngày qua đi công tác, thư ký Kim có liên lạc với anh, nghe nói mẹ vợ ngày ngày gọi điện hỏi thăm thư ký Kim, náo loạn một phen nhưng cũng không lớn không nhỏ. Không phải cô cũng bị người nhà quấy nhiễu đến mức không chịu được, cho nên định nói với anh chứ?

Không có cách, cô đều khai báo mọi chuyện bên nhà mẹ đẻ với anh, nhưng mà, nghe cô nói là một chuyện, nhưng nên làm thế nào anh đã có dự tính, chuyện liên quan đến kinh doanh, người nào cũng không thể chỉ phớt anh, cho dù là vợ anh.

“Có thể.” Đồng ý nhưng đồng thời Bách Mộ Khắc cũng chú ý tới ánh mắt sừng tấy của cô, hình như cô khóc.

Cô khóc sao? Lúc nào?

Không đúng, nhìn cô cũng không mảy mủn mắt ề, anh cũng không phải người chồng hà khắc một ngày không ăn được bữa sáng của vợ thì sẽ tức giận, nhiều lắm là buổi trưa ăn nhiều một chút, bỏ sung vào phần còn thiếu của buổi sáng, cô không cần miễn cưỡng hy sinh giấc ngủ của mình.

Nhưng mà, sao anh lại để ý rồi cảm thấy không thoải mái như vậy? Chẳng lẽ, anh yêu cô?

Bách Mộ Khắc xua đuổi cảm giác khó hiểu đó đi, không muốn tiếp tục nghiên cứu tâm ý lúc này của mình, vốn định nói gì đó, cuối cùng cái gì cũng không nói, yên tĩnh ăn sáng.

Không có chuyện gì, dù sao đợi anh đi làm là cô có thể ngủ tiếp, cô chỉ đang làm nghĩa vụ của một người vợ, không có gì đâu. Anh ép mình không nên quá để ý đến đôi mắt sừng húp kia.

Sau khi dùng xong bữa sáng, trước khi đi làm anh hết sức tuân thủ lời hứa, cho cô thời gian.

“Là mẹ vợ muốn em nói với anh chuyện phân chia lợi nhuận của khách sạn sao?” Ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, anh mở miệng hỏi trước.

Đôi mắt đẹp trừng lớn... Quá đề cao chuyện chia lợi nhuận của khách sạn kia rồi.

Bách Mộ Khắc đọc những ý nghĩ đó trong mắt cô, điều này khiến anh cảm thấy ngạc nhiên, nhưng vẫn gợn gàng dứt khoát nói ra kết luận của mình...

“Về việc chia lợi nhuận của khách sạn suối nước nóng, bởi vì liên quan đến quyền lợi của các cổ đông khác, giấy trắng mực đen, cũng không phải mình anh nói là được, nếu như mẹ vợ cảm thấy tiền sinh hoạt phí thiếu, mỗi tháng anh sẽ cho bà thêm năm mươi ngàn, nhưng hãy nói với bà cũng đừng lại, cũng đừng uống phí tâm lực nói về chuyện này nữa, anh thật sự không có thừa kế khách sạn suối nước nóng nhà mẹ kế em, điều này bà cứ yên tâm.” Anh không dừng một giây nói hết tất cả những điều này.

Thêm năm mươi ngàn?

Những lời này của Bách Mộ Khắc càng khiến Dung Dĩ Ân mở lớn mắt, một giây sau cô xấu hổ đến nỗi không dám ngẩng đầu lên.

Sau khi xấu hổ, thì tức giận, vô cùng tức giận!

Lại nói từ khi cô lấy Bách Mộ Khắc, mẹ kế giống như thấy một cái cây hái ra tiền, thường thì chứ cách một thời gian sẽ tìm đến cửa sinh sự, động cơ không có gì khác ngoài muốn lấy thêm ít tiền của nhà họ Bách, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của cô.

Mẹ kế không biết, trong hai năm qua bởi vì bà ta mà suýt nữa cô không ngẩng đầu lên được trong nhà chồng, chỉ cần mẹ kế ầm ĩ, cô liền giống như bị đẩy vào vực sâu, mỗi lần đều thật vất vả, trăm cay nghìn đắng mới bò lên được, mẹ kế lại đến ầm ĩ, cô lại bị đẩy xuống vực lần nữa, điều này cứ tuần hoàn không có điểm dừng.

Khách sạn của nhà kinh doanh từ thua lỗ thành lời là dựa vào sự giúp đỡ của Bách Mộ Khắc, em trai đến Mỹ du học trong nhà cũng không mất một xu, tất cả đều do Bách Mộ Khắc chi trả, đừng nói đến tiền sinh hoạt hàng tháng của nhà mẹ đẻ cũng dựa vào một tay của Bách Mộ Khắc, mẹ kế không biết cảm ơn thì thôi, sao còn dám vô liêm sỉ yêu cầu lấy thêm lợi nhuận của khách sạn.

Tham lam giống như cái động không đáy, làm cô cảm thấy người con gái này không phải gả ra ngoài mà là bị bán, nói có bao nhiêu khó chịu thì có bấy nhiêu khó chịu.

Nếu như nói cuộc hôn nhân này là đầu tư, thì cưới cô nhất định là lần đầu tư thất bại đầu tiên của Bách Mộ Khắc.

Bọn họ nên ly hôn, hơn nữa còn càng nhanh càng tốt.

Nhắm hai mắt lại, nặng nề thở ra một hơi, “Xin lỗi, em không biết chuyện này, cảm ơn anh đã cho em biết. Hơn nữa không nên cho thêm bà ấy năm mươi ngàn... Không, phải là một xu cũng không nên cho, bà ấy sẽ không chết đói. Số tiền kia cầm đi làm từ thiện còn có ý nghĩa hơn là cho bà ấy.” Giọng nói của cô khẽ run, nhưng vẫn kiên quyết nói.

Nghe thấy giọng nói run run của cô... Anh không phải là dạng người dài dòng lễ mễ, nhưng càng thấy cô tỏ ra kiên cường tự nhiên ngực anh cảm thấy khó chịu.

Anh muốn nói với cô, ở trước mặt anh cô không cần phải như vậy, cô có thể không cần tỏ ra mình kiên cường, nhưng muốn nói lại thôi, khi mở miệng nói cũng là: “Anh biết rồi, anh sẽ xử lý.”

Thôi, nói gì cũng vậy, chỉ cần cô tin tưởng anh có thể xử lý tốt mọi chuyện là được rồi.

Còn tưởng rằng cô sẽ nói với anh chuyện này, không ngờ cô lại không biết gì cả, ngược lại kết quả lại khiến cô khó chịu.

Nhưng nếu không nói chuyện này, thì cô định nói với anh chuyện gì?

Còn đang buồn bực một giây sau cô đã công bố đáp án.

“Xin lỗi, anh luôn phải xử lý mọi chuyện phức tạp thay em, sau này sẽ không như vậy nữa.” Dung Dĩ Ân khổ sở nói những lời này.

Nhìn cô như vậy, ngực anh rất đau, anh rất muốn nói với cô, không sao đâu, không có chuyện gì...

Nhưng anh không nói, anh là người tinh táo nên rất quan tâm đến vấn đề dịu dàng, anh không biết phải biểu hiện nó như thế nào, đối với việc đóng vai tinh táo dễ hơn là làm một người dịu dàng.

“Cuối cùng em muốn nói với anh chuyện gì?”

Cô ngẩng đầu lên, không hề chớp mắt nhìn Bách Mộ Khắc nói, “Em muốn ly hôn.”

Ly hôn?

Người đàn ông hoàn toàn ngu luôn.

Giống như một tiếng sấm, hung hăng đánh lên đầu Bách Mộ Khắc, đánh tan ba hồn bảy phách của anh, thật lâu sau, anh cũng không có phản ứng.

Thật vất vả mới lấy lại tinh thần, anh nhìn cô chằm chằm, đôi mắt trắng đen rõ ràng của cô đầy kiên quyết mà trước nay chưa từng có, anh phát hiện, cô nói thật chứ không hề nói giỡn.

Anh có gắng kiềm chế bộ ngực đang dậy sóng, dùng hết tất cả mọi cách nói mình phải tinh táo, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, lát sau, anh bình tĩnh nói: “Hôm nay không phải ngày cá tháng tư đúng không?”

“Đây không phải trò đùa ngày cá tháng tư.”

“Lý do.”

“Mệt mỏi.”

Cô lại nói cô mệt mỏi, cô cho rằng hôn nhân là cái gì, chẳng qua là mặc một cái áo cưới xinh đẹp cử hành hôn lễ, lên giường ân ái sinh con? Hay là, cô cho rằng hôn nhân là một cuộc leo núi, một câu mệt mỏi thì có thể nghỉ không leo nữa?

Đó là hứa hẹn với thần thánh! Thần thánh, không cho chà đạp lên chúng.

Cho dù Bách Mộ Khắc từ nhỏ đã tiếp nhận giáo dục rất tốt, nhưng nghe thấy câu trả lời không có trách nhiệm như vậy, anh cũng muốn chửi tục thật lớn.

Nhưng mà anh nhịn.

Tinh táo và sự hoàn mỹ không cho phép anh mất khống chế như vậy.

“Lý do này không được.” Anh đánh giọng phản bác.

Anh không muốn tiếp tục đợi trong cái không khí ngột ngạt này. Bách Mộ Khắc theo bản năng muốn đi, mới nghĩ như vậy cơ thể đã đứng lên.

“Vậy anh nói cho em biết lý do gì thì anh mới đồng ý ly hôn?” Dung Dĩ Ân hiếm khi làm người gây sự như vậy.

Buồn cười, là cô nói muốn ly hôn, lý do đương nhiên là cô phải tự nghĩ, thế mà còn không biết xấu hổ hỏi ngược lại anh.

“Anh cho em thời gian một ngày để từ từ suy nghĩ.” Cũng không quay đầu lại, anh lấy áo khoác và cặp tài liệu liền đi ra cửa.

“Bách Mộ Khắc, anh có yêu em không?” Dung Dĩ Ân lớn tiếng hỏi, “... Một chút thôi... có không?” Những lời cuối cùng giống như nói với chính mình, giọng nói cũng không rõ ràng lắm.

Vấn đề đột nhiên xuất hiện, khiến anh dừng bước, thật lâu, Bách Mộ Khắc cũng chỉ bước tiếp chứ không nói gì.

Anh không muốn nghĩ đến vấn đề này. Sau khi kết hôn, anh không bao giờ... nghĩ đến nữa, cũng không cần có yêu hay không, bởi vì cô chính là vợ anh, là mẹ của con anh, là bạn trong cuộc sống sau này của anh, anh đối với cô có một phần trách nhiệm thần thánh.

Có lẽ từ đầu họ không yêu nhau, nhưng không có nghĩa anh không cố gắng duy trì cuộc hôn nhân này, điều hành một tập đoàn to như vậy cũng không làm khó được anh, duy trì cuộc hôn nhân này có khó gì khó chứ.

Anh tràn đầy tự tin, kết quả hoàn toàn tan vỡ.

Thậm chí anh còn không biết mình sai ở đâu.

Trầm mặc của anh đã đánh vỡ tia hi vọng cuối cùng của Dung Dĩ Ân, cô lắc đầu cười chua xót.

“Anh rất tốt là một người chồng hoàn mỹ, anh có thể cho em mọi thứ, nhưng lại không thể cho em tình yêu, một người chồng không yêu mình thì không thể ỉnh hạnh phúc, thứ em cần là một người chồng thật lòng yêu em, anh hiểu không?” Dung Dĩ Ân nói ra hi vọng của bản thân.

Sao cô không hy vọng người đàn ông thật lòng yêu cô là anh chứ? Nếu không thì cô đã không lấy anh. Chẳng qua là, cô tốn thời gian hai năm mới xác định được Bách Mộ Khắc không phải là người kia.

5. Chương 5

Cô từng nghĩ đến, chỉ cần một chút thôi cũng đủ rồi, thích một chút, quan tâm một chút, vậy là đủ rồi, tuy người này là một người hoàn mỹ trong mắt người ngoài nhưng ngay cả một chút xúu tình cảm cũng không cho cô.

Càng đợi ở bên cạnh anh, cô càng cảm thấy cô đơn, giống như bị hắc ám cắn nuốt.

Tại sao như vậy chứ? Bọn họ không phải là hai người thân mật nhất sao? Tại sao một người đàn ông đáng lẽ ra còn phải thân mật hơn so với cha mẹ ruột lại làm cô cảm thấy cô đơn trong cuộc hôn nhân này?

Cho nên, cô không cần, hơn nữa muốn cũng không được...

Bách Mộ Khắc quay đầu lại, lẳng lặng nhìn Dung Dĩ Ân.

Đây là ý gì? Không phải là cô đã tìm thấy người đàn ông yêu thương cô cho nên mới đòi ly hôn chứ?

Nghĩ đến khả năng này, lửa giận từ ngực chột bốc lên, Bách Mộ Khắc cảm giác mình bị phản bội, vẻ mặt tỉnh táo hiện lên vẻ tức giận khiến người khác tức giận, nét mặt rất căng thẳng, nhưng kiêu ngạo làm anh miễn cưỡng nặn ra mấy chữ nhắc nhở từ khế rằng.

“Hình như em đã quên, ngoài làm vợ anh ra, em còn làm mẹ của hai đứa nhỏ.”

Nhưng người mẹ này nhưng không cách nào tự chăm sóc con mình! Dung Dĩ Ân bi ai nghĩ.

Thôi, có một số việc vừa bắt đầu đã là sai lầm, điều bây giờ cô có thể làm là ngăn chúng lại không thể tiếp tục sai lầm nữa.

“Nhà họ Bách sẽ chăm sóc tốt bọn nhỏ.”

Cô không cần cướp có cướp cũng không được, điểm này cô rất rõ.

Tốt Dung Dĩ Ân cô ngày hôm qua còn muốn tôi sắp xếp thời gian, muốn chủ nhật về nhà lớn thăm bọn trẻ, hôm nay cái gì cũng mặc kệ? Ngày hôm qua cô còn giả bộ là một người mẹ hiền trước mặt anh.

Anh cũng quá coi thường cô gái này rồi.

Tự ái không cho phép anh hỏi nhiều, anh cần một chút thời gian để tiêu hóa vấn đề ly hôn này.

Giấu đi tâm tình của bản thân, ngay một chút dấu vết cũng không lộ ra trên mặt, chỉ lộ ra tròng mắt đen khiến người ta sợ hãi, nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay.

“Năm phút đã hết.” Nói xong, anh cũng không quay đầu bỏ lại Dung Dĩ Ân rồi đi làm.

“Chờ anh cho em câu trả lời chắc chắn?” Cô đuổi theo hỏi anh.

Đáng chết, cô còn muốn nhanh chóng rời khỏi người chồng như anh, muốn nhanh chóng nhào vào lòng người tình sao?

Anh nắm chặt cằm cô, không cần biết cô có đau không...

Vẻ mặt luôn lạnh lùng lộ ra tia đùa cợt, “Trái cây ngọt cũng phải từ từ, cô có thể kiềm chế sự khản cấp của mình một chút có được không?”

Dứt lời, lần này anh thật không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài.

Đôi mắt Dung Dĩ Ân đầy nước mắt nhìn bóng lưng của anh...

Rất đau, nhưng có thể dừng cảm ở trước mặt người này vùng xuống một dao chặt đứt cuộc hôn nhân miễn cưỡng này.

Thích một người là chuyện vui sướng, không nên rơi nước mắt, chỉ cảm thấy cô đơn tịch mịch, hôn nhân cũng vậy, không phải bề ngoài gió êm sóng lặng là được, không có tình cảm làm trụ cột, thì giống như ngôi nhà đầy nguy cơ, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Thà rằng trước khi nó bị sập, cô ra tay phá hủy tránh ình bị chôn sống.

Tầng ngầm đỗ xe, Bách Mộ Khắc ngồi ở trên ghế lái chậm chạp không có nổ máy.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía khác, đáy mắt lạnh lẽo giống như một cánh đồng tuyết mênh mông, hai tay nắm thật chặt tay lái, bởi vì quá dùng sức mà từ bàn tay đến cẳng tay đều hiện hết gân lên, ngón tay trắng bệch, nhưng lửa giận trong người anh vẫn không giảm bớt thậm chí còn bùng lớn hơn trước.

Ly hôn... Dung Dĩ Ân lại muốn ly hôn? Đây chính là đánh Bách Mộ Khắc một người chồng hoàn mỹ như anh một cái tát.

Chẳng lẽ, anh không hoàn mỹ như trong tưởng tượng của mình, chỉ thuần túy là một người đàn ông quá tự phụ thế rồi tự sinh ra ảo giác?

Bách Mộ Khắc không ngừng tự hỏi, tự kiểm tra lại tất cả hành vi của mình từ trước đến giờ.

Kết hôn hai năm, anh tự nhận không bao giờ để cô thiệt thòi, tuyệt đối trung thành với hôn nhân.

Anh biết mình là người mà người khác chạm tay vào có thể bị bỏng, gia thế, trình độ học vấn, vẻ ngoài hoàn mỹ, trước hôn nhân, có vô số người đẹp mơ mộng có thể trèo lên giường của anh, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào dây dưa với anh, nhưng kể từ sau khi cưới Dung Dĩ Ân, anh chặt đứt mọi khả năng có thể dây dưa, giữ mình trong sạch, đừng nói đến việc anh chăm sóc cho nhà mẹ đẻ của cô, cho dù không thể nói là chu đáo, nhưng khẳng định đã làm hết khả năng.

Anh tận tâm tận lực kinh doanh hôn nhân của họ, mọi thứ cần làm anh đều làm, vì muốn cô có cuộc sống giàu sang mà mỗi ngày đều vất vả làm việc, hoàn mỹ của anh không chỉ đặt trên miệng, người có mắt đều biết, người phụ nữ có thể gả cho anh, nhất định kiếp trước đã tu thành chính quả.

Nếu như trên thế giới này anh xếp thứ hai, thì tuyệt đối không người nào dám xưng là thứ nhất, có tin hay không, nhưng điều Bách Mộ Khắc anh làm vì Dung Dĩ Ân, có thể ghi vào sách giáo khoa để làm gương rồi.

Đã như vậy... thì tại sao? Tại sao anh nỗ lực như thế kết quả lại là hai chữ ly hôn? Đầu Dung Dĩ Ân chứa nước sao? Hay cô điên rồi? Bách Mộ Khắc anh là người đàn ông có thể dễ dàng bị trả hàng như vậy sao?

Người đàn ông kia là ai, người đàn ông làm cô muốn nhanh chóng nhào vào ngực đó có tốt hơn anh không?

Đời này Bách Mộ Khắc chưa từng thua, thật sự không thể chấp nhận được việc trong lòng Dung Dĩ Ân có người đàn ông khác.

Anh không biết mình làm sao rồi khỏi căn nhà họ đã sống chung hai năm. Đôi chân giống như bị đóng đinh, suýt nữa không thể động đậy, hoàn toàn dựa vào tự ái, cố gắng chống đỡ cơ thể, mới rời khỏi được căn nhà làm anh khó chịu.

Châm chọc là ngay cả lúc này anh vẫn không quên duy trì sự lạnh lùng trước mặt cô, duy trì dáng vẻ hoàn mỹ khiến người khác kính sợ, bởi vì anh thống hận sự không hoàn mỹ.

Chẳng qua là, duy trì hoàn mỹ thì như thế nào, cuối cùng không phải anh vẫn còn trốn ở trong xe, yên lặng liếm láp vết thương cô đâm khi anh không phòng bị.

Bây giờ không phải lúc tâm hoảng ý loạn, anh muốn đi làm, anh còn phải chủ trì một hội nghị quan trọng, sau khi ký được hợp đồng có nghĩa là có rất nhiều chuyện phải làm, anh không chỉ là chồng mà còn là người lãnh đạo của tập đoàn Bách Thị, bất kỳ ai cũng đừng muốn ngăn cản sự hoàn mỹ của anh.

Hít sâu, dùng sức hít sâu, cố gắng quên đi những điều trong đầu.

Anh nổ máy, giống như mọi ngày điều khiển tay lái, lái xe ra khỏi tầng hầm, đi đến tổng bộ của tập đoàn Bách Thị.

Thân là người lãnh đạo một ngày kiểm cả tỷ, anh mở radio, vừa nghe tin tức buổi sáng vừa nghĩ đến những việc cần xử lý trong ngày, tiếp theo là nhắc điện thoại gọi cho thư ký Kim, giao cho anh xử lý vài chuyện khẩn cấp, làm cho bản thân giống như mọi ngày vừa lái xe vừa bận rộn, phân tán vấn đề ly hôn, anh biểu hiện rất thành thạo...

Nhưng chết tiệt mặc kệ anh thông dong, cố gắng xua đuổi, thì hình ảnh Dung Dĩ Ân nói muốn ly hôn luôn quanh quẩn trong đầu anh!

Cái này còn chưa đủ, muốn nhanh chóng rời khỏi anh, điều đó khiến anh nghĩ vị trí trong lòng cô vốn là của anh đã bị ai đó cướp mất? Người đó có hoàn mỹ hơn anh sao? Chăm sóc cô hơn anh sao?

Bách Mộ Khắc nhíu chặt mày rậm, khuôn mặt luôn lạnh lùng nghiêm khắc nay lại âm trầm, ánh mắt lộ ra tia tức giận...

“... Tổng giám đốc? Tổng giám đốc?” Điện thoại trong xe vọng ra tiếng gọi của thư ký Kim.

Đáng chết, anh lại thất thần, đây là chuyện quỷ gì chứ?

Bách Mộ Khắc cực kỳ ảo não, giọng nói lạnh lùng, “Tôi sẽ nhanh đến công ty, gặp mặt rồi nói.”

Không đợi thư ký Kim trả lời, anh đã đưa tay tắt điện thoại, còn chưa sửa sang lại tâm tình của mình, bỗng nhiên một chiếc xe con từ bên trái anh lao ra với vận tốc kinh người.

Anh tránh không kịp, đầu xe bị đụng mạnh, mạnh đến nỗi làm xe anh xoay tròn vài vòng trên đường, anh bắt được tay lái dùng hết khả năng để ổn định sườn xe, nguy hiểm phát sinh ngoài ý muốn.

Bách Mộ Khắc ngồi trên ghế lái bị hoàn cảnh tình hình này dọa cả người đều là mồ hôi lạnh, đang muốn cởi dây an toàn xuống xe xem xét, nhưng còn chưa kịp cởi, thì một lực va đập từ phía sau đột kích.

Anh chỉ nghe thấy tiếng nổ lớn vang lớn, một giây sau cả người liền mất đi ý thức, rơi vào bóng tối.

Trong căn phòng toàn màu trắng, cái màu của sự chết chóc này cho đến bây giờ anh cũng không thích, cảm giác, cảm thấy đó là một khuyết điểm, hơn nữa không khí trầm lắng, không biết người nào có thường thức tốt như vậy lại đi chọn cái màu này.

Bách Mộ Khắc giấu cọt lắc đầu.

Ở giữa đặt một cái giường, không phải là cái giường cao cấp quen thuộc mà là cái giường hẹp nhỏ, bốn phía có khung thép, rất giống như giường bệnh mà bệnh viện hay dùng.

Bách Mộ Khắc cau mày.

Rốt cuộc ai thiết kế căn phòng này? Sao lại tao ra một thiết kế kém như vậy? Cũng không phải nằm viện. Điều này làm cho Bách Mộ Khắc luôn thường thức và quan tâm đến giấc ngủ không thể chịu nổi, mảnh liệt lắc đầu, hoàn toàn không dám khen tặng phong cách thiết kế của gian phòng này.

Gì, nằm trên giường chỉ có một người, giống như người đàn ông, trên người cắm đầy ống dẫn, người đó không hề nhúc nhích, bên cạnh giường bày rất nhiều dụng cụ y học, trên màn hình còn xuất hiện điện tâm đồ, kèm theo là tiếng vang có quy luật.

Giường bệnh?

Không thể nào, chẳng lẽ, nơi này đúng là bệnh viện?

Tại sao anh lại ở đây? Bây giờ mấy giờ rồi? Anh cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, gần tám giờ, không thể chậm trễ, còn một hội nghị quan trọng cần anh chủ trì, phải nhanh đến phòng làm việc mới được, phải nhanh đến phòng làm việc mới được.

Cặp tài liệu của anh đâu? Bách Mộ Khắc tìm khắp phòng cũng không thấy. Chết tiệt, bên trong có rất nhiều tài liệu quan trọng, nếu như mất thì rất phiền toái!

Anh đi về phía học tủ khác của giường bệnh, đang chuẩn bị mở ra tìm kiếm, thì sự tò mò nổi lên...

Người đàn ông này là ai? Anh ta xảy ra chuyện gì? Nhìn cả người cắm đầy ống dẫn, giống như bệnh tình không nhẹ. Anh chưa bao giờ vô lễ với người khác như vậy, nhưng giây phút này anh rất muốn nhìn xem người đàn ông trên giường là ai.

Đứng ở bên cạnh giường, từ trên cao nhìn xuống...

Tròng mắt đen trũng thật lớn nhìn chằm chằm người nọ.

Này, khuôn mặt người đàn ông này... lại giống anh y đúc!

Bách Mộ Khắc bị hù sợ, vội vàng mở cái chăn trên người đàn ông kia ra, nhưng phát hiện bàn tay của mình xuyên qua cơ thể người đó, cái gì cũng không cầm được.

Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Anh khiếp sợ nhìn tay mình, tay trong suốt...

Không, không chỉ tay, ngay cả thân thể anh cũng trong suốt.

Bách Mộ Khắc khiếp sợ không thôi, đầu óc không ngừng tự hỏi. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, sao anh lại biến thành như vậy?

Anh cố gắng nhớ lại, dần dần trí nhớ được ghép lại hoàn chỉnh. Anh nhớ tới Dung Dĩ Ân muốn ly hôn với anh, nhớ đến anh thất bại đi ra khỏi cửa đi làm, nhớ đến lần đầu tiên đang nói chuyện với cấp dưới nhưng lại thất thần, nhớ đến lúc bị đụng xe, cả người và xe xoay tròn vài vòng, mạo hiểm nhưng không bị thương chút nào, sau đó... Sau đó hình như có một sức ép lao thẳng về phía anh, sau đó anh không biết gì nữa.

Trái tim lạnh dần...

Rất hiển nhiên, anh cũng không tránh được kiếp nạn thứ hai, vết thương vô cùng nghiêm trọng, phải dựa vào dụng cụ để duy trì sự hô hấp...

Ghê tởm, tại sao có thể như vậy? Giờ khắc này, anh bất chấp mọi sự hoàn mỹ, vung tay đập mạnh lên tường.

Trơ mắt nhìn nắm đấm của mình rơi vào mặt tường sau đó xuyên ra ngoài, Bách Mộ Khắc suýt nữa hỏng mắt.

Quá hoang đường, mọi chuyện thật quá hoang đường! Nếu như nằm ở trên giường bệnh là thể xác của anh, như vậy, đứng ở đây chính là... hồn phách của anh rồi!

Anh không thể cứ nằm như thế, anh còn trẻ, còn rất nhiều chuyện chưa làm, anh phải nuôi vợ và con, anh còn...

Khi anh gấp đến độ muốn ôm đầu, thì cửa phòng bệnh mở ra, anh nhìn thấy Dung Dĩ Ân đi vào, cô đến làm gì? Người phụ nữ muốn ly hôn với anh còn đến đây làm gì?

Cũng vì cô, cũng vì cô làm anh không yên lòng, mới phát sinh chuyện ngoài ý muốn không thể cứu vãn như vậy! Anh oán hận nhìn người phụ nữ trước mắt.

Dung Dĩ Ân hoàn toàn không để ý tới ánh mắt tức giận của anh, yên lặng bước đến bên giường bệnh.

“Cô đến làm gì? Tránh xa tôi ra! Tôi lệnh cho cô tránh xa tôi ra!” Bách Mộ Khắc lạnh lùng gào to.

Nhìn Dung Dĩ Ân vươn tay về phía giường bệnh, Bách Mộ Khắc vô cùng khẩn trương, không phải cô muốn nhổ ống hô hấp của anh, trực tiếp đưa anh lên đường, cô sẽ danh chính ngôn thuận tìm nơi nương tựa mới, cô sẽ không ác như vậy chứ? Dầu gì anh và cô cũng làm vợ chồng hai năm, anh cũng chưa từng bạc đãi cô.

Đang lúc Bách Mộ Khắc cho rằng mình tận mắt thấy tình người đen tối nhất, thì lại nghe thấy tiếng nước nổ tan nát cõi lòng bật ra từ trong miệng Dung Dĩ Ân, tay cô dịu dàng vuốt ve khuôn mặt của anh...

“Đây là gì? Nước mắt cá sấu sao?” Trong lòng Bách Mộ Khắc đủ mọi cảm xúc.

6. Chương 6

Không phải muốn ly hôn với anh sao? Thế mà bây giờ lại khóc đau khổ như thế? Bách Mộ Khắc phát hiện, anh không hiểu cô gái này, thật không hiểu. Hơn nữa điều anh tức giận chính là, vì cô khóc làm ngực anh đau.

Hai vai Dung Dĩ Ân run rẩy, tâm tình vốn bị đè nén, cuối cùng cũng bộc lộ, cả người cô nằm lên lồng ngực anh, khóc lớn, cả người run rẩy...

“Đừng đối xử với em như vậy, đừng bỏ lại em, em cầu xin anh, Mộ Khắc, em cầu xin anh... Em chỉ cầu xin anh lần này thôi, đồng ý với em đi được không?”

“Không muốn anh bỏ lại em, vậy tại sao em lại đòi ly hôn?” Bách Mộ Khắc chất vấn.

Dung Dĩ Ân vẫn khóc, không thêm trả lời, vì căn bản cô không nghe thấy anh hỏi.

Đột nhiên, cảm xúc đau khổ bộc phát, cô đau lòng gào lên..

“Tại sao không trả lời em, Bách Mộ Khắc, tại sao anh không trả lời? Em không cho phép anh chết, em không cho phép, anh có nghe thấy không! Nếu anh dám chết, anh có tin... em cũng không muốn sống nữa, chúng ta cùng chết, anh đừng mong chứ như vậy mà bỏ lại mình em...”

Cô đánh anh, chứ chốc lát lại đánh anh một cái, nắm đấm nắm rất chặt giọng nói cũng hung ác, nhưng lại sử dụng lực rất nhỏ, bởi vì cô không nỡ.

Nhưng mà, cô đang đánh thì cửa phòng mở ra người nhà họ Bách đi vào, nhìn thấy vậy mẹ Bách vọt lên, chặn tay Dung Dĩ Ân lại rồi tát cô một cái.

“Mẹ, không được đánh!” Bách Mộ Khắc hô to.

Không tránh né, Dung Dĩ Ân ngã ngồi dưới đất, trên khuôn mặt tái nhợt hiện rõ năm dấu tay đỏ chót.

“Dung Dĩ Ân, sao cô lại độc ác như vậy, Mộ Khắc bị thương như thế, cô còn đánh nó, sao, cô định giết nó đúng không? Giết nó rồi sẽ thừa kế tài sản, đem tiền về ẹ để cô hưởng thụ. Cô với mẹ kế cô cùng một loại, Mộ Khắc xui xẻo mới cưới một con đàn bà như cô! Cô trả con trai lại đây cho tôi, con của tôi...”

“Được rồi, trong phòng bệnh mà cãi nhau ầm ĩ còn thể thống gì nữa, Mộ Khắc chưa tỉnh, bà lại còn tâm trạng nói những điều này? Ai cũng không muốn chuyện này xảy ra, trong lòng Dĩ Ân cũng khó chịu.” Ba Bách kéo vợ mình.

“Tất nhiên cô ta phải khó chịu, không có mả vàng Mộ Khắc, cả nhà bọn họ sẽ không sống khá giả!”

“Mẹ, xin lỗi, xin lỗi...” Cô hèn mọn nói nói xin lỗi, đầu cúi thấp đến nỗi không thể thấp hơn được nữa.

Bách Mộ Khắc đi tới trước mặt cô.

Ngủ ngốc, tại sao nói xin lỗi? Tại sao cô lại nói xin lỗi? Bách Mộ Khắc không có cách nào để hiểu cô gái này, cuối cùng cô đang suy nghĩ gì, bị đánh lại còn nói xin lỗi, kết hôn hai năm rồi nhưng anh vẫn không hiểu cô.

Mặt cũng sưng lên rồi! Anh chưa bao giờ biết mẹ lại có thể đánh người, hoàn toàn phá vỡ hình tượng người mẹ trong lòng anh.

Tận mắt chứng kiến mọi chuyện, anh rất đau lòng, muốn vươn tay ra kéo cô, lại nhớ đến mình không có cách nào đụng vào cô, bàn tay anh cứng đờ.

Lúc này, một giọt nước mắt rơi xuống lòng bàn tay anh..

Gì, nó lại không xuyên qua, anh có thể hứng được nước mắt cô?

Bách Mộ Khắc không dám tin, không khỏi vui mừng nghĩ có lẽ hồn phách của anh sẽ sớm trở về cơ thể, anh không còn là hồn phách du đãng... Tốt quá rồi!

Ngay lúc Bách Mộ Khắc vui mừng, đứng thẳng ở cạnh giường bệnh, dụng cụ đo nhịp tim của anh lại xuất hiện biến cố.

“Xảy ra chuyện gì? Đây rốt cuộc là chuyện gì? Sao Mộ Khắc lại vậy?” Mẹ Bách khẩn trương hỏi.

Dung Dĩ Ân xông lên phía trước, kêu gọi Bách Mộ Khắc đang nằm trên giường, “Mộ Khắc, cố gắng chống đỡ, anh nhất định phải cố gắng chống đỡ!”

Cửa phòng bệnh lại mở ra lần nữa, bác sĩ và y tá vội vàng chạy vào tiến hành cấp cứu.

Từ đầu tới đuôi Bách Mộ Khắc cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn, không thể ra sức để cứu tính mạng của mình, kinh hãi nhìn mình co giật.

“Nhanh nghĩ biện pháp, nhanh lên! Tôi không thể chết! Bác sĩ nhanh nghĩ biện pháp cho tôi.”

Đang tiến hành cấp cứu nhưng máy đo nhịp tim lại tút một tiếng dài, Bách Mộ Khắc ngẩng đầu nhìn lại, ngạc nhiên phát hiện trên màn hình máy, điện tâm đồ đã từ đường cong chuyển thành đường thẳng.

Anh đã chết! Anh đã chết!

Một luồng không khí lạnh bao quanh anh.

Anh nhìn ba mẹ và Dung Dĩ Ân khóc, rõ ràng ý thức được mình đã chết nhưng nội tâm lại không thể chấp nhận được sự thật tàn khốc này.

Không thể như vậy, trời cao không thể để anh chết như vậy được, quá tàn nhẫn với anh.

“Tôi không muốn chết! Tôi không cam lòng! Ông trời, ông có nghe thấy không? Tôi không muốn chết!”

Ngửa mặt lên trời hét to, một vệt sáng đánh tới, cả người Bách Mộ Khắc bị hút đi.

Giống như hố đen vũ trụ, sức mạnh cực lớn làm Bách Mộ Khắc không cách nào ngăn cản, anh không biết tại sao sự việc lại biến thành như vậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn tình yêu và tình thân cách mình thật xa.

Không! Không được, anh không muốn đi, anh không cam lòng, anh không cam lòng chết như vậy, anh không cam lòng...

“Dĩ Ân!”

Bách Mộ Khắc vươn tay về phía Dung Dĩ Ân, nhưng ngay cả sợi tóc của cô cũng không đụng được, một giây sau thế giới của anh trở thành một màu đen tối.

Bách Mộ Khắc bị đau mà tỉnh lại.

Lúc ngồi dậy, trong đầu anh giống như có một đội quân khí thế hùng hồn đi nghiêm, đau đến nỗi anh muốn chửi tục, chỉ có thể dùng bàn tay vỗ vỗ trán để áp chế cơn nhức đầu.

Mặc dù suy nghĩ hỗn loạn, từ bản năng bảo vệ mình, đầu tiên trông mắt đen nháy bén liếc nhìn mọi thứ xung quanh.

Càng nhìn càng thấy quen, rất giống... Rất giống phòng của anh ở nhà lớn dòng họ Bách.

Nhà lớn dòng họ Bách?

Sao anh lại về nhà lớn? Không phải anh đang nằm trong bệnh viện, trên người cắm đầu ống dẫn, anh đã chết, anh thấy mình được cấp cứu nhưng không có hiệu quả, cuối cùng chết đi.

Nhưng nếu anh chết rồi, vậy bây giờ là chuyện gì?

Trước tiên cúi đầu nhìn cơ thể mình, tay trái phải sờ lẫn nhau, vì cần thân, anh còn giơ tay đâm vào vách tường.

“Hí...đáng chết!” Đau đớn khiến anh mất hết tỉnh táo khê nguyên rửa.

Không phải trong suốt, cơ thể thật sự tồn tại, đừng nói là cái ống, ngay cả một vết thương nhỏ cũng không có, anh không chỉ có thể đụng vào cơ thể mình mà còn có thể đụng vào những vật khác, lúc đánh vào vách tường còn cảm thấy rất đau, hoàn toàn không giống như lúc ở bệnh viện, chỉ có thể hoảng sợ nhìn quả đấm của mình xuyên qua tường.

Cho nên, anh không chết, linh hồn của anh quay lại thân thể rồi hả?

Một cảm giác vui mừng từ ngực lan rộng ra, một giây sau đã lan đến tay chân.

Cuối cùng là chuyện đây? Cho dù linh hồn có quay lại thể xác, cho dù anh chưa chết, thì anh cũng phải tỉnh lại trên giường bệnh chứ, sao lại ở trong nhà lớn? Đừng nói đến chuyện trên người không hề có vết thương... Đúng rồi, tại sao không thấy Dung Dĩ Ân? Có lẽ, cô có thể nói cho anh biết chuyện gì đang xảy ra.

Đang muốn xuống giường tìm người, thì ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa, Bách Mộ Khắc không chút nghĩ ngợi lên tiếng trả lời, “Vào đi.”

Còn tưởng rằng người gõ cửa là Dung Dĩ Ân, không nghĩ tới khi nhìn về phía cửa phòng...

“Di Tú?”

Bách Mộ Khắc kinh ngạc nhìn quản gia trẻ tuổi của nhà họ Bách.

Một thời gian thật dài, cuộc sống của anh đều do Di Tú sắp xếp, thay vì nói bà là quản gia thì có thể nói bà là người mẹ thứ hai của anh. Nhưng ông nội và bà nội già đi, sức khỏe không còn như trước, những năm này Di Tú ở bên chăm sóc hai người cũng khiến bà tối mày tối mặt không còn thời gian rảnh để chăm sóc cho cuộc sống của anh.

Còn nữa, anh đã kết hôn rồi, nhà họ Bách rất truyền thống, cho dù trong nhà có mấy chục người, nhưng chăm sóc cho chồng là nghĩa vụ và trách nhiệm của người vợ, không cần người khác, vài chục năm nay, bà nội, mẹ anh đều làm tốt nhiệm vụ của mình, Dung Dĩ Ân cũng không thể ngoại lệ, vì thế Bách Mộ Khắc mới ngạc nhiên khi thấy Di Tú xuất hiện trong phòng ngủ của mình.

Đang muốn mở miệng hỏi vợ mình ở đâu, thì cơn đau đầu lại kéo đến, khiến Bách Mộ Khắc phải đỡ lấy trán, vỗ vỗ mấy cái để giảm bớt đau đớn.

“Cũng biết cậu chỉ tỉnh lại sẽ đau đầu, cho nên bà chủ đã dặn nấu canh giải rượu cho cậu chủ uống. Đúng rồi ông nội cậu chủ có dặn, lát khách đến rồi, nhớ uống canh rồi rửa mặt, tinh thần sẽ tốt hơn...” Di Tú đã trên năm mươi tuổi, bà giống như một người mẹ cười dịu dàng dặn dò.

Tay đang vỗ trán liền dừng lại, “Tối hôm qua con uống rượu?”

“Đúng, còn uống say khướt mới chịu về.”

Bách Mộ Khắc khẽ nhú mồm, anh vắt hết óc suy nghĩ, cũng không nhớ được đoạn ký ức kia.

“Là ai đưa con về?”

“Thư ký Kim.”

Bách Mộ Khắc mở to hai mắt nhìn dì Tú... Không, dì Tú sẽ không gạt anh, càng không thể nhận sai người đã ở bên mình nhiều năm – thư ký Kim – nhưng đây không hợp logic! Hồn phách của anh rõ ràng nhìn thấy mình hôn mê bất tỉnh nằm trên giường bệnh, sao khi tỉnh lại, dì Tú lại hời hợt nói anh xã giao uống rượu, giọng nói bình tĩnh như trận tai nạn suýt nữa lấy đi tính mạng anh chưa từng xảy ra.

Bách Mộ Khắc không nhận được gõ gõ đầu, phát trí nhớ của mình đang tụt dốc không phanh, hoàn toàn không có cách nào ghép được sự kiện mình nằm trên giường bệnh với đi xã giao uống rượu lại được, trí nhớ của anh giống như bị cái động hút vào không thể nào tìm ra được, nội tâm càng nóng nảy.

Không tìm được không trí nhớ, anh thử dò xét: “Dì Tú, thực sự con chỉ uống say, mà không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra phải đến bệnh viện chứ?”

“Phi phi phi, cậu chủ sao lại nói diêm xấu vậy, đang yên đẹp sao lại nói đến bệnh viện? Thật là say đến lú lẫn rồi, thư lý Kim cũng thiệt là sao không ngăn cậu chủ lại để cậu uống say đến nỗi không còn biết gì nữa chứ.” Dì Tú từ trước đến giờ kiêng kỵ nhất những chuyện này nên quả trách một hồi.

Nhất thời cứng họng, “... Có thể là nằm mộng, đừng để ý đến con, cứ coi như con đang nói nhầm đi.” Không muốn dì Tú lải nhải, Bách Mộ Khắc vội vàng bịa đặt để nhanh chóng qua chuyện, nhưng những nghi ngờ trong lòng lại không hề biến mất.

“Nhất định là nằm mộng, hơn nữa còn là một giấc mộng không rõ ràng.” Dì Tú lắc đầu, tức giận nói, đưa chén canh đến trước mặt anh, “Uống nhanh, uống xong đầu sẽ không đau như vậy nữa, cũng sẽ không nằm mộng lung tung nữa.”

Bách Mộ Khắc nhận lấy chén canh, uống vài hớp là hết, không biết có phải do tác dụng của canh quá thần kỳ không, mà đầu anh đã hết đau, đáng tiếc canh giải được chứng đau đầu nhưng không giải đáp được thắc mắc trong lòng anh.

Thừa dịp Bách Mộ Khắc uống canh, dì Tú nhắc nhở mấy câu, “Cậu chủ cái gì cũng tốt, chỉ có tửu lượng là không tốt, coi như là xã giao, sau này vẫn nên tiết chế một chút.” Nhận lấy cái chén không trong tay anh, “Tốt lắm, đi tắm rồi thay quần áo, khách khứa đều đến rồi, nếu cậu chủ còn không xuất hiện vậy thì thất lễ rồi.”

“Rốt cuộc là khách nào muốn đến?” Bách Mộ Khắc xoa xoa huyệt thái dương.

“Là cô Dĩ Ân và người nhà cô ấy. Ông nội cậu mời họ đến làm khách, nói rằng trước khi cử hành hôn lễ muốn cậu và cô Dung cùng hai bên gia đình gặp nhau nhiều một chút, để quen thân hơn.”

Dừng lại động tác xoa xoa?

Cô Dĩ Ân?

Trước khi cử hành hôn lễ?

Vân vân, hiện tại ai đang say rượu đây, sao dì Tú lại ả nói bừa bãi vậy, anh và Dung Dĩ Ân kết hôn đã hai năm, hai đứa con sinh đôi của họ cũng đi được rồi, chẳng lẽ anh trùng sinh, quay lại quá khứ?

Một giây sau, Bách Mộ Khắc ngừng lại suy nghĩ của mình!

Xuyên qua thời gian?

Ánh mắt theo bản năng quét về phía bàn tay của mình, ngạc nhiên phát hiện nhẫn cưới kia từ sau khi kết hôn anh chưa từng cởi ra, lại không đeo trên ngón tay anh.

Anh chợt ngẩng đầu nhìn dì Tú, mặc dù thầm nói không thể nào một trăm lần, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh hỏi dì Tú: “Dì Tú, năm nay là năm nào?”

Dì Tú không biết nên khóc hay cười nhìn Bách Mộ Khắc, “Cậu chủ đang đồ tôi sao? Tuy Dì Tú hơi lớn tuổi, nhưng chưa đến mức ngay cả năm hai hay một 0 cũng không biết.”

Năm hai một 0?

Tròng mắt đen mở thật to, Bách Mộ Khắc luôn luôn lạnh lùng, lần đầu tiên cảm nhận được một hơi lạnh từ bàn chân lan ra toàn thân, cả người bị đông cứng không thể nói được gì...

Không, không thể nào, anh thật xuyên qua... Từ năm hai quay lại hai năm trước! Trời ạ, điều này sao có thể! Bách Mộ Khắc quả thực không thể tin được.

7. Chương 7

“Đừng phát ngốc nữa, nhanh đi rửa mặt.” Dì Tú xoay người chuẩn bị rời đi.

“Khoan đã..” Vội vàng la lên khi thấy dì Tú muốn đi, “Dì Tú, cho con hỏi, hôn lễ của con và Dĩ Ân tổ chức khi nào?” Anh vội vàng hỏi.

“Tiệc cưới đặt vào chủ nhật, cho nên vẫn còn một tuần. Sao vậy cậu chủ, chẳng lẽ một tuần cũng không đợi được muốn nhanh chóng cưới cô Dung về nhà?” Người luôn không bắt bẻ người khác lúc này lại thay đổi, dì Tú hiếm khi mới hài hước chế nhạo Bách Mộ Khắc.

“Con..” Há mồm định nói nhưng sau đó vẫn im lặng.

Thôi, cũng không thể ngênh ngang nói với dì Tú, anh từ năm hai quay ngược thời gian về đây, nói ra dì Tú không nói anh bị thần kinh mới lạ! Không thể nói sự thật chỉ có thể chấp nhận sự đùa giỡn của dì Tú.

Nhìn Bách Mộ Khắc trong miệng mọi người tính tình luôn lạnh lùng, nhưng giờ phút này lại nói không nên lời, dì Tú đắc ý, trên khuôn mặt tròn tròn in dấu vết của năm tháng hiện ý cười.

“Thật là nhanh, còn nhớ rõ khi cậu chủ bị bắt nói, chớp mắt cũng đã cưới vợ, thời gian trôi qua thật nhanh...” Cầm cái chén không, bà vừa nói vừa cười ra khỏi phòng.

Dì Tú vừa đi Bách Mộ Khắc lạnh lùng liền đổ vỡ, từ trên giường nhảy xuống, giống như con ruồi không đầu bay tới bay lui trong phòng, trên mặt không còn vẻ thông dong trấn định như dĩ vãng nữa. ldlqđ

Trời ạ, lại có chuyện xuyên qua thời không, chuyện kỳ như vậy sao có thể phát sinh trên người của anh?

Ngày đó ở bệnh viện, anh chỉ là một hồn phách cái gì cũng không sờ được... không phải cái gì anh cũng không sờ được, anh đụng được vào nước mắt, anh chạm được vào nước mắt của Dĩ Ân!

Nhưng ngay khi anh chạm vào nước mắt của cô, tình trạng của anh có chuyển biến xấu, cấp cứu không có hiệu quả, anh đã chết.

Anh còn nhớ rõ anh không cam lòng, anh còn nhớ rõ khi anh đau lòng không thôi thì có một sức mạnh vũ trụ thần bí hút anh, anh không có cách nào trốn thoát.

Nhưng khi tỉnh lại lần nữa, người đang chết như anh lại từ năm hai quay lại năm một 0!

“... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Điều này quá hoang đường!” Tự mình lẩm bẩm.

Về mặt luôn lạnh lùng bây giờ đã không cánh mà bay, Bách Mộ Khắc cảm thấy sắp điên rồi, lần đầu tiên anh không cần dùng đến sự tỉnh táo vào tự tin trong quá khứ, vứt bỏ mọi phiền não, sau đó liền chạy vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân.

Đứng trước bồn rửa tay, mở vòi nước, khom người hắt nước lên mặt, lặp đi lặp lại mấy lần, cho đến khi cả người tỉnh táo.

Rốt cuộc là giọt nước mắt kia của Dĩ Ân? Hay vì ông trời thương hại anh?

Hai tay Bách Mộ Khắc chống ở hai bên bồn rửa tay, ngẩng đầu nhìn mình trong gương.

Anh nói với mình, thử dùng một góc độ khác để xem xét, tự thuyết phục mình chuyện này cũng không quá mức tồi tệ.

Không phải anh cảm thấy không cam lòng sao? Thử hỏi, nếu có thể quay lại quá khứ, đây không phải thêm một cơ hội? Rất nhiều người cầu còn không được. Còn nữa, trừ đừng cảm đối mặt thì anh có biện pháp để thoát khỏi nơi này , bình yên trở lại năm hai không?

Rất hiển nhiên, đáp án dĩ nhiên là không.

Cho dù anh quay lại năm hai thì phải làm thế nào? Trở về đối mặt không phải là sự tử vong của mình sao, nếu anh ra sức cứu sống chính mình thì vĩnh viễn cũng không biết tại sao Dung Dĩ Ân lại trả hàng.

Thay vì như vậy, không bằng anh cứ thản nhiên chấp nhận hiện thực mình đã xuyên qua.

Anh đang lo không có cơ hội biết được cuộc hôn nhân của mình với Dung Dĩ Ân cuối cùng đã xảy ra vấn đề gì, tại sao mới hai năm, người chồng hoàn mỹ như anh lại bị trả hàng, nếu ông trời đã cho anh cơ hội, tự nhiên anh sẽ dùng hết khả năng của mình để làm rõ ràng mọi chuyện, tại sao anh có thể cho Dung Dĩ Ân mọi thứ lại không cho được tình yêu, đến tận cùng vợ anh muốn hình thức yêu như thế nào, muốn dạng hôn nhân gì?

Nhưng nếu có người thứ ba xuất hiện giữa họ.

Anh sẽ bắt được anh ta, bởi vì anh không cho phép ai uy hiếp địa vị của mình, anh, tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối không li hôn!

Trông mắt đen bình tĩnh nhìn mình trong gương, giọng nói lạnh lùng kiên định nói: “Bách Mộ Khắc, mày phải tiêu diệt hết tất cả nguy cơ ly hôn, nếu như mày lại bị trả hàng, vậy thì dứt khoát cầm dây treo cổ mình cho rồi!”

Người nhà họ Dung vừa đến thì cũng đúng lúc Bách Mộ Khắc xuống lầu, tuy ở trong nhà nhưng quần áo của anh không hề qua loa, anh vẫn cho rằng mình là người hoàn mỹ nhất Bách Thị.

Anh liếc mắt liền nhìn thấy Dung Dĩ Ân, cô mặc một bộ âu phục thanh lịch, nụ cười uyển chuyển hàm xúc, điềm tĩnh đoan trang đi sau cha và mẹ kế, bên cạnh cô chính là người em trai cùng cha khác mẹ, Dung Dĩ Trạch.

Để bày tỏ lòng hoan nghênh của mình với nhà họ Dung, cụ Bách còn tự mình ra tiếp đón.

Nhớ lúc ở bệnh viện, anh chỉ là một hồn phách, ngay cả đụng cũng không đụng được cô, mà trước đó anh cũng không biết mình đã hôn mê bao lâu, có thể giống như bây giờ đứng ở đứng ở trước mặt cô người tỉnh táo như anh trong lòng cũng kích động.

Tỉnh táo một chút... Bách Mộ Khắc thầm nhắc nhở chính mình.

Như phát hiện cái nhìn chăm chú của anh, cô đưa mắt nhìn sang, đôi mắt trong suốt như thủy tinh, phản chiếu bóng dáng của anh rất rõ ràng, anh không tự chủ được nhớ đến lúc ở bệnh viện, nước mắt từ cặp mắt trong suốt sáng ngời kia rơi xuống, nóng hừng hực ở trong lòng bàn tay anh, làm tim anh đau.

Một giây sau, anh cất bước, đi thẳng đến trước mặt cô.

Anh lại muốn hỏi, tại sao, tại sao muốn ly hôn? Nếu kết quả của cô và anh như vậy thì ban đầu sao lại đồng ý gả?

Nhưng, cuối cùng anh vẫn nhịn.

Dù sao, sống lại một lần nữa không phải để tiêu cực mà tích cực ngăn cản, có thể lần đầu anh không biết nhưng anh hy vọng lần này anh có thể làm tốt cho đến khi hiểu mới thôi, dĩ nhiên, cũng bao gồm lòng của cô.

Anh và cô, nhất định phải sống với nhau cả đời.

Có lẽ vì thời gian quen biết quá ngắn , mặc dù tuần sau sẽ phải kết hôn , cả hai vẫn còn xa lạ , không ngờ ở trước mặt người lớn anh lại trực tiếp đi về phía mình , Dung Dĩ Ân luống cuống , xấu hổ cúi đầu tránh ánh mắt sắc bén của anh , nhỏ giọng nói : “ Ngày , buổi trưa yên tĩnh , xin chào anh .”

“ Phốc , buổi trưa yên tĩnh xin chào anh ... Chị , chị cho rằng chị đang thông báo thông báo hả ? haha .”
Dung Dĩ Trạch ở bên nghe thấy liền trêu chọc .

“ Dĩ Trạch !” Cô lúng túng liếc em trai một cái , khuôn mặt đỏ lên , vội vàng cầm tay em trai nhéo một cái .

Cũng sự việc này , cũng những người này , hai năm trước từng xảy ra , nhưng điểm khác nhau là , lúc ấy anh chỉ thờ ơ lạnh nhạt đứng ở một bên còn lần này anh không chỉ đi về phía cô mà còn muốn nhét cô dưới cánh chim của mình .

Tròng mắt đen thản nhiên liếc Dung Dĩ Trạch một cái , “ Đừng có chọc chị em , da mặt của cô ấy mỏng .”
Giọng nói khí thế không cho người khác phản bác .

Thật ra thì có thể xem anh là người bao che khuyết điểm , ai cũng đừng nghĩ sẽ thuyết giảng đạo đức với những người anh yêu thương , sợ rằng người đó là em trai Dung Dĩ Ân cũng không được ,anh chính là bảo che khuyết điểm như vậy đây .

Thấy anh rể mặt lạnh nói chuyện , quả nhiên Dung Dĩ Trạch không dám lỗ mãng , sờ sờ mũi , ngoan ngoãn đứng ở một bên .

“ Dung Dĩ Trạch , con không có mắt hả , tự nhiên lại chọc chị con , con mở to hai mắt ra ẹ , sau này chị con đã có người bảo vệ , đúng là ngu ngốc mà .” Vương Mỹ Nguyệt mắng con của mình , nhưng trong lòng lại mừng thầm .

Con nhỏ này sao lại may mắn như vậy chứ , gã một người tốt như vậy , nhìn cách trang trí khí phái này bà hoa cả mắt , vừa nghĩ đến thông gia của mình là người có tiền , mình cũng có thể một bước lên mây rồi , vì thế bà liền tỏ ra mình là một người mẹ hiền . “ Mộ Khắc , nghe mẹ nói đây , Dĩ Ân là tâm can bảo bối của mẹ và cha nó , sau khi kết hôn con phải thương yêu nó thật nhiều đó.”

“ Con biết .” Lần này , anh không chỉ đối tốt với cô , mà là sẽ tốt hơn , bảo đảm tốt đến nỗi cô không thể rời bỏ anh .

“ Như vậy mẹ yên tâm rồi , sau này Dĩ Ân nhà chúng ta đã có người thương yêu chăm sóc và bảo vệ rồi .” Không quên làm bộ lau lau khóe mắt , lộ ra vẻ mặt chỉ cần con gái hạnh phúc là bà vui mừng rồi .

Diễn xuất của mẹ kể làm Dung Dĩ Ân có chút quẫn , Bách Mộ Khắc ở bên thì không ngừng cười lạnh .

Thương cô như vậy , thế sao sau khi cưới không để ý đến cảm xúc của Dĩ Ân , luôn luôn đến cửa đòi tiền .

“ Được rồi , Mộ Khắc là người có trách nhiệm , không cần bà nhiều lời nó cũng sẽ chăm sóc tốt cho Dĩ Ân .”
Ba Dung khẽ khiển trách vợ .

“ Sao chứ , tôi nuôi Dĩ Ân lớn lên , thì có thể lo lắng cho Dĩ Ân chứ sao ?”

“ Bà...”

“ Ông bà thông gia đừng lo lắng , có thể lấy được Dĩ Ân chính là phúc khí của nhà chúng tôi , từ trên xuống dưới nhà họ Bách chúng tôi sẽ quan tâm chăm sóc Dĩ Ân , tuyệt đối sẽ không để con bé chịu tí uất ức gì , mời đi bên này , chỉ là vài món rau dưa xin đừng ghét bỏ .” Cụ Bách làm tư thế mời , tự mình mời mọi người dùng cơm .

Đoạn ký ức đã lâu nay lại hiện lên trong đầu Bách Mộ Khắc .

Hai năm trước , cũng giống như bây giờ , trên cái bàn tròn to bọn họ được an bài ngồi cạnh người nhà , từ lúc chuẩn bị dùng cơm cho đến khi người nhà họ Dung ra về , hai người họ không nói với nhau một câu , tuyệt đối không hề giống người sắp kết hôn .

Không muoan một bữa ăn nhàm chán như vậy nữa , Bách Mộ Khắc quyết định bắt cô đến cạnh mình , tranh thủ thời gian để hai người thân nhau hơn .

Mọi người nối đuôi nhau vào vị trí , Dung Dĩ Ân chuẩn bị đi về phía mình , Bách Mộ Khắc đưa tay kéo cô lại .

Cô sợ hết hồn , xoay người đôi mắt nâu mở to nhìn anh .

“ Đến ngồi cạnh anh .” Không đợi cô đồng ý , Bách Mộ Khắc đã thân mật kéo ghế ra cho cô ngay trước mặt người lớn hai bên gia đình .

Không ngờ anh sẽ làm như vậy , nhưng đang ở trước mặt người lớn hai bên cô cũng không tiện từ chối , Dung Dĩ Ân không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn ngồi xuống .

Không hề ngoài ý muốn , hành động này lại rước lấy một hồi ca tụng của mẹ kế Dung Dĩ Ân , cái gì mà ông trời tác hợp , vợ chồng hòa hợp cái gì nói được bà ta đều nói . Hừ , người phụ nữ này nói nhiều như vậy mà không thấy khát sao ? Bách Mộ Khắc oán thầm .

Muốn cô ngồi bên cạnh , hình như làm cho cô khấn trương , nhìn qua thấy tay trái cô nắm chặt lấy tay phải , quỳ cũ đặt trên đùi , vì quá dùng sức mà cổ tay phải đỏ lên .

Anh cau mày không muốn cô tiếp tục ngược đãi mình nữa , ở dưới bàn , Bách Mộ Khắc duỗi tay về phía cô , không một tiếng động mạnh mẽ cầm lấy tay cô , không để tay trái cô tiếp tục cầm lấy tay phải nữa .

“ Muốn nắm thì nắm tay anh !” Anh dùng âm lượng chỉ đủ để hai người nghe nói với cô .

Dung Dĩ Ân hoảng hốt chùng mấy giây , cô cảm thấy thật ngoài ý muốn , một người nhìn lạnh nhạt như anh lại tỷ mỉ như vậy .

Muốn giây dựa lại không dám , hai người nhìn nhau , mặc dù im lặng , nhưng Bách Mộ Khắc vẫn đọc được sự cầu xin trong mắt cô , còn anh quyết tâm không buông tay , hai sức lực khác nhau một trời một vực đang ngầm đấu đá dưới mặt bàn .

Tay cô rất nhỏ , anh chỉ xòe một bàn tay ra , không cần dùng sức cũng nắm trọn tay cô ...

Một giây sau , Bách Mộ Khắc giật mình .

Xem qua hai năm kết hôn , hình như họ rất ít khi nắm tay như vậy , anh biết rõ mọi chỗ nhạy cảm trên người cô lại không biết bàn tay của cô mảnh mai như vậy.

Tại sao sẽ như vậy chứ ? Bọn họ quả thật là vợ chồng sao ?

“ ... Tại sao ?” Dung Dĩ Ân cảm thấy kỳ lạ , không nhịn được nhỏ giọng hỏi .

Cô khấn trương , hơn nữa còn vừa nhìn thấy anh liền khấn trương , thì ra đối mặt với người mình thích , thứ chân chính muốn vượt qua không phải là khoảng cách mà là cảm giác vừa thích vừa khấn trương .

“ Sau này ... chúng ta sẽ thường nắm tay nhau thế này .” Bách Mộ Khắc nhỏ giọng nói .

Đôi mắt đẹp chớp chớp , xấu hổ , lúc định tránh đi thì một hơi thở thơm ngát bay vào tai Bách Mộ Khắc .

Cô nói : “ Được .”

Bách Mộ Khắc hơi buồn cười , đưa tay che miệng che dấu đi nụ cười của mình . Cho đến khi bắt đầu dùng cơm anh mới không cam lòng buông tay cô ra .

Bàn tay nhỏ mềm mại rụt lại thật nhanh , thừa dịp anh không chú ý , cô âm thầm thở ra một hơi nhưng trong lòng lại cảm thấy ấm áp .

Cảm thấy, hôm nay anh không giống bình thường , dịu dàng hơn mấy lần gặp mặt trước , cũng thân thiết hơn , vì anh ý thức được họ sắp trở thành vợ chồng sao ?

Nghĩ đến họ sẽ trở thành người thân nhất trong cuộc đời của nhau , Dung Dĩ Ân trong đầu mơ ước về cuộc sống hôn nhân của họ , cô cũng rất vui mừng .

Cô ăn từng miếng từng miếng , món ăn cô thích nhất cũng cách cô xa nhất .

Để chứng minh điều này , Bách Mộ Khắc mấy lần cố ý chuyển động bàn ăn hình tròn ,quả nhiên phát hiện , rõ ràng là người không ăn cay , nhưng bởi vì trước mặt mình toàn đồ cay , đành phải kiên trì ăn , món thịt viên mình thích thì cách mình quá xa, đành phải nhịn đau bỏ qua .

Hau năm làm vợ chồng nên cũng biết chút ít về thói quen ăn uống . Điều này làm cho Bách Mộ Khắc tự hào một chút .

“Đưa đây anh.” Duỗi tay về phía cô.

“Cái gì?” Dung Dĩ Ân nâng khuôn mặt nhỏ nhắn xém nữa là chôn trong chén lên, nghi hoặc nhìn anh.

8. Chương 8

“Chén.” Nói xong, không đợi cô hiểu, anh trực tiếp lấy đi chén sứ trong tay cô, lấy toàn bộ đồ ăn cay trong chén cô qua chén mình, tiếp theo gấp món thịt viên cực kỳ ngon miệng bỏ vào chén cô, rồi trả lại chén cho cô.

“Đây là món tử của dì đầu bếp, em sẽ thích.” Khuôn mặt lạnh lùng không hề có một tí biểu cảm dư thừa.

Nhìn thịt viên trong chén, nhất thời trái tim cảm thấy vô cùng ấm áp. “... Cảm ơn.” Cô cảm kích nở nụ cười yếu ớt, tiếp tục làm chim nhỏ ăn cơm.

Nếm thử một miếng thịt viên, Dung Dĩ Ân giật nảy mình vì tay nghề của dì nấu bếp! Ăn thật ngon, cô rất thích. Nhưng mà, sao anh biết cô thích ăn món đó? Mấy lần trước hẹn hò, họ đều ăn ở khách sạn Tây cao cấp, người đàn ông này bỏ tâm đi tìm hiểu sao?

Càng khiến cô cảm kích chính là, anh cứu, giải quyết những món cay kia giúp cô, vạn tuế!

“Học, sau này nấu cho anh ăn.” Anh nhỏ giọng nói.

“Được.” Cô cười tí mắt gật đầu.

Lần đầu tiên anh thấy cô cười nói như vậy, ánh mắt cô thẳng tắp, hoàn toàn không có chút quyến rũ nào, nhưng Bách Mộ Khắc vì nụ cười của cô mà cảm thấy hoảng hốt...

Sau khi ăn xong, vốn là mọi người ngồi trong phòng khách trò chuyện, nhưng vì câu chuyện của những người đàn ông không rời khỏi chuyện thương trường, chánh trị, nên bà nội định mang theo nữ quyến đi đến đại sảnh, nói chuyện của những người phụ nữ.

Bách Mộ Khắc không hề yên lòng. Anh biết lúc này anh nên nói chuyện kinh doanh để cứu khách sạn tuổi nước nóng, nhưng trong đầu luôn nghĩ đến Dung Dĩ Ân.

Có chuyện, anh muốn giáp mặt hỏi cô, cũng thuận tiện hỏi rõ tâm ý của anh.

“Mộ Khắc, con cảm thấy nên làm thế nào?”

Ba Dung hỏi, kéo Bách Mộ Khắc trở lại thực tế, “Mai đi làm, con sẽ nói chuyện với bên ngân hàng, giải quyết vấn đề tài chính trước, về phần kinh doanh... Cái này hơi khó nói, tìm một nhóm nhân viên kinh doanh chuyên nghiệp, khách sạn phải cắt bớt nhân viên là điều sớm hay muộn thôi. Ngày mai sau khi nói chuyện với ngân hàng, con sẽ bảo thư ký Kim báo kết quả cho cha, cha không cần lo lắng.”

“Tôi không phải lão già buồn đưa lê, nhưng Mộ Khắc làm việc ông thông gia có thể tuyệt đối yên tâm.” Cụ Bách cười nói.

“Đúng thế, tôi tuyệt đối tin người thừa kế do chính ông thông gia chọn. Mộ Khắc, làm phiền con rồi.”

“Đừng nói như vậy, mọi người đều là người một nhà, đây là việc con phải làm. Tuần sau hôn lễ cử hành rồi, còn một vài chi tiết nhỏ con muốn bàn lại với Dĩ Ân, mọi người tiếp nói chuyện, con đi tìm Dĩ Ân một lát.”

“Ừ, đi đi.” Cụ Bách phất tay một cái.

Được sự cho phép của ông nội Bách Mộ Khắc đứng dậy ra khỏi phòng, đi ra đại sảnh chỗ mấy người phụ nữ, người còn chưa đến, từ rất xa đã nghe thấy giọng mẹ kế Dung Dĩ Ân. Giọng nói kia đúng là độc nhất vô nhị, anh giễu cợt bĩu môi.

“Gi, Mộ Khắc, sao con lại đến đây? Con xem bộ sườn xám này bà nội may cho Dĩ Ân có đẹp không?”

Bà nội Bách cười hỏi cháu trai bảo bối đang đứng ở cửa.

“Rất đẹp. Không bằng hôn cử hành lễ cưới mặc bộ sườn xám này đi.”

“Ai, con đứa nhỏ này, sao một mình có thể quyết định được chứ, mặc lễ phục gì để đón khách thì phải hỏi ý kiến cô dâu mới đúng chứ.” Bà nội Bách cười nhẹ khiển trách cháu yêu bá đạo.

“Con cũng cảm thấy bộ sườn xám bà nội đưa rất đẹp, con cũng thích như vậy.” Dung Dĩ Ân thuận theo nói.

“Bà thông gia, bà nhìn này, đây không phải là phu xướng phụ tùy chứ sao.” Mẹ kế Dung Dĩ Ân ồn ào làm trò, giống như phát hiện đại lục mới.

Đó, thật là phục bà, điều này cũng có thể nói là phu xướng phụ tùy! Bách Mộ Khắc cười lạnh.

“Tốt, vợ chồng chính là phải như vậy.” Bà nội Bách vui vẻ, cười đến nổi mắt cũng thành một đường ngang.

“Dĩ Ân, em đến đây một chút, mới vừa rồi công ty tổ chức lễ cưới đến hỏi anh vài việc, anh nghĩ nên cùng em thảo luận một chút, xem ý kiến của em thế nào.”

“Sao vậy? Không phải chuyện khẩn cấp gì chứ?” Mẹ Bách hỏi.

“Không có gì, chỉ một vài chi tiết nhỏ thôi.”

“Nhanh đi nhanh đi, coi như một chi tiết nhỏ cũng không thể sơ sót, hôn lễ tuần sau phải thập toàn thập mỹ mới được.” Bà nội Bách nói.

“Vâng, bà nội.”

Một trước một sau thông thả ra khỏi sảnh, dọc theo hành lang, Bách Mộ Khắc dẫn cô ra khỏi nhà lớn, đến vòi phun nước kiểu cách Châu Âu ở góc vườn hoa, chỗ đủ yên lặng, cũng đủ kín đáo.

Bách Mộ Khắc xoay người đối mặt với cô.

Dung Dĩ Ân không nghi ngờ gì ngẩng mặt lên, ánh mắt trong suốt nhìn anh hỏi: “Muốn thảo luận với em chuyện gì? Là sắp xếp chỗ ngồi khách mời? Hay là...”

“Không có cả.”

“Gi???” Cô sững sốt.

“Hôn lễ không có vấn đề gì, những chi tiết kia công ty tổ chức lễ cưới sẽ an bài thỏa đáng.” Trong lúc nói chuyện trông mắt đen vẫn luôn nhìn cô.

Thấy anh nói nghiêm túc lại nhìn như vậy, đột nhiên Dung Dĩ Ân cảm thấy mình không thở nổi, ngập ngừng hỏi: “Vậy tại sao anh nói...”

Không đợi cô nói xong, Bách Mộ Khắc cất bước đi về phía cô, cô không tự chủ được lùi về sau, anh đi lên trước, cô lùi về sau, cho đến lui đến góc chòi nghỉ mát, lưng đụng phải cây cột chống chòi, anh mới mở miệng.

“Em thật sự muốn lấy tôi sao?”

Có ý gì? Không phải cô đồng ý lời cầu hôn của anh mới có hôn lễ tuần sau sao? Không ngờ tới Bách Mộ Khắc lại hỏi như vậy, Dung Dĩ Ân trợn mắt thật lớn, trong mắt tràn ngập tia khó hiểu.

“...Anh, không phải anh muốn cưới em sao?” Sợ hãi hỏi, vẻ mặt có chút bị thương.

“Trả lời anh, em thật sự muốn lấy anh sao?” Người đàn ông bá đạo hỏi.

Đang muốn mở miệng trả lời, nhưng anh lại duỗi tay ra chặn môi cô, ngăn cô trả lời.

“Phải hiểu rõ câu trả lời. Nguyên tắc của anh rất đơn giản, nếu kết hôn thì vĩnh viễn là vợ chồng, anh tuyệt đối không chấp nhận ly hôn.”

Anh, Bách Mộ Khắc, hoàn toàn, cấm, bị, trả, hàng!

Dung Dĩ Ân lấy tay anh xuống, mắt to khê chớp không chút nghĩ ngợi thật tình nói: “Em cũng vậy, không ly hôn.”

“Thật?” Trong lòng mừng rỡ.

“Thật.” Cô im lặng một lát rồi nói: “Vừa rồi cảm ơn anh.”

Bất kể là anh nói sau này thường xuyên nắm tay, hay là anh lấy thức ăn cay ra, gấp thịt viên cho cô, cũng làm cô cảm thấy vui vẻ.

Cũng không biết dừng khí từ đâu xuất hiện, cô kiễng chân lên, khễ hôn lên khóe miệng anh.

Bách Mộ Khắc nhướn ày, mím môi không nói gì nhìn cô.

Trong phút chốc, thẹn thùng và chột dạ đều xông lên đầu, Dung Dĩ Ân không biết nên đối mặt với anh như thế nào, quyết định xoay người chạy trốn.

Vừa mới bước một bước, một bàn tay khác đã bắt được cô, Bách Mộ Khắc đem tay cô khóa lại sau lưng, tiếp theo nhẹ nhàng dùng lực kéo một cái, cả người cô liền rơi vào ngực anh không thể động đậy được.

“Làm ơn, buông em ra.” Cô bắt lực cầu xin tha thứ.

“Cảm ơn như vậy không có thành ý, nếu thật sự muốn cảm ơn, phải như vậy.”

Cúi đầu ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn, bá đạo nhưng lại dịu dàng, cắn nuốt tất cả hơi thở của cô.

Trong hô hấp của anh tràn đầy mùi thuộc về cô, hơi thở của cô mềm mại nhẹ nhàng dễ ngủ, nôn nóng ban đầu giờ đã tan thành mây khói.

Nhưng mà... Ai, thật là một cô bé ngốc, ngay cả hôn môi cũng không biết, giống như đầu gỗ mở to đôi mắt, hàm răng cắn chặt, anh cũng không muốn quá bắt nạt cô, tránh làm cô bé ngốc cái gì cũng không biết này sợ hãi, anh nhẫn nại cắn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn của cô vài cái liền thả ra.

“Hôm nay bỏ qua cho em, sau này anh sẽ từ từ dạy em.” Giọng khàn khàn nói đồng thời cũng không buông cô ra.

Chỉ thấy cô lảo đảo lùi vài bước, tiếp theo như con nít hai tay bưng lấy khuôn mặt đỏ rần sắp bốc khói, quay gót chân lại, xấu hổ chạy một mạch vào nhà lớn.

Chạy về cửa nhà lớn, Dung Dĩ Ân vẫn che miệng thật lâu, tim đập bình bịch bình bịch, cả người hoảng hốt.

Bên này, ở chòi nghỉ mát trong vườn hoa, Bách Mộ Khắc lẳng lặng tự hỏi.

Không phải cô vội vàng, trong lòng cô thật sự nguyện ý lấy anh, nhưng điều làm anh không hiểu là tại sao mới có hai năm cô lại đòi ly hôn? Đến tận cùng là sau khi cưới anh không tốt, hay có người thứ ba xuất hiện?

Xem ra, muốn tìm ra điểm mấu chốt, chỉ có cưới lần nữa, từ từ thăm dò trong cuộc sống hằng ngày.

Nhưng... còn có một tuần nữa là cử hành hôn lễ... Một tuần lễ!

Điều này làm cho Bách Mộ Khắc luôn luôn coi trọng hiệu suất phải vô lực, ảo não lấy tay đỡ trán.

Trước kia đi công tác hai người xa nhau khoảng mười ngày cũng có, nhưng lúc ấy không cảm thấy khó chịu, nhưng không biết tại sao bây giờ nghĩ đến trước khi cử hành hôn lễ bọn họ phải sống riêng bảy ngày, thì cảm giác buồn bực liền xông lên đầu anh, cô đâu rồi, mỗi lần anh đi công tác không có ở nhà, có phải cô cũng từng trải qua cảm giác chờ đợi khó chịu như vậy?

Uống thuốc sẽ có tác dụng phụ, Bách Mộ Khắc không biết, nhìn vợ sắp cưới của mình cũng có tác dụng phụ.

Mỗi lần liếc nhìn, anh sẽ phải bồi hồi, tim cũng rung động.

Điều làm anh nghi hoặc là người vợ chưa cưới động lòng người này thật sự là Dung Dĩ Ân sao? Hình như anh chưa từng thấy cô như vậy, cảm giác thật xa lạ, rõ ràng họ đã kết hôn một lần rồi. Dĩ nhiên, ở một không gian khác.

Chính như thế, Bách Mộ Khắc càng nghĩ càng cảm thấy xấu hổ.

Đã kết hôn một lần nhưng anh lại không có ấn tượng gì với hôn lễ cử hành hai năm trước, ngay cả Dung Dĩ Ân mặc áo cưới như thế nào anh cũng không rõ.

Đừng nói đến đêm tân hôn làm bao nhiêu người mặt đỏ tim đập cả đời khó quên kia.

Bởi vì anh quá say, hình như anh và cô chỉ làm qua loa, thế nên hiện tại vô luận anh nghĩ như thế nào, cũng không nhớ nổi hình ảnh động lòng người của cô, trong đầu anh chỉ một mảng sương mù.

Tại sao có thể như vậy? Không phải anh rất tự hào vì sự quan tâm của mình đối với cuộc sống hôn nhân, cố gắng đạt đến hoàn mỹ, làm sao có thể tùy tiện xem thường sự kiện trọng đại trong đời như thế chứ?

Sẽ không hạp vì vậy mà cuối cùng anh và Dung Dĩ Ân mới tạo cơ hội cho người thứ ba?

Nếu không phải ông nội để cho anh sống lại anh cũng không biết mình khổ nạn như thế, thế mà anh tự xưng mình hoàn mỹ, không nghĩ tới ngay từ đầu đã sơ suất lớn vậy, Bách Mộ Khắc toát mồ hôi lạnh, thật sự muốn tự đánh chết mình.

“Tổng giám đốc?” Thư ký Kiêm kiêu phù rể cảm thấy khó hiểu khi cấp trên của mình đột nhiên xuất thần.

“Không có chuyện gì.” Bách Mộ Khắc tự nói với mình, dừng hoảng hốt, bây giờ không phải lúc chì chiết chính mình, anh từng làm hư mất một lần nhưng không phải hôn lễ của anh với Dung Dĩ Ân vừa mới cử hành sao? Lần này, anh sẽ không phạm sai lầm như thế nữa, sẽ không. “Còn bao lâu nữa mới bắt đầu?”

“Mười phút nữa.”

“Tôi đến phòng nghỉ cô dâu một chút.”

“Dạ.”

Mới quay người lại, đang định đi đến phòng nghỉ cô dâu, từ xa Bách Mộ Khắc đã nhìn thấy một nhóm người đang đứng trên hành lang ngoài phòng nghỉ, có người đi vào phòng nghỉ, có người đi từ phòng nghỉ ra, mỗi người đều lú lú không biết đang hưng phấn nói về chuyện gì.

“Bên ngoài phòng nghỉ xảy ra chuyện gì?” Anh hỏi thư ký Kim nhưng không hề quay đầu lại.

“Mọi người xếp hàng ngoài đó đợi để chụp hình chung với cô Dung, có bạn học cấp ba, đại học còn có bạn trong xã đoàn.” Thư ký Kim cũng nhìn một chút, rồi giải thích vô cùng rõ ràng.

“Là bà Bách.” Thư ký Kim không chút suy nghĩ sửa cho đúng.

Nhiều mày hừ lạnh một cái, bạn học của cô cũng thật hăng hái. Làm Bách Mộ Khắc không vui trong lòng chính là đám bạn học có tình cảm tốt với cô sao con trai lại nhiều hơn con gái vậy.

Trong tiềm thức cảm giác thấy nguy cơ đang tăng cao.

Dung Dĩ Ân không phải một cô bé ham chơi, cuộc sống của cô rất đơn giản, anh nhớ được sau khi cưới, cô luôn quan tâm chăm sóc cho người chồng như anh đây, nếu như giữa bọn họ thật sự xuất hiện người thứ ba, thì phần lớn khả năng là từ những người cô quen trước khi kết hôn, nói cách khác, tình địch của anh đang ẩn núp trong bầy bạn học nam kia.

Nghĩ đến Dung Dĩ Ân có thể vì một trong số đám người kia mà lựa chọn phản bội hôn nhân, tức giận liền xông lên, Bách Mộ Khắc không tự chủ được mà nhăn mày.

“Lập tức làm những người kia dừng chuyện chụp hình lại, kiểm tra hình đã chụp, chỉ cần thấy số người trong hình ít hơn hai, hoặc tay chân có hành động không an phận gì, lập tức yêu cầu đối phương xóa toàn bộ cho tôi.”

“Vâng, Tổng giám đốc.” Thư ký Kim lập tức triển khai hành động.

Anh không muốn nhìn thấy Dung Dĩ Ân chụp hình với người đàn ông khác, một chút cũng không muốn.

Không sai, chỉ là một tấm hình cũng không được!

Đời này cô chỉ có thể chụp hình với một người đàn ông, từ giờ trở đi, cũng chỉ có thể là mình anh - Bách Mộ Khắc.

Dung Dĩ Ân lặng lẽ ngồi tại mép giường, tham lam nhìn Bách Mộ Khắc say khướt đang ngủ yên.

9. Chương 9

Con người đen kịt người kia, gương mặt vừa đẹp vừa lạnh lùng nhưng giờ đây không hề lộ ra vẻ khó gần như vậy nữa.

Nếu không gả cho anh, chỉ sợ rằng cô sẽ không biết anh có hai vẻ mặt đó.

Đúng vậy, họ kết hôn, trong ngày chủ nhật trời trong xanh, bắt đầu từ bây giờ cô chính là vợ của Bách Mộ Khắc, Bách Mộ Khắc là chồng cô, bọn họ sẽ chăm sóc nhau cả đời.

“Ông xã, ông xã...” Dung Dĩ Ân lặp đi lặp lại cái từ xưng hô mới này, vẻ mặt vui vẻ.

Hiện tại, cô, người vợ mới này muốn chăm sóc tốt cho ông xã đang say rượu! Xin chỉ dạy nhiều hơn.

Đầu tiên cởi cà vạt, cẩn thận cởi từng nút áo sơ mi, dùng khăn lông ướt trong tay lau khuôn mặt để nhìn này, chỉ nghe thấy một tiếng than thở thoải mái, cô biết anh thích, biết anh cảm thấy thoải mái, trong lòng thầm đắc ý.

Thật vui khi anh say, nếu không cô đâu dám đụng vào anh, sao có thể để đầu ngón tay mình càn rỡ, thân mật vuốt ve lông mày của anh, mắt của anh, mũi của anh, môi của anh.

Ánh mắt lưu luyến dừng trên bờ môi khô gợt, không tự chủ được nhớ tới hôm ở trong vườn hoa nhà họ Bách, nụ hôn của anh... mang theo hơi thở đàn ông, thân mật liếm mát môi của cô, nghĩ đi nghĩ lại, nhất thời khuôn mặt Dung Dĩ Ân nóng lên.

Thật muốn thử lại cảm giác hôn môi với anh.

Dù sao thì anh cũng say, đang ngoan ngoãn ngủ, hôn trộm một cái cũng không sao đâu.

Cô chống người dậy, nhắm trúng mục tiêu, từ từ cúi đầu, học giống người kia đã từng làm với cô, dịu dàng ngậm chặt, nhẹ nhàng gặm cắn.

Cô không dừng lại quá lâu, hôn trộm chồng, đang đắc chí cho rằng thần không biết quỷ không hay, nhưng vừa ngẩng đầu lại phát hiện, người đàn ông nhìn cô không chớp mắt.

Đôi mắt đẹp mở to, “...A!” Dung Dĩ Ân hét lên.

Đang muốn đứng dậy bỏ chạy, cổ tay lại bị giữ lại. Á, cái này có tính là nhân chứng vật chứng đầy đủ không?

Bách Mộ Khắc ngồi dậy, vòng chân lại, dáng vẻ tự nhiên nhìn tên trộm nhỏ bị bắt tại trận, nhỏ giọng hỏi: “Em vừa làm gì với anh hả?”

“Em... em.. Không có, không có!” Cô gái khấn trương nói lảng không rõ.

Cô chột dạ nhìn Bách Mộ Khắc, âm thầm đoán xem đến cuối cùng thì anh say hay tỉnh, vài lần thử tránh thoát khỏi tay anh, nhưng anh nắm rất chặt, căn bản không có cách nào thoát được, lập tức cảm thấy xấu hổ, hận không đào được cái hang, để chui vào đó.

“Hình như anh thấy một con chuột nhỏ cắn miệng anh... Hay, anh nhìn lầm rồi?”

Con chuột nhỏ... Khóe miệng Dung Dĩ Ân co quắp.

“Có thể do anh say quá, nhất thời hoa mắt, mau nằm xuống nghỉ đi, nơi này không có chuột, thật đấy.” Dung Dĩ Ân bầy ra vẻ mặt tươi cười nói nhưng toàn thân lại toát mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy người đàn ông say quá kia giẫm cọt bừa bãi, buông cô ra sau đó đứng lên xuống giường. d.đ.lqđ

“Anh muốn đi đâu?”

“Tắm.”

Tắm? Khi đang say rượu?

“Không được không được, Mộ Khắc, anh uống say, hơn nữa cũng không còn sớm nữa, hôm nay đừng tắm, đợi ngày mai tỉnh rượu rồi tắm, có được không?” Bởi vì lo lắng anh xảy ra chuyện trong phòng tắm, Dung Dĩ Ân không ngừng khuyên anh bỏ ý định tắm đi.

Thân hình cao lớn hơi khom xuống, con người đen kịt người đối diện với khuôn mặt Dung Dĩ Ân, Bách Mộ Khắc khẽ cười.

“Ai nói với em anh uống say hả? Con, chuột, nhỏ.” Khẽ búng đầu mũi cô một cái, Bách Mộ Khắc liền sai bước đi thẳng vào nhà tắm tự mình tắm rửa.

Giống như bị điểm huyết, trong tay vẫn đang cầm khăn ướt, Dung Dĩ Ân cứng người đứng im tại chỗ, thật lâu sau vẫn chưa hồi phục lại. Có ý gì? Không phải vừa rồi anh say đến nỗi không đi được sao, sau khi tiệc cưới chấm dứt, thư ký Kim còn phải đỡ anh ra khỏi phòng đãi tiệc, chẳng lẽ anh... giả bộ!

Nói như vậy, không phải anh đều biết hết tất cả nhất cử nhất động của cô?

Khó trách anh gọi cô là con chuột nhỏ.

“Trời ạ!” Dung Dĩ Ân ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất gào thét.

Cho cô một cái hồ, mau, cô muốn vùi mình xuống đó, cô không còn mặt mũi gặp người nữa!

Trong phòng tắm, Bách Mộ Khắc tỉnh táo đến mức không thể tỉnh táo hơn.

Đúng, giả bộ, từ đầu tới đuôi anh giả bộ say như chết.

Tạm thời cứ cho rằng anh đã say một lần rồi đó là lần đầu khi họ kết hôn, thật vất vả mới quay lại được, sao anh có thể giẫm lên vết xe đổ đó chứ.

Huống chi bây giờ nguy cơ từ bốn phía, nghĩ đến không lâu nữa có khả năng sẽ xuất hiện người thứ ba phá hủy cuộc sống của anh và cô, mà người này có lẽ là người có mặt trong tiệc cưới, nên Bách Mộ Khắc đâu dám xem thường, tự nhiên tăng thêm mười hai vạn tinh thần, nhìn chăm chăm vợ mình, ngay cả một giọt nước cũng không lọt, nhìn thẳng vào vùng đất của mình.

Tuy bận rộn một hồi lâu, ngay cả tiểu tam tiềm ẩn cũng không bắt được, nhưng lại liên tục bắt được ánh mắt nhìn trộm đáng yêu của Dung Dĩ Ân, dáng vẻ đỏ mặt của cô, người không biết còn tưởng rằng đó là phần đánh má hồng của cô dâu, chứ không biết đó là chứng cứ phạm tội của cô.

Nghĩ đến dáng vẻ lúng túng của cô, tâm tình Bách Mộ Khắc rất vui, đi về phía vòi tắm, vui vẻ tắm nước nóng.

Lát sau cơ thể nhẹ nhàng khoan khoái ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy con chuột nhỏ kia vẫn còn ngồi chồm hổm trên mặt đất, dáng vẻ như bị đá kích rất lớn, khuôn mặt luôn lạnh lùng lại cười thật tươi, không nhịn được lại nổi hứng trêu chọc.

” Hiện tại con chuột nhỏ không tìm được đường về nhà sao ?”

Nghe thấy giọng nói trêu chọc, Dung Dĩ Ân lại sững sốt đỏ mặt, lập tức từ dưới đất nhảy dựng lên.

” Đến lượt em đi tắm.”

” Dạ” Cô cúi thấp đầu, không dám nhìn anh, ngượng ngùng rời khỏi tầm mắt anh.

Hình như cô rất sợ anh, ở trước mặt anh luôn khấn trương, chỉ cần nhìn cô một cái cô sẽ xấu hổ đỏ mặt, nhưng nếu sợ anh sao lại đồng ý lấy anh ?

Suy nghĩ hành vi mâu thuẫn của cô, chỉ có một khả năng... cô thích anh.

Tuy nói anh không thiếu nhất là tiền, vì thế có rất nhiều phụ nữ thích anh, nhưng anh không ngần ngại khi Dung Dĩ Ân thích anh nhiều một chút. Lúc trước chịu khổ bị trả hàng anh cảm thấy thất bại nhưng bây giờ biết được tình cảm của Dung Dĩ Ân, anh cũng được an ủi một chút.

Chẳng qua là vừa thương vừa sợ... Có phải đang tự làm khó mình không ?

Lắc đầu, nhấc chân lên thoải mái nằm xuống giường, nghĩ đến vẻ mặt của con chuột nhỏ, vị Bách Mộ Khắc mặt lạnh này lại muốn cười.

Bỗng nhiên, đang cười lại dần dần rơi vào suy tư.

Lúc họ kết hôn, Dung Dĩ Ân thật sự thích anh, vậy tại sao lại muốn ly hôn với anh? Tình cảm của cô dành cho anh đã chạy đi đâu rồi ?

Lần này không thể để chuyện đó xảy ra nữa, cô gái Dung Dĩ Ân này là của anh, vĩnh viễn chỉ có thể là của anh, nhất định anh phải nắm chắc phần tình cảm này của cô, tuyệt đối không để cô có cơ hội thay lòng đổi dạ.

Bách Mộ Khắc kiên định tự thề với chính mình.

Dung Dĩ Ân ở trong phòng tắm rửa mặt chậm rì, mái tóc dài cũng chải sơ rồi nhưng cô vẫn cầm lược tiếp tục chải, hận không thể giam mình cả đời trong đây.

Đều do cô, vì tham nhìn trai đẹp, cả ngày hôm nay cô không biết đã bị anh bắt gặp đang nhìn lén anh bao nhiêu lần rồi, không nghĩ tới bản thân chẳng những không sửa đổi lại còn thừa dịp anh say rượu to gang hôn anh, cho dù anh là chồng cô , nhưng cô cũng quá to gan lớn mật rồi.

Thầm nghĩ không biết anh nghĩ cô như thế nào, anh sẽ không cảm thấy cô là một người vợ kỳ quái chứ ?

” Dung Dĩ Ân ơi là Dung Dĩ Ân,sao mà lại mất mặt như vậy chứ ?”

Rũ vai xuống, nhìn gương thấy biểu cảm xấu hổ của mình thì lại ảo não thở dài.

Trong đầu vừa nghĩ đến con người đen láy đau hồn người kia nhìn cô không chớp mắt, thì vội vàng lắc đầu, hận không thể hát văng cảnh lúc đó ra khỏi đầu.

Nhưng cũng không thể ở trong này cả đêm? Huống chi đêm nay là đêm tân hôn của họ...chờ một chút, đêm tân hôn ? Vậy anh có thể đối với cô...

Oanh ! Một luồng khí nóng bốc lên, Dung Dĩ Ân xấu hổ cảm thấy mình sắp nổ tung, tim đập thình thịch, cả người đổ mồ hôi, hô hấp dồn dập...

Hồng bét, tối qua vì hồi hộp mà mất ngủ, sáng nay lại dậy sớm, không biết da có xấu không, mắt có thâm không .

Vội vàng đi đến trước gương, nỗ lực kiểm tra xung quanh hai mắt mình.

Đúng rồi, cô có mắt xa mấy lần nên tương đối khá hơn một chút.

Một giây sau lại lo nghĩ những vấn đề không đâu, cô không có chuẩn bị nội y gọi cảm... Tóm lại, cô bị chính những suy nghĩ của mình làm cho bất an, lại mất thêm mười phút.

Mặc áo choàng tắm, cô không dám ra ngoài, định trốn sau cánh cửa, mở cửa ra nhìn lén tình huống bên ngoài.

Đèn trong phòng đã tắt gần hết, chỉ chừa lại mỗi cái đèn ngủ ở cạnh giường, cô đánh bạo mở cửa rộng thêm chút nữa, thò hẳn đầu ra ngoài nhìn xung quanh coi người kia đang làm gì.

Ngủ ?

Không sai, Bách Mộ Khắc đang nằm ngoan ngoãn trên giường và ngủ, cả căn phòng to như thế chỉ còn mỗi tiếng hít thở đều đều của anh.

Dung Dĩ Ân thở phào nhẹ nhõm, nhưng một giây sau lại cảm thấy thất vọng.

Thì ra nghĩ ngợi một lúc lâu, chẳng qua chỉ đang suy nghĩ lung tung.

Vừa sợ anh nhưng cũng khát vọng anh, có đôi khi cô bị tình cảm mâu thuẫn của mình làm cho hồ đồ, tức giận gõ gõ đầu, tự an ủi bản thân, cũng bận cả ngày rồi, nên đi ngủ sớm thôi.

Dung Dĩ Ân đẩy cửa đi ra ngoài, không dám tạo ra tiếng động lớn, nhẹ nhàng đi đến bên giường, nhìn người đàn ông của mình, thật nhỏ giọng nói ngủ ngon, sau đó cẩn thận nhấc một góc chăn ra, nín thở ngồi lên giường đang chuẩn bị nằm xuống...

Đột nhiên, bên hông bị xiết chặt, chưa kịp chuẩn bị gì thì cả người bị chộp qua, liền thấy hoa mắt chóng mặt, đợi khi lấy lại tinh thần thì thấy mình đã bị anh đặt dưới thân.

” Mợ Khắc, anh ,anh...” Không phải đã ngủ rồi sao ?

Cho dù trong bóng đêm, cặp mắt kia vẫn tràn đầy khí thế khiếp người, thấy vậy đầu óc của cô liền cháng váng, vội vàng ngừng thở, để tránh tiết lộ suy nghĩ ra bên ngoài.

Đôi mắt đen khê nheo lại,

“Đêm tân hôn mà chỉ ngủ không phải quá đáng tiếc sao ?”

Gi?Cô bỗng mở mắt to mắt...

Anh nói chỉ ngủ thì đáng tiếc, cho nên... cho nên...

Thở dốc vì kinh ngạc, Dung Dĩ Ân không dám nghĩ tiếp, đôi mắt to hết mở ra rồi nhắm lại, không biết nên nhìn chỗ nào, không thể làm gì khác hơn là nhìn yết hầu anh đang lên xuống vì nói chuyện, ngực bị một cảm giác là lạ lấp kín, nói không nên lời.

Xung quanh đều yên tĩnh, cô cảm nhận được một lực kéo, ánh mắt không tiếng động liếc nhìn, cô thấy anh đã bỏ đi cái khăn cuốn ngang hông,lại nhớ đến bên trong áo choàng tắm mình không hề mặc gì, từng đợt run rẩy từ trong cơ thể cô truyền ra, khiến người cô run rẩy không ngừng.

Anh nướn mi, cúi đầu dùng giọng trầm thấp nói: ” Muốn ? Hay không muốn ?”

Cô ngửa mặt nhìn anh, tay nhỏ bé khê nắm lại vài lần, cảm giác mình sắp chết vì không thở được.

Một lúc lâu sau, cô mới yếu ớt nhỏ giọng nói,“...Muốn.” Xấu hổ quay mặt đi, không dám nhìn anh.

Khuôn mặt nguội lạnh có thêm chút độ ấm, hài lòng vạch áo choàng tắm ra, bàn tay trượt vào trong áo choàng tắm nhẹ nhàng vuốt ve rồi càn rỡ cướp đoạt.

Lúc bắt đầu, áo choàng tắm vẫn còn trên người cô, không lâu sau thứ che đậy duy nhất cũng rời khỏi cơ thể cô. Mặc dù ánh đèn yếu ớt nhưng cô vẫn nhìn thấy rất rõ, bàn tay thuộc về người đàn ông kia chạm vào người cô như thế nào.

Dung Dĩ Ân không ngừng hít sâu.

Bàn tay khê vuốt ve, làm suy nghĩ của cô rối loạn, thậm chí ngay cả hô hấp cũng vậy.

Cô không biết nên làm gì, chỉ có thể mở to mắt, trần truồng nằm trên giường lớn, bất lực nhìn chồng mình đụng chạm, vuốt ve, hôn hít cơ thể mình, sau đó trong lòng nóng cháy, không ngừng nuốt nước miếng, giống như vui vẻ lại cảm thấy thẹn thùng, hoàn toàn không biết làm sao ,chỉ có thể để anh làm chủ mọi thứ, đùa nghịch mình.

Đây không phải lần đầu tiên Bách Mợ Khắc làm chuyện này với cô. Lấy nhau hai năm, bọn họ hoan ái rất nhiều lần, anh biết từng chỗ nhạy cảm của cô, hiểu từng phản ứng của cô, anh hiểu rõ cơ thể của cô hơn chính cô.

Nhưng ngược lại với sự quen thuộc của anh, giờ phút này tất cả đều xa lạ với Dung Dĩ Ân, cô chưa từng trải qua, đây là lần đầu tiên nên hoàn toàn không biết gì.

Anh lấy hành động nói cho cô biết đừng sợ, có rơi vào cảnh đẹp, anh sẽ dẫn theo cô từ từ cảm nhận sự tốt đẹp giữa nam và nữ, từ từ cảm nhận tất cả những gì tốt đẹp trên thế gian...

Nhưng điều kiện kiên quyết chính là anh không bị những phản ứng hồn nhiên của đóa hoa cúc chớm nở này hành hạ đến chết hoặc ép đến điên.

10. Chương 10

Bốn phía yên tĩnh, không hề có chút tiếng động, ngay cả âm nhạc cũng không có, có, đó chính là tiếng hít thở dồn dập của họ, còn có tiếng vuốt ve và rên nhỏ mập mờ.

Vì vậy, khi anh đưa cây gậy thịt to lớn và dùng mãnh vào trong cơ thể cô, cô không nhận được phát hết lên vì đau, Bách Mộ Khắc nghe thấy rất đau lòng.

Nhưng anh không dừng lại, bởi vì nếu ngừng lại thì càng làm cô lui bước nên anh chỉ có thể sử dụng sự thật nhiều vuốt ve để dời đi sự chú ý của cô với đau đớn.

Đôi mắt nhìn xuống, phía dưới của cô nỗ lực nhận lấy sự xâm chiếm và cướp đoạt của anh, Bách Mộ Khắc rất dịu dàng, hơn nữa khi cô dùng cặp mắt ướt át giống như sương mù bao phủ nhìn anh, thì cô lại càng đáng yêu, làm tim anh rung động gay gắt.

Nhớ được mình đã từng nói, Dung Dĩ Ân không có chút quyền rũ phong tình nào của phụ nữ, thật ra thì, không phải cô không có, sự quyền rũ và phong tình của cô chỉ bày ra vào lúc này, cũng chỉ để ột người nhìn.

Mà anh, luôn luôn nhìn thấy, trong hai năm qua mỗi lần họ ân ái, bao gồm cả đêm trước khi cô nói ly hôn, thân thể họ cũng nhiệt liệt dây dưa, anh cũng nhìn thấy sự quyền rũ và phong tình của cô.

Ly hôn?

Đừng hòng, mặc kệ là quá khứ, hiện tại hay tương lai, đó cũng không phải kết quả mà anh muốn.

Anh vô lý lại bá đạo?

Đúng, anh chính là vô lý, anh chính là bá đạo như vậy đấy, bởi vì, anh không thể chịu được khi có người khác nhảy ra thay thế anh, trừ anh ra, không ai được làm chồng cô, hơn nữa càng không thể chấp nhận có người đàn ông khác làm những chuyện này với cô.

Đời này, Dung Dĩ Ân cũng chỉ có thể thuộc về Bách Mộ Khắc!

Vội vàng làm một lần rồi một lần nữa, vì hai người họ mà cố gắng hâm nóng.

Anh đẩy cô lên thật cao giống như lốc xoáy trong bão táp, nhưng lại không chịu giải thoát cho cô, chính là không tha cho lòng của cô, người của cô, giác quan của cô.

Không phải anh cố ý hành hạ cô, mà là không muốn kết thúc sớm như vậy.

Mặc dù cô đã gần như mê man nhưng vẫn không chịu nổi, đôi bàn tay trắng như phấn đánh vào không khí, đáng thương khóc thút thít, “Anh bắt nạt người ta, anh bắt nạt người ta...”

Cô khóc nức nở làm anh nhớ đến khi ở bệnh viện, nước mắt rơi xuống từ cặp mắt sáng ngời kia, nó nóng bỏng rơi vào lòng bàn tay anh, khiến tim anh đau, vội vàng kiểm chế bản thân bớt phóng túng.

“Làm đau em sao?” Tiếng nói trầm thấp vang lên ngay sát lỗ tai cô.

Mắt cô đầy sương mù, gật đầu rồi lại lắc đầu...

Cô không biết, nói đau nhưng lại không đau, mọi cảm xúc đều không miêu tả được, vừa vui vẻ vừa xa lạ, khiến cô không biết làm sao, cảm giác như mình không phải là mình nữa, gần như mất khống chế làm cô hoảng hốt.

Thật sự rất hoảng hốt, cô không hề nghĩ ngợi mở hai tay ra, vòng lên cổ anh, ôm thật chặt, vùi mình vào trong lòng anh, giống như làm vậy cô mới có cảm giác an toàn.

“Như vậy còn đau không?” Anh dịu dàng hỏi.

Mặc dù cô không nói chuyện, nhưng Bách Mộ Khắc nghe thấy một tiếng ngân nga giống như mèo con kêu bật ra từ miệng cô, nó nhẹ nhàng trên chọc khát vọng của anh, ủng hộ anh tiếp tục.

Anh sử dụng tiết tấu và độ mạnh yếu để cô có thể theo kịp, để cô cảm nhận được những điều tốt đẹp nhất, để sự vui thích chiếm cứ lấy thân thể hai người.

Thật lâu sau, hai người cũng không nói ra lời, mà cứ thở không ngừng.

Bách Mộ Khắc vừa khôi phục hô hấp vừa nghĩ, lần này anh rất tỉnh táo anh cũng làm cô khóc, như vậy cái đêm tân hôn không có trong trí nhớ của anh kia, anh đã đối xử với cô thô bạo như thế nào? Nghĩ đi nghĩ lại, một cảm giác đau lòng chưa từng có chậm rãi xông lên đầu.

Con người đen nhìn về phía cô, đau lòng quan tâm hỏi: “Có khỏe không?”

Căn bản Dung Dĩ Ân còn chưa hồi phục sau trận kích tình kia, vẫn còn đang ngẩn ngơ.

Khi cô còn ngẩn ngơ thì người đàn ông kia đã tung mình dậy bật đèn trên đầu giường sáng hơn, vì anh không nghe thấy cô trả lời, “Không thoải mái sao? Để anh nhìn xem...” Anh sợ mình làm cô bị thương.

Đột nhiên xuất hiện ánh sáng khiến cô kinh hãi, “Đừng, đừng kéo chăn của em...” Bàn tay nhỏ bé nắm lấy góc chăn, “La... lạnh.” Ấp a ập ứng nói.

Thật ra thì xấu hổ nhiều hơn.

Mặc dù đã trải qua quan hệ thân mật, nhưng cô không biết đối mặt với anh như thế nào, đừng nói đến đèn sáng như vậy, sáng đến mức cô thấy xấu hổ rất muốn chạy trốn.

“Anh chỉ muốn xem coi em có sao không thôi.” Động cơ của người đàn ông hết sức đơn thuần.

“... Không có chuyện gì. Em rất khỏe. Thật đó!” Che khuôn mặt đang đỏ bừng lại, vội vàng nói. l.đ.lqđ

Mặt lạnh nhìn về phía cô, “Nếu không sao, vậy sao không trả lời?” Hại anh giật mình.

“Bởi vì... đầu hơi choáng...” Cho nên trả lời chậm... Nhưng mới chậm có một hai giây mà!

Đôi mắt sắc bén lạnh lùng nheo lại, “Thật không có chuyện gì?”

“Thật.” Cô liên tục bảo đảm.

Nhướn cao lông mày, “Cho nên có thể làm một lần nữa?”

Không ngờ anh lại hỏi như vậy, cô liền sững sờ, “Gì???” Đôi mắt đẹp trợn to.

Dáng vẻ ngu ngốc của Dung Dĩ Ân khiến khuôn mặt lạnh lùng xẹt qua một nụ cười, sau đó anh vội vàng thu lại nụ cười, tức giận bĩu môi, “Sau này có việc thì hãy nói có việc, không có việc gì thì nói không có việc gì, ở trước mặt anh mà làm bộ thì sẽ không có kết quả.”

Dứt lời, tắt đèn ở đầu giường, đặt lưng nằm lại xuống giường.

Gì đây... sao anh lại nói nhiều vậy chứ? Lẽ mề dài dòng, không giống tác phong lạnh lùng của anh chút nào.

Dũng Dĩ Ân mở to hai mắt, hoài nghi điều mình mới vừa nhìn thấy. Kia, là nụ cười sao? Thì ra anh cũng biết cười, hơn nữa khi cười lên thì rất đẹp.

Cho nên, anh không muốn làm lần nữa, anh chỉ cố ý dọa cô thôi sao!

Đột nhiên cảm thấy, anh cũng không phải là người khiến người khác sợ hãi, mặc dù hơi lạnh lùng, giọng nói lạnh nhạt nhưng cũng mang theo tia lo lắng.

Nở nụ cười nhạt trong đầu hiện lên ước mong nho nhỏ, cô dũng cảm nói: “... Có thể cầu xin anh một chuyện không?”

“Nói.”

“Anh có thể ôm em ngủ không? Em không quen giường.”

Tối nay họ ở lại nhà lớn, mai mới đến nhà của Bách Mộ Khắc trong thành phố, bắt đầu cuộc sống tân hôn của hai người. Nhưng ngủ ở đâu cũng là nơi xa lạ đối với cô, cô nghĩ cô cần chút cảm giác an toàn.

Ôm cô ngủ?

Có làm hay không, cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, hơn nữa, anh không có thói quen để người khác nhích lại gần mình.

“Mới vừa rồi anh nói, có việc thì hãy nói có việc, không có việc gì thì nói không có việc gì, ở trước mặt anh mà làm bộ thì sẽ không có kết quả...”

Bây giờ là trêu chọc sao? Dừng lời của anh để bắt bẻ lại anh.

Bách Mộ Khắc xoay mặt nhìn cô, cau mày, trầm nghĩ... Thôi, quân tử nhất ngôn, Bách Mộ Khắc đưa tay ra kéo cô vào ngực anh.

Cảm kích sao, khóc nức nở sao, anh Bách Mộ Khắc đời này còn chưa có bao giờ ôm phụ nữ ngủ đấy!

“Mộ Khắc...”

“Không cho phép nói chuyện.” Lạnh giọng cảnh cáo.

“Được.” Co bả vai lại, Dung Dĩ Ân giống như con mèo nhỏ, ngoan ngoãn dựa vào ngực anh.

Dựa vào lòng ông xã là ước mơ nho nhỏ của cô, không nghĩ tới hôm nay cuối cùng cũng thực hiện được, nghe nhịp tim của anh, nghe hơi thở của anh, cảm nhận nhiệt độ cơ thể anh, đây chính là người đàn ông cô vừa thấy đã yêu, là chồng của cô.

Thời gian lặng lẽ trôi qua...

Ngủ không được, một giấc mộng đẹp như vậy lại trở thành hiện thực vào lúc ban đêm, cô không nỡ ngủ.

Anh thì sao? Chắc ngủ thiếp đi rồi! Dung Dĩ Ân mở mắt, trong ánh sáng mờ mờ nhìn đường nét khuôn mặt Bách Mộ Khắc, nhất thời cảm giác rất hạnh phúc, liền bộc lộ tâm tình đè nén đã lâu, “... Kỳ thật em vẫn muốn nói với anh, dù em không đủ hoàn mỹ, em thích anh, gả cho anh là quyết định hạnh phúc của em.”

Đôi mắt đen lập tức mở ra.

Quyết định hạnh phúc nhất! Trái tim giống như ngừng đập, vì lời tỏ tình bất thành linh của cô.

Mặc dù đã biết trước cô thích mình, nhưng khi nghe chính miệng cô nói ra, cảm giác rất khác, cho dù anh không muốn, nhưng không thừa nhận không được, tình cảm của Dung Dĩ Ân, hoàn toàn thỏa mãn lòng hư vinh của anh.

“Nhớ kỹ lời em nói.”

Anh muốn cô nhớ kỹ phần tình cảm này, nhớ kỹ anh là quyết định hạnh phúc nhất của cô.

Không nghĩ rằng anh sẽ đáp lại, Dung Dĩ Ân há hốc mồm tại chỗ... Anh, anh còn chưa ngủ?

Cảm thấy quá xấu hổ, Dung Dĩ Ân đang muốn rời khỏi ngực anh, nhưng bàn tay của Bách Mộ Khắc đã hành động trước đem đầu của cô kéo vào ngực mình.

“Đừng lộn xộn nữa! Nếu không tự gánh lấy hậu quả.”

Nghe thấy cảnh cáo, quả nhiên cô không dám vậy nữa, ngoan ngoãn dựa vào ngực anh.

Cô ngoan ngoãn, làm cho Bách Mộ Khắc không nhịn được khẽ cười.

Ban đêm, khi Dung Dĩ Ân ngủ rồi, anh vẫn không ngừng nghĩ.

Cô nói, cô thích anh, vậy anh thì sao? Anh cũng thích cô chứ?

Trước đây, anh chưa từng nghĩ đến vấn đề này, bởi vì cô là vợ anh, là mẹ của con anh, anh biết chỉ cần anh về nhà, nhất định sẽ thấy cô đang chờ ở đó, anh chưa bao giờ cần nghĩ yêu hay không yêu.

Dĩ nhiên, anh phải nói thật, nếu như không phải ông nội lấy quyền thừa kế ra uy hiếp, anh sẽ không cưới Dung Dĩ Ân làm vợ. Nguyên nhân rất đơn giản, cô hoàn toàn không phù hợp với yêu cầu chọn vợ của anh.

Nhưng điều này cũng không chứng tỏ rằng anh chán ghét cô.

Khi mở cửa nhà ra, chuyện đầu tiên anh làm đó chính là tìm kiếm bóng dáng cô, chỉ cần thấy cô tâm tình sẽ bình tĩnh lại, cái này gọi là thích sao?

Ngồi ở trước bàn ăn, nhìn cô tự mình đi hâm thức ăn, sẽ cảm thấy thỏa mãn, đây là thích sao?

Cùng cô nhiệt tình, cũng chỉ có thể ân ái với cô, mỗi lần đều cảm thấy được an ủi, đây là thích sao?

Nghe thấy cô nói muốn ly hôn, ý thức được mình sắp mất đi người quan trọng nhất, thế giới giống như đang sụp đổ, cái này là thích sao?

Nhìn thấy nước mắt của cô, trái tim vừa thất lại vừa đau, cái này gọi là thích sao?

Mặc kệ kết hôn bao nhiêu lần đều cảm thấy vợ mình phải là cô, đây gọi là thích sao?

Mặc không có thói quen ôm người khác ngủ nhưng vẫn không thu tay về, đây là thích sao?

Nếu tất cả những điều trên đúng thì anh nghĩ rằng anh thích cô.

Vì là người quản lý cả tập đoàn, nên từ trước đến giờ Bách Mộ Khắc luôn có yêu cầu cao với công việc, người chưa vào phòng làm việc, thì đã gọi điện đến phân công công việc.

Mặc dù hôm qua mới tổ chức lễ cưới, nhưng sáng nay thư ký Kim vẫn nhận được điện thoại của Bách Mộ Khắc, vẫn giống như mọi ngày. Xem ra cuộc sống đánh giấc lại tiếp tục diễn ra.

“Đây là hợp đồng nhân lực ngài muốn. Còn đây là báo cáo doanh thu của tháng này, nội dung hội nghị chiều nay cũng đã gửi đến hộp thư của ngài...”

Trong quá khứ Bách Mộ Khắc luôn nhận lấy tài liệu cần xử lý gấp ngay cả một giây cũng không lãng phí, nhưng hôm nay anh vẫn ngồi im không hề nhúc nhích, thư ký Kim đặt tài liệu lên đồng tài liệu ở trước mặt anh.

Bởi vì quá khác thường, cho nên thư ký Kim tò mò liếc nhìn cấp trên, ngoài ý muốn phát hiện khuôn mặt trong quá khứ lúc nào cũng lạnh lùng trong biểu hiện bất kỳ cảm xúc gì giờ đang nhuộm màu, tay trái đặt lên vai phải, thỉnh thoảng lại bóp rồi xoa, hình như rất không thoải mái.

“Tổng giám đốc, bả vai người sao vậy?”

“Tối qua Dị Ân...” Bỗng nhiên im miệng, một giây sau, ngẩng đầu nhìn thư ký Kim, phát hiện anh ta đang mang vẻ mặt buồn bực nhìn mình, anh bấu môi nói lại, “Không có gì.” Không nhìn được lại bổ sung thêm một câu, “Không phải như cậu nghĩ.”

Tôi nghĩ cái gì?

Khoan đã, câu này có chút khuyết điểm.

Tối hôm qua là đêm tân hôn của cấp trên mặt lạnh, cô dâu muốn như thế nào, một thư ký nhỏ như anh không có suy nghĩ lung tung. Nhưng cấp trên nói rất kỳ quái, hại thư ký Kim vốn chẳng nghĩ gì giờ lại không nhận được mà nghĩ lung tung, ánh mắt nhìn về phía bả vai người kia.

Trời sanh anh có tính coi trọng tự ái và nhạy cảm, thấy hành động đó của thư ký Kim thì cảm thấy không được tự nhiên, liền mở miệng đuổi người, “Đặt tài liệu xuống đó rồi đi ra ngoài đi.”

“Dạ.” Đặt tài liệu trong tay xuống, xoay người định rời khỏi phòng làm việc, thư ký Kim vẫn không quên hoàn thành trách nhiệm hỏi: “Có cần hẹn trước với bác sĩ không?”

“Không, cần.” Cẩn rằng nói.

Thư ký Kim nén cười, cố làm ra vẻ mặt bình tĩnh rời đi.

Người vừa ra khỏi cửa, Bách Mộ Khắc nặng nề thở ra một hơi, dùng lực hơn nửa nắm bóp bả vai tê dại.

Tại sao vậy? Còn không phải vì Dung Dị Ân.

Bả vai bị cô coi như gối mà gối đầu ngủ một đêm, khi tỉnh lại không chỉ là bả vai, ngay cả cánh tay cũng tê, hiện tại đỡ hơn rồi, chứ lúc mới rời giường cứ tưởng rằng phải cưa tay đi.

11. Chương 11

Bách Mộ Khắc tức giận xoa bóp, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh lúc sáng, khi anh tỉnh dậy thấy Dung Dĩ Ân nằm trong ngực mình, liền ngơ ngẩn...

Mặc dù cô co người lại, dựa sát vào anh, ngay cả khuôn mặt cũng suýt nữa gối lên mặt anh, bởi vì dựa rất gần, cho nên không cần quay đầu lại cũng có thể hôn cô.

Cô ngủ rất ngon, khoe miệng còn hơi mỉm cười, giống như mơ thấy giấc mơ đẹp, không thể nào nhìn ra cô ấy lạ chỗ.

Nhưng cô không phòng bị dựa vào mình, làm anh nhảy sinh cảm giác được tín nhiệm.

Anh chưa từng ôm cô ngủ, trong hai năm ở chung một lần cũng không có, chứ đừng nói đến chuyện anh nhìn kỹ nét mặt khi ngủ của cô.

Tuy nói đó là chuyện nhỏ nhưng anh cũng đã bỏ qua. Bách Mộ Khắc không chịu được lại tự kiểm điểm bản thân, trong quá khứ anh luôn dùng phương thức tự cho là tốt cho cô để đối đãi với cô, chưa từng nghĩ đến thật ra thì cô chỉ muốn những điều đơn giản như được anh ôm.

Điều đáng buồn là anh chưa từng ôm cô lấy một lần.

Có chút đau lòng, Bách Mộ Khắc không nhận được ôm cô thật chặt.

Không rời đi được, giây phút đó, anh phát hiện mình không thể rời bỏ cô được, nhìn cô ngủ là một điều tốt đẹp, anh từ xưa đến nay đều yêu công việc nhất mà lúc ấy công việc cũng xếp thứ hai.

Sắp trễ rồi, anh lưu luyến không muốn xuống giường, nhẹ nhàng dịch đầu của cô khỏi bả vai mình, sau đó anh phát hiện.

Fuck! Bờ vai của anh cứng ngắc.

Đây coi là cái gì, cái giá của sự ngọt ngào sao? Bách Mộ Khắc đánh trống lảng nghĩ vậy.

Anh không đợi cô tỉnh lại đã ra khỏi cửa đi làm, không biết khi cô dậy không thấy anh, có cảm thấy mất mát không? Nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên cảm điện thoại lên định gọi cho cô.

Nhưng anh liền dừng lại.

Gọi cho cô rồi nói gì? Hỏi cô lúc rời giường không thấy anh có cảm thấy mất mát không, hay nói anh nhớ cô? Gì, những chuyện bà tám này lại phá vỡ hình tượng lạnh lùng của anh, anh không làm được.

Bỏ điện thoại trên tay xuống, nhìn chồng tài liệu trước mặt, thầm nhắc nhở chính mình nên làm việc, đừng nghĩ đến bà xã nữa. Đúng, chính là như vậy.

Xem mấy tập tài liệu, xử lý vài công văn, ý chí kiên định lại không dịch nổi tình cảm, trong đầu anh toàn là hình ảnh lúc bắt đầu hôn lễ, nhưng thật ra là đang suy nghĩ xem làm gì để củng cố địa vị của mình trong lòng vợ yêu.

Anh đồng ý với điều kiện của ông nội, cưới Dung Dĩ Ân người mà anh quen biết chưa đến một tháng, nhanh chóng chuẩn bị tổ chức lễ cưới, anh còn bảo thư ký Kim thay đổi một số hành trình quan trọng, cuối cùng cũng có một ngày chủ nhật rảnh, để tổ chức lễ cưới với Dung Dĩ Ân.

Tổ chức lễ cưới nhưng không nghỉ làm, cho nên anh cũng không có ngày nghỉ gọi là tuần trăng mật.

Dù sao, đối với một người làm việc một ngày kiếm được cả tỷ, thì có thể trống một ngày đã khó lắm rồi, đừng nói nghỉ một tuần, làm sao có thời gian làm bù..

Xin lỗi, làm không được! Tuần trăng mật đành hủy bỏ. Từ đầu tới cuối anh chỉ bảo thư ký Kim đi thông báo, cũng chưa từng hỏi qua ý kiến của Dung Dĩ Ân.

Mà sau khi thư ký Kim báo cáo, cô cũng đồng ý hết, không hề biểu đạt bất kỳ sự bất mãn nào. Ừ, thật ngoan ngoãn.

Ngày thứ hai sau khi kết hôn, anh vẫn giống như mọi ngày ra khỏi cửa đi làm.

Lần đầu kết hôn, anh hồn nhiên cảm thấy không có gì không đúng, hợp tình hợp lý cho rằng công việc có thể đem lại cho cô cuộc sống tốt hơn, thân là người làm vợ cô phải hết sức ủng hộ, nhưng bây giờ Bách Mộ Khắc thầm nghĩ, anh làm như thế hơi ích kỷ.

Thế nào đi nữa cả đời chỉ kết hôn có một lần, có lẽ cô cũng rất mong đợi tuần trăng mật.

Nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy như mình thiếu cô ấy một tuần trăng mật, lại cảm thấy buồn bực trong lòng.

Một lúc lâu sau, anh vẫn chữ cau mày, lười biếng ký tên lên tài liệu.

Đột nhiên, một ý tưởng lóe lên trong đầu.

Đủ rồi hiện tại anh đang làm gì đây?

Mặc dù công việc quan trọng, nhưng những công việc này, những hợp đồng này, những tài liệu này, không phải anh đã làm đã xem ở một thời không khác rồi sao? Sao phải xem thêm lần nữa?

Lại một lần nữa ngồi trong phòng làm việc, làm những chuyện mình đã làm qua, chẳng lẽ lại muốn làm hư hôn nhân của anh một lần nữa.

Cho nên, hiện tại quan trọng nhất là Dung Dĩ Ân chứ không phải những công việc này! Từ nửa tháng trước sau khi bị bạn gái đá, thư ký Kim liền quyết định, phải tăng năng suất công việc để bớt phải tăng ca, có mấy giấy tờ cần tổng giám đốc kiểm tra rồi ký tên, anh lập tức cầm hết tất cả vào.

Không nghĩ tới người hại mình phải tăng hiệu suất sẽ làm ra một chuyện khiến thư ký Kim hết sức bất ngờ.

“Tổng giám đốc, mấy tập tài liệu này cần ngài xử lý gấp.”

“Đưa đây.” Nhận lấy, mở ra rồi ký tên ngay lập tức, không đến một phút Bách Mộ Khắc đã ký hết tất cả tài liệu trên tay thư ký Kim, rồi đưa lại cho anh, “Cầm đi.”

Thư ký Kim há hốc mồm. Cảm thấy vị lãnh đạo này đang cho rằng mình là người chuyên ký tên hay sao?

“Tổng giám đốc, mặc dù giấy tờ cần gấp, nhưng ngài cũng có thể xem nội dung bên trong một chút.” Cấp trên luôn đòi hỏi sự nghiêm cẩn (nghiêm túc và cẩn thận) nay lại không thèm xem nội dung mà trực tiếp ký tên, điều này khiến thư ký Kim khiếp sợ.

“Xem rồi.” Ở một thời không khác.

Xem rồi! Làm sao có thể, giấy tờ còn nóng hổi, coi như đọc nhanh cũng không thể nhanh như thế được! Đang muốn khuyên nhủ, một ánh mắt lạnh lùng quét đến, thư ký Kim lập tức im miệng.

“Mấy chuyện còn lại, cậu đi xử lý đi.” Vì chuẩn bị trốn việc nên Bách Mộ Khắc muốn thư ký Kim nói ra hành trình buổi chiều của mình, không chủ trì hội nghị vì anh đã sắp xếp người thay mặt mình, sau đó giao cho thư ký Kim xử lý những công việc đang đợi quyết định của anh để tiến hành.

Yên tâm, anh không có xấu như vậy, nên quyết định cái gì, xử lý như thế nào, anh đều nói ra, thư ký Kim chỉ thực hiện thôi.

Chiều nay Bách Mộ Khắc không còn việc gì nữa, nhẹ cả người!

“Nhớ rõ chưa?”

Nói nhanh và nhiều như vậy, ngay cả người thân thông quảng đại như thư ký Kim cũng xem chút nữa viết rưng cả tay.

“... Báo cáo tổng giám đốc, nhớ rõ rồi.” Thầm than một tiếng, lau lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Thư ký Kim có bạn gái chưa?” Về mặt thư ký Kim hiện lên vẻ đau thương,

“Nửa tháng trước thì có...” Về phần nửa tháng sau và hiện tại... Ô ô, anh bị đá rồi! Tất cả đều là tại anh có một ông chủ cuồng công việc liên lụy đến tình yêu của anh.

“Nói vậy thư ký Kim nên thu xếp thời gian rồi đi xem mắt đi. Hiện tại, tôi có một hai người thích hợp và dễ hẹn xem mắt, cũng không quá xa, buổi trưa tranh thủ đi rồi về.” Bách Mộ Khắc nói ra yêu cầu.

Thu xếp thời gian không khó, chẳng qua là... thư ký Kim cho rằng, cuộc sống của Bách Mộ Khắc chỉ biết đến tăng ca, không nghĩ rằng anh còn biết hai chữ xem mắt này, thật là kỳ tích!

“Phần thưởng chậm, đi cánh đồng trâu(*) thì sao?”

Thực không dám dấu diếm, những thứ này đều là kế hoạch thư ký Kim đã sắp xếp muốn đi cùng bạn gái, đáng tiếc anh đã bị đá trước khi nhận được phần thưởng chậm này, cho nên hiện tại ngay cả hoa anh cũng không thèm nhìn, định tiến cái kế hoạch đó đi.

Ngắm hoa, đúng thế. “Được.”

Bách Mộ Khắc gật đầu, thư ký Kim liền đem hành trình kế hoạch gửi vào điện thoại của Bách Mộ Khắc, bao gồm tọa độ địa lý, sau đó lấy điện thoại liên lạc với Dung Dĩ Ân, bảo cô chuẩn bị ra ngoài, cũng liên lạc với tài xế đúng giờ đến đón cô, hiệu suất làm việc thì khỏi phải nói.

Hiệu suất của thư ký Kim làm Bách Mộ Khắc cười cười, “Tháng sau bắt đầu tăng lương thêm 10%.”

Tăng lương không có gì ngạc nhiên, điều đáng ngạc nhiên là cấp trên cũng cười! Thư ký Kim liều mạng dụi mắt, hoài nghi mình bị hoa mắt.

Lúc nhận được điện thoại, Dung Dĩ Ân đã rời khỏi nhà lớn, đến nhà của Bách Mộ Khắc ở nội thành, sắp xếp lại đồ cá nhân.

Lúc trước, chỉ riêng chuẩn bị cho hôn lễ thôi cô đã loay hoay đến trời đất u ám, căn bản không có tâm tư và sức lực để làm những điều này, định chờ sau khi kết hôn xong sẽ làm.

Vì cô chuyển vào Bách Mộ Khắc đã sớm sắp xếp lại không gian của phòng thay đồ để cô chuyển đồ vào, anh còn mua thêm một cái bàn trang điểm, cô chỉ cần mang đồ của mình tiến vào không gian của anh, điều này làm cho cô rất vui.

Nghe thấy anh muốn cô đến công ty tìm anh, ngay cả khi chưa xếp đồ được một nửa, Dung Dĩ Ân cũng không dám chậm trễ dù chỉ một giây, vội vàng thay quần áo, đeo trang sức trang nhã, liền gấp gấp đến Bách thị gặp anh.

Khi vào đại sảnh tập đoàn Bách thị, thư ký Kim đã chờ ở đó, trực tiếp dẫn cô vào thang máy đi thẳng lên phòng làm việc của Bách Mộ Khắc.

Tuy đã là vợ chồng nhưng khi đến gặp anh cô vẫn rất khấn trương, không nhìn được kéo kéo quần áo, sờ sờ tóc, sợ rằng khi xuất hiện trước mặt anh, thì sẽ không theo kịp sự hoàn mỹ của anh.

Không có biện pháp, ai bảo cô có một người chồng hoàn mỹ, bất kể là gia thế, trình độ học vấn hay công việc thậm chí ngay cả vẻ ngoài, không có chỗ nào không hoàn mỹ. Lần đầu gặp đã chiếm được lòng cô, Dung Dĩ Ân thầm nghĩ chắc đời trước cô đã làm rất nhiều việc thiện nên kiếp này mới gặp được một người đàn ông hoàn mỹ như Bách Mộ Khắc, còn trở thành vợ của anh.

“Tổng giám đốc đang nghe điện thoại của một vị đối tác nước ngoài, anh ấy có dặn, chờ bà chủ đến thì trực tiếp vào phòng làm việc tìm anh ấy.”

Lời nói của thư ký Kim làm Dung Dĩ Ân hồi phục tinh thần, cười yếu ớt, “Cảm ơn anh, thư ký Kim.”

“Đây là trách nhiệm của tôi.” Gõ nhẹ cửa, không đợi bên trong trả lời, thư ký Kim liền trực tiếp mở cửa, ý bảo Dung Dĩ Ân đi vào.

Dung Dĩ Ân hít sâu một hơi, bước vào phòng làm việc của Bách Mộ Khắc.

Trước bàn làm việc Bách Mộ Khắc đang cầm điện thoại, miệng phát ra một chuỗi Anh văn lưu loát, tay còn lại gõ nhẹ lên bàn, thấy cô đến, đưa tay chỉ về phía sofa, ý nói cô đến đó ngồi, rồi nghiêng người tiếp tục nói chuyện điện thoại.

Dung Dĩ Ân cẩn thận ngồi xuống ghế sofa, nghe nha, dùng tiếng Anh chính gốc nói chuyện điện thoại, ánh mắt len lén đánh giá cách trang trí trong phòng, phong cách đơn giản ngụy lạnh, vừa nhìn là biết đây là tác phong của anh.

Lát sau ánh mắt lại quay về người anh.

Bách Mộ Khắc mặc áo sơ mi trắng, bên ngoài là áo ghi lê màu xám đậm rất vừa người, cà vạt màu đen, cách ăn mặc cũng thể hiện anh là người cẩn thận tỉ mỉ, cô rất thích quần áo như vậy, cảm thấy gọn gàng lại có khí thế. Ông Tinh Tinh từng cười nói cô là người không có duyên với áo sơ mi, nhưng Dung Dĩ Ân không phục, không phải ai cũng giống Bách Mộ Khắc mặc đồ thu hút người khác, chỉ có anh, mới như vậy.

Không chút kiêng kỵ thường thức tư thế oai hùng của ông xã, anh đang nghiêng người nói điện thoại, đột nhiên Bách Mộ Khắc quay đầu lại, bất ngờ bốn mắt nhìn nhau, Dung Dĩ Ân run rẩy, khấn trương nuốt nước bọt, chột dạ vội vàng lảng tránh ánh mắt anh, mặt liền đỏ đến mang tai.

Ai, tại sao lại bị bắt được... Âm thầm ảo não. Vì khấn trương, nên cô có thói quen tay trái nắm cổ tay phải.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Bách Mộ Khắc đứng dậy đi về phía cô, thấy thế, cô liền nhảy khỏi ghế sofa.

Có đôi khi, phản ứng của cô khiến Bách Mộ Khắc rất khó quên. Anh cho là, anh lớn lên cũng không tồi, thậm chí rất đẹp trai, cho nên cô mới nhìn chằm chằm, nhưng mỗi lần nhìn về phía cô, cô đều khấn trương.

Anh đáng sợ như vậy sao? Tốt xấu gì trong mắt phụ nữ anh cũng là người đàn ông độc thân hoàn mỹ... Ách, đương nhiên là trước ngày hôm qua, sau này anh sẽ là người chồng hoàn mỹ.

Hai chân dừng trước mặt cô, ngay cả ngẩng đầu cô cũng không dám. Bách Mộ Khắc nhẹ giọng nói: “Em định tiếp tục dùng đỉnh đầu đối diện với anh sao?”

Lúc này cô mới vội vàng ngẩng đầu, mở to cặp mắt vô tội nhìn anh.

Lơ đãng nhìn về phía tay cô, quả nhiên thấy cổ tay cô đỏ rực, ai, thật không biết đây là cái tật xấu gì đây? Bách Mộ Khắc cau mày.

“Gọi em đến công ty, có phải có việc quan trọng không?”

Giọng nói của cô kéo sự chú ý của anh đang đặt lên tay cô về, ngược mắt nhìn vào đáy mắt trong veo của cô, “Ừ, có chút chuyện quan trọng.”

“Chuyện gì?” Cô thành thật hỏi.

Anh không trả lời, xoay người đi về phía bàn làm việc lấy chìa khóa, chuẩn bị đi ra khỏi đây.

Dung Dĩ Ân thấy thế, vội vàng đi lên lấy áo khoác anh treo trên giá, nhón chân mở áo khoác trong tay ra chờ anh mặc vào.

Nhìn cô một cái tỏ ý khen ngợi, Bách Mộ Khắc cũng cúi người xuống mặc áo vest vào, hất hất cằm, ý bảo cô đi cùng anh.

Anh chưa nói muốn đi đâu, không nói một câu lái xe chở cô rời khỏi bãi đậu xe dưới tầng ngầm của tập đoàn Bách thị.

Chỉ có hai người trong xe, Dung Dĩ Ân thở thoi cũng rất cẩn thận.

Không có biện pháp, ở trước mặt anh, cô không thể nào biểu hiện sự thành thực và chững chạc, hoàn toàn giống như cô gái đang yêu, vừa thấy người trong lòng là chân tay luống cuống.

“Ngủ có ngon không? Buổi sáng mấy giờ thì rời giường?” Bách Mộ Khắc ngồi trên ghế lái hỏi.

(*) Cây trầu còn gọi là cây dầu, sơn ngô đồng, mộc du thụ, thiên niên đồng, bancoulier, abrasin.

Tên khoa học *Aleurites montana* (Lour) Wils.

Thuộc họ thầu dầu *Euphorbiaceae*.

Hiện nay công dụng chủ yếu của cây trầu chỉ là dùng hạt ép dầu để pha sơn, quét lên vải cho khỏi mưa ướt. Giá trị xuất khẩu rất cao. Khô trầu chỉ mới dùng làm phân bón ruộng. Làm thuốc người ta dùng nhân hạt trầu đốt thành than, tán bột hòa với mỡ lợn bôi chữa chốc lở, mụn nhọt. Vỏ cây trầu sắc với nước dùng ngâm chữa đau và sâu răng. Ngày ngâm nhiều lần, nhỏ nước đi không được uống.

12. Chương 12

Lấy lại tinh thần, cô nói xin lỗi: “Lúc ra cửa sao không gọi em dậy?”

Cô còn cho rằng họ sẽ cùng nhau rời khỏi nhà lớn, nếu không cũng nên để cô làm người vợ tiễn anh ra khỏi cửa đi làm, ai ngờ, anh lại để cô dâu mới nằm trên giường nướng!

Khi... thức dậy, phát hiện trong dinh thự to như thế cũng chỉ có mình cô dậy trễ, hơn nữa còn bị mẹ chồng nhắc khéo.

“Dĩ Ân, người làm vợ, mặc dù không cần phụng dưỡng nhiều người, nhưng cũng không thể không biết tiết chế, sau này mọi việc phải lấy chồng làm trọng, đàn ông ra ngoài làm việc, thân làm vợ cũng phải hiểu chuyện, cũng không còn bé nữa không thể tham ngủ nữa...”

Từ đầu tới đuôi giọng của bà rất nhẹ không hề hung dữ, nhưng lại rất uy nghiêm.

Thiếu chút nữa là cô quỳ xuống đất sám hối rồi.. được rồi, sau này cô không dám tùy hứng nữa, nhất định sẽ coi ông xã là trời, nhất định sẽ làm một người vợ tốt, cô thề.

Bách Mộ Khắc liếc mắt xem thường, “Gọi em dậy làm gì? Đợi em ngủ đủ rồi sẽ tự dậy.”

“Nhưng..”

“Nhưng cái gì?”

“Lời đồn rất khó nghe.” Nào có người vợ nào ăn ngủ nướng khi chồng đã ra cửa đi làm, làm vợ mà ngay cả chút tự giác cũng không có, sẽ bị nói là nhà mẹ đẻ dậy không tốt.

“Ngủ ở nhà mình, chẳng lẽ còn phải xin người khác để được ngủ nướng sao?”

Lời của anh làm Dung Dĩ Ân hờn dỗi, nhưng vừa nghĩ lại, liền mỉm cười ngọt ngào. Anh vừa nói nhà mình, cho nên họ là người một nhà sao? Cũng đúng, họ còn là vợ chồng nữa! Chẳng qua nghe thấy chính miệng anh nói, cô vẫn rất vui.

Vừa lúc đèn đỏ, xe dừng lại, Bách Mộ Khắc không quay đầu lại hỏi, “Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh.”

“Gi????” Ngây cả người, bình tĩnh đại ngộ, gật đầu cười thật tươi, “Em ngủ rất ngon, lúc thức dậy hình như là mười rưỡi.”

“Xem ra vấn đề lạ chỗ cũng không quá nghiêm trọng.” Nhỏ giọng trêu chọc.

“Còn anh ngủ có ngon không?”

“Không ngon.”

Trong lòng cảm thấy kỳ lạ, “Tại sao?” Tại cô sao? Chột dạ nhìn anh một cái, phát hiện vẻ mặt anh vẫn không thay đổi, cô không thể đoán được đáp án.

Con mắt lạnh lùng nhìn qua, “Có một người lạ chỗ đè ép làm bả vai anh đau, hiện giờ cánh tay phải vẫn còn tê.”

Lạ chỗ? Quả nhiên nguyên nhân là cô.

“Xin lỗi.” Dung Dĩ Ân cảm thấy rất có lỗi, ở bên cúi đầu sám hối, đưa tay về phía bàn tay phải của anh vừa xoa vừa bóp.

Rõ ràng vì muốn cánh tay bớt tê nên cô mới xoa bóp, nhưng sao cô làm giống như đang trêu chọc, hại cả người Bách Mộ Khắc nóng lên.

“Anh đang lái xe.” Bắt lấy cái tay tay nhỏ bé trắng nõn của cô, căng thẳng nói.

Hơi giật mình nhìn cặp mắt đen kịt kia, mơ hồ ý thức được cái gì, Dung Dĩ Ân xấu hổ rút tay về, nghiêm túc ngồi thẳng người, gương mặt đỏ bừng.

Đưa tay về phía cô, vén mấy sợi tóc đang tán loạn trên trán ra sau tai cô, lộ ra gương mặt ửng đỏ, ngấm nhìn một lúc, anh đưa tay lên sờ sờ mặt cô, thì thầm nói: “Sao động chút liền đỏ mặt chứ?”

Tiếng nói của anh vẫn lạnh lùng, Uông Tinh Tinh đã nói, nghe anh nói sẽ rùng mình, nhưng không biết tại sao, cô lại mê luyến, mê luyến tiếng nói lạnh lùng này, cảm thấy nó rất gọi cảm.

Anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh, bầu không khí rất mập mờ.

Tia tinh tảo trong mắt dần dần tan biến, không tìm lòng được, Bách Mộ Khắc cúi đầu về phía cô.

Nhưng chưa chạm đến môi cô, phía sau vang lên tiếng còi thúc giục, hai người đều bừng tỉnh, Bách Mộ Khắc ho nhẹ che dấu tâm tình của mình, hai tay nắm chặt tay lái, nhanh chóng lái xe rời đi.

Mặc dù xấu hổ nhưng lại mắc cười, Dung Dĩ Ân cười hì hì một tiếng, quả nhiên nhận được ánh mắt cảnh cáo của người nào đó, vội vàng nén cười.

Người đàn ông ở trước mặt không nhìn được, Bách Mộ Khắc định không thèm đếm xỉa gì đến nữa, hình tượng hoàn mỹ của anh đã tan vỡ rồi, trực tiếp bày ra vẻ mặt thối liếc xéo người đang ngồi bên cạnh, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Rất buồn cười đúng không? Em cứ cười đã đi!”

Cho tới nay cô đều thấy Bách Mộ Khắc luôn bình tĩnh, lại hoàn mỹ đến khó tiếp cận, đây là lần đầu tiên cô thấy một mặt trẻ con của anh, ngược lại cô không cảm thấy sợ mà cả thấy vô cùng thú vị, rất nghe lời mà cười rộ lên, cười đến nỗi chảy cả nước mắt.

Bách Mộ Khắc tức giận đưa tay gõ gõ đầu người phụ nữ ngồi trên ghế lái phụ.

Cô bé hư hỏng này nhìn thấy anh thất bại lại vui vẻ như vậy, nhưng mà đáng vẻ toét miệng cười to của cô rất đẹp, anh thấy vậy liền ngẩn ngơ.

Hai năm sống chung, cô đã từng cười như vậy chưa?

Anh nghĩ đi nghĩ lại, ngạc nhiên phát hiện mình không thể nhớ ra.

Mặc dù họ chưa từng cãi nhau, nhưng hình như cũng không có lúc nào vui mừng, cuộc sống vẫn bình thường, giống như... Nước lọc!

Nói dễ nghe là tinh khiết không có bất kỳ tạp chất nào tốt cho sức khỏe, nói khó nghe là không có một mùi vị nào, hôn nhân hai năm của anh có thể dùng hai từ nước lọc để hình dung.

Bách Mộ Khắc sợ hãi, cả người đều toát mồ hôi lạnh.

Anh nghĩ sự nghiệp của mình thành công, nhưng hôn nhân lại kinh doanh thất bại, hơn nữa anh vẫn tự cho rằng mình là người chồng hoàn mỹ, kết quả lại là người chồng thất bại, khó trách cuối cùng Dung Dĩ Ân lại nhấn tâm như vậy.

Không, không phải cô nhấn tâm, mà trái tim cô đã nguội lạnh.

Buồn cười chính là anh lại không nhận ra vẫn cho rằng mình là người chồng hoàn mỹ.

Nghĩ tới đây, quả thực Bách Mộ Khắc xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất, anh lái xe vào lề đường rồi thẳng gấp, ngồi yên trên ghế lái, một hồi lâu vẫn không nói gì.

Không hiểu hành động đột ngột này của anh, Dung Dĩ Ân không yên lòng nhìn, dịu dàng hỏi: “Mộ Khắc, anh sao vậy?” Tuy nhỏ bé nhẹ nhàng lay người anh.

Anh nhìn cô, đôi mắt đen không hề chớp cứ thế mà nhìn cô, đột nhiên anh cởi dây an toàn ra, xoay người, giữ lấy mặt cô hung hăng hôn cô, hôn kịch liệt giống như muốn nuốt cô vào bụng.

Đột nhiên bị hôn khiến Dung Dĩ Ân, không phản ứng kịp chỉ có thể để người đàn ông trước mặt tùy ý hôn mình đến trời đất quay cuồng, để hơi thở của anh quyện vào hơi thở của anh.

Một lúc lâu sau, cô thở hổn hển dựa vào ngực anh.

Cô cảm giác được tâm trạng của anh đang dao động, giống như bị kích thích, không hề trầm ổn như ngày thường, hai tay cô đặt lên lưng anh, nhẹ nhàng vỗ về an ủi.

“Hừ đến em?” Sau khi bình tĩnh Bách Mộ Khắc khàn giọng hỏi.

Cô lắc đầu, vùi đầu thật sâu vào lồng ngực anh.

Lát sau anh kéo cô ra, bình tĩnh mà kiên định nhìn cô, “Anh sẽ không làm em thất vọng, anh sẽ trở thành quyết định hạnh phúc nhất của em.”

Bờ môi duyên dáng của cô cong lên, không hề giấu diếm cười rộ lên với anh.

Bách Mộ Khắc tự nói với mình, anh muốn cô vĩnh viễn cười giống như bây giờ, vĩnh viễn.

Một lần nữa thắt dây an toàn, rời khỏi động xe, tiếp tục đi về mục tiêu đã định, rời khỏi đường lớn xe chạy vào rừng, cứ chạy dọc theo đường mòn cuối cùng cũng đến nơi.

Một trái một phải xuống xe, gió nhẹ thổi, mang đến cảm giác mát mẽ đồng thời cũng mang đến một mùi hương...

“Mộ Khắc, là cánh đồng trầu!” Cô vui mừng kêu to.

Bách Mộ Khắc khê cong khoe miệng, khóa cửa xe lại mắt nhìn bốn phía

Không hổ là nơi thư ký Kim nói dùng để yêu đương, cho dù là ngắm hoa, cũng có thể tìm được nơi riêng tư độc nhất vô nhị như vậy. Đáng khen.

“Anh đặc biệt đưa em đến ngắm cánh đồng trầu sao?”

Bách Mộ Khắc không nói gì, bỏ tay vào túi, bày ra tư thế đẹp trai nhất, thấy vậy Dung Dĩ Ân không thể che giấu được sự vui mừng, lập tức chạy nhanh đến trước mặt anh lôi kéo tay anh, muốn anh nhanh chóng nhìn những cây hoa trắng như tuyết trên khắp dãy núi này.

Nhiều loại hoa giống như tuyết, đưa mắt liền nhìn thấy một mảnh trắng như tuyết, hoa nở rộ tô điểm cho đất, hai người bước lên bậc thang, cánh hoa rơi đầy đất, giống như một tấm thảm trắng trải dài, vô cùng thiêng liêng.

Cô tươi cười vui vẻ bước lên thềm đá, hình như phát hiện cái gì đó, khom người xuống nhặt, rồi xoay người: “Mộ Khắc, may nhìn hoa màu hồng phấn, đây cũng là hoa trầu sao? Thật đẹp...” Giống như một cô bé, hình như rất vui vẻ thưởng thức bông hoa, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Bách Mộ Khắc đi theo sau nhặt một đóa hoa lên, nhìn mà không biết gì, lập tức chụp hình gửi cho thư ký Kim.

Chỉ lát sau, có điện thoại, “Tổng giám đốc, màu hồng chính là hoa trầu trơn, còn màu trắng là hoa trầu nhẵn, tư liệu cụ thể lúc sáng tôi đã gửi cho ngài.”

“Cảm ơn.”

Sau khi cúp điện thoại, Bách Mộ Khắc nhanh chóng xem qua tư liệu lúc sáng thư ký Kim gửi đến, rồi bước nhanh đuổi theo Dung Dĩ Ân, cô đang ngồi chồm hổm trên mặt đất nhặt hoa.

“Anh xem, mặc dù rơi xuống đất nhưng vẫn rất đẹp.”

Bách Mộ Khắc cũng ngồi xuống, nhặt một đóa hoa màu hồng phấn, “Cái này là hoa trầu trơn.” Thuận tay cài lên tóc cô.

“Vậy màu trắng?”

“Hoa trầu nhẵn.” Vừa nói vừa nhặt lên một đóa hoa trầu màu trắng, đưa đến trước mặt Dung Dĩ Ân giải thích: “Muốn phân biệt hai loại này rất dễ, trầu trơn thì cánh hoa nhẵn, trầu nhẵn thì cánh hoa hơi nhẵn, em xem nhụy hoa của trầu trơn hơi đẹp.”

Dung Dĩ Ân sùng bái nhìn anh, hoàn toàn thỏa mãn lòng hư vinh của Bách Mộ Khắc, cô nhặt mấy đóa hoa trầu trắng lên cài vào túi áo khoác bên ngực trái của anh.

“Cảm ơn.” Anh khàn giọng nói xong, khê hôn lên mũi cô, làm cô đỏ mặt, xấu hổ chạy đi, đến một chỗ rậm rạp lục tìm những đóa hoa.

Cả buổi chiều, Bách Mộ Khắc lẳng lặng nhìn cô giống như một đứa bé lục tìm hoa trầu, họ không nói chuyện nhiều, nhưng vẫn cảm thấy thân thiết hơn.

Lấy điện thoại di động ra, chụp lại bóng hình xinh đẹp mỹ lệ, để làm vốn riêng của mình.

“Có thể cho em mượn khăn tay không?”

Anh móc khăn tay trong túi áo khoác ra đưa cho cô, cô mở ra trải trên đất, cẩn thận đặt những đóa hoa trầu mà mình đã nhặt được lên.

Lúc về, cô mang theo một khăn tay đầy hoa trầu, lòng tràn đầy vui mừng xuống núi.

Một khoảng thời gian nữa anh sẽ nói thư ký Kim sắp xếp mấy ngày nghỉ, em muốn đến nơi nào?” Bách Mộ Khắc hỏi.

Cô không hiểu nhìn anh.

“Không phải chúng ta chưa đi hưởng tuần trăng mật sao? Có muốn đi nơi nào không? Paris? Hy Lạp? Hay...”

Cô lắc đầu, “Không đặc biệt muốn đi nơi nào cả.”

“Em không muốn đi hưởng tuần trăng mật?” Anh cho rằng phụ nữ đều rất mong đợi tuần trăng mật, nhưng hình như cô không có hứng thú với chuyện này. Không phải vì không muốn đi chơi với anh chứ? Bách Mộ Khắc thầm khấn nguyện.

“Anh dẫn em đi đến vườn hoa trầu, chúng ta bây giờ cũng có thể xem như đang hưởng tuần trăng mật.” Cô nghiêng đầu cười ngây thơ nhìn anh.

“Chẳng qua đi trên đường đến một nơi hoang dã để dã ngoại đã thỏa mãn?”

Đối với Dung Dĩ Ân mà nói, đi nơi nào, cô không cần biết, chỉ cần để ý người đi chung với cô có phải là anh hay không thôi.

“Ừ, rất thỏa mãn. Chỉ cần có anh, đi một quãng đường ngắn cũng vui.” Cô chân thành nói.

Sự quan tâm của cô làm anh cảm thấy vô cùng ấm áp, anh cảm thấy mình nên làm cho cô việc gì đó để bồi thường cho tuần trăng mật.

“Vậy em có muốn gì không? Đồ trang sức, túi xách, quần áo, hay xe, anh sẽ mua cho em.”

Cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Những thứ đó em đều không muốn, em chỉ muốn...”

“Chỉ muốn gì?”

Cô can đảm nói: “Có thể mỗi ngày đều ôm em trong vòng một phút được không?”

Ôm trong một phút! Bách Mộ Khắc mở to mắt. “Chỉ vậy thôi?”

“Ừ, chỉ vậy thôi, mặc kệ vui vẻ hay gây lộn, em hi vọng mỗi ngày anh có thể dành một phút để ôm em. Vui vẻ ôm chứng tỏ có người cùng chia sẻ niềm vui, khi gây lộn ôm thì đang nhắc nhở không nên tức quá lâu.” Đôi mắt to chớp chớp, “Có thể đồng ý với em không?”

Anh rất cảm động nhưng vẫn lạnh lùng quở trách, “Cô bé ngốc này, thiệt thòi lớn như vậy cũng nhận, lần sau nếu có cơ hội tốt ngàn năm mới có một thì nhất định phải lấy một vỏ thật lớn, biết không?”

“Em có lấy mà.” Một ngày một phút, tích lũy một đời sẽ rất kinh người. “Có thể không?”

Người đàn ông gật đầu, “Có thể.”

Dung Dĩ Ân vui vẻ giang hai tay, Bách Mộ Khắc không hề nghĩ ngợi, hơi khom người xuống ôm chặt lấy cô, cùng cô hưởng thụ một phút đồng hồ này.

Một phút đồng hồ sau, họ buông nhau ra, lẳng lặng đưa mắt nhìn nhau, khát vọng của họ tràn ra.

Cách đó không xa, truyền đến tiếng trò chuyện, hiển nhiên cũng có người giống họ đến đây ngắm cảnh đẹp, nhưng Bách Mộ Khắc mặc kệ tất cả, cởi áo vest ra, trùm đầu cô lại, tiếp theo là tiến lên bắt nạt người ta, cúi đầu hôn lên cánh môi mềm mại kia, triền miên và nhiệt tình hôn.

13. Chương 13

Áo vest che lại cảnh xuân, trừ anh ra, ai cũng không được nhìn.

Điểm này Bách Mộ Khắc tuyệt đối ích kỷ.

Ba ngày sau xuống bếp rửa tay nấu canh.

Mặc dù không đến mức không biết bật bếp gas hoặc món xào cũng không biết làm nhưng từ nhỏ anh đã áo đưa tận tay, cơm dâng tận miệng, không chỉ Dung Dĩ Ân mà ngay cả ông nội bà nội và mẹ anh đều không yên lòng, định trực tiếp phái một đầu bếp nữ có tài nấu nướng từ nhà lớn đến, ngoài giúp việc nhà ra còn truyền dạy mấy món sở trường cho Dung Dĩ Ân, dạ dày của Bách Mộ Khắc không cần phải lo, cũng để mọi người an tâm, coi như nhất cử lưỡng tiện.

“... Cho một chút bột vào, trực tiếp dùng tay lấy như vậy, bột sẽ đều.” Dung Dĩ Ân cố gắng học hỏi, lấy một cục bột lớn đang định cán bột thì dì quản gia vội vàng ngăn lại.

“Mợ chủ, nhiều quá, lấy một nửa thôi.”

“Dạ.” Dung Dĩ Ân cố gắng cán bột thật đều rồi bỏ thịt lên vo lại để bột bọc đều khối thịt.

“Đúng đúng đúng, chính là như vậy, mợ chủ rất có thiên phú!” Dì quản gia nhiệt tình ca ngợi.

Dung Dĩ Ân cười tí mắt, có dì giúp, cô càng có hứng thú học, cũng càng tâm đắc, so với thi đại học còn nghiêm túc hơn. Đang nói chuyện, điện thoại bàn đổ chuông, dì quản gia lau khô tay bắt máy, “Xin chào, xin hỏi ai đấy ạ?”

Dung Dĩ Ân nhìn đồng hồ trên tường, “Chắc là thư ký Kim.” Có đôi khi Bách Mộ Khắc tặng ca, thư ký Kim sẽ gọi điện thông báo với cô một tiếng.

“Mợ chủ, là mẹ của mợ gọi đến.”

Mẹ kế gọi điện thoại đến?

Đang buồn bực Dung Dĩ Ân liền hồi thần, “Bảo bà ấy chờ con một chút, con rửa tay cái đã.” Bước nhanh đến bồn rửa tay, rửa đi bột dính trên tay, đưa tay về phía dì quản gia đón lấy điện thoại, “Cảm ơn, alo, mẹ là con có chuyện gì không... mẹ ở dưới lầu! Được, được con sẽ xuống ngay, mẹ chờ con một tý.”

Sau khi nói với dì giúp việc xong, mặc dù trong bụng rất buồn bực, nhưng Dung Dĩ Ân vẫn vội vàng cầm lấy thẻ từ xuống lầu.

“Mẹ.”

Vương Mỹ Nguyệt đang ngửa đầu nhìn cách trang trí của đại sảnh, nghe thấy Dung Dĩ Ân gọi, về mặt khó hiểu quay đầu lại, “Chắc chắc, phòng này rất mới, vị trí thuận lợi, chắc mắc tiền lắm?” Về mặt hâm mộ.

“Mẹ, lên lầu trước đi. Thang máy ở đây.”

Vương Mỹ Nguyệt đi theo Dung Dĩ Ân lên lầu, dọc đường đi không ngừng hỏi thăm giá phòng ở đây, Dung Dĩ Ân luôn cười nhạt nói không biết.

“Ai, Dĩ Ân, con cũng thật là, làm sao mới lấy chồng đã xa lạ với mẹ kế rồi?” Vương Mỹ Nguyệt bắt mãi vì hỏi gì cô cũng không biết.

Ai, thật sự cô không biết mà, cô chưa từng hỏi Bách Mộ Khắc những chuyện này, cô là một cô gái truyền thống, chồng ở đâu cô sẽ ở đó, căn nhà có giá trị thì sao? Đây là nhà của Bách Mộ Khắc, chứ đâu phải của cô.

Mẹ kế nói xấu cũng không hẳn là xấu, chính là nịnh hót khiến người khác không đỡ được, ngày thường lại thích giảng đạo đức, cô chỉ hy vọng mẹ kế không nói lung tung trước mặt dì quản gia, nếu không truyền đến nhà lớn thì không tốt.

Vừa vào nhà, Vương Mỹ Nguyệt liên tục than thở, “Wow, nhìn phòng này, Dĩ Ân à, con gả ột người thật tốt, ở nơi phòng ốc thế này, khó trách con không muốn về nhà thăm mẹ và ba con.”

Cô bắt đầu dĩ nhiên nhỏ, “Mẹ, không phải hôm kia còn mới về sao?” Còn đưa tiền sinh hoạt phí nữa.

“Đúng, đúng rồi, hôm kia mới về, xem trí nhớ mẹ nè.” Mặt Vương Mỹ Nguyệt không đổi sắc nói.

“Bà chủ, mời uống trà, trà này do đích thân mẹ nấu.” Di giúp việc bưng Hồng Trà hôm nay mới nấu ra.

“Ồ, con rể đối xử với con thật tốt, mời cả người ở đến hầu hạ con!”

Giọng điệu của Vương Mỹ Nguyệt làm Dung Dĩ Ân nhăn mày lại, “Mẹ dì ấy không phải người ở, dì ấy do mẹ chồng con mời đến để dạy con nấu ăn, là sư phụ của con, rất nhiều điều con không hiểu đều là dì ấy từ từ dạy con.”

Vương Mỹ Nguyệt hậm hực, “Còn không phải cũng đều quét dọn nấu cơm.”

Dung Dĩ Ân muốn hôn mê, mà mà dì giúp việc không tức giận, vẫn tươi cười, “Hai người cứ từ từ nói chuyện, trong bếp còn việc, tôi đi xuống làm cho xong.”

“Dì, ngại quá đã làm phiền rồi.” Dung Dĩ Ân nói xin lỗi.

Vương Mỹ Nguyệt bưng ly trà đứng dậy, đi khắp phòng khách hết sờ cái này lại sờ cái nọ, nghĩ thầm, trong nhà này cái gì cũng quý, bà càng xem càng hưng phấn, cảm thấy mình phát tài rồi. “Mẹ đến đây có chuyện gì không?”

“Nhìn con xem, không có chuyện thì không thể đến thăm con sao? Con đó, mặc dù không phải từ trong bụng mẹ chui ra, nhưng mẹ nuôi con từ nhỏ cũng xem con như con gái mình, không nỡ để con chịu khổ.”

Dung Dĩ Ân xem chút nữa bị ghen. Theo như những gì mẹ kể nói thì bà thường sai bảo, nô dịch, còn thỉnh thoảng tìm cô gây phiền toái đều là ảo giác của cô sao? Dung Dĩ Ân không khỏi cười khổ.

“Ai, quả nhiên con gái gả ra ngoài như bát nước hắt đi.” Vương Mỹ Nguyệt tức giận nói, đặt mông ngồi xuống, tay nghênh ngang đưa đến trước mặt Dung Dĩ Ân, “Lấy ra.” Còn có đi thẳng vào vấn đề.

“Cái gì?” Cô không hiểu.

“Đương nhiên là tiền, con ở trong căn nhà như vậy, có người ở để sai, mỗi ngày ăn thơm uống cay, đưa ít tiền cho nhà mẹ để con xài cũng không quá đáng.” Vương Mỹ Nguyệt nói như đó là điều đương nhiên.

“Hôm kia con về không phải mới đưa ẹ một vạn sao?” Cô kinh ngạc nói.

Vương Mỹ Nguyệt trợn mắt, “Mới một vạn, không phải bây giờ con mua một bộ quần áo cũng đã tưng đây tiền rồi. Con cũng không muốn nhìn thấy cha con ngày ngày mang cái thân thể rách nát kia đi gặp bác sĩ, khách sạn lại chẳng có khách vì thế không có đủ tiền, con nhanh chóng đưa ẹ một ít tiền.”

“Mẹ, hiện tại con không có đi làm, không thể nào giống như trước mỗi tháng đưa ẹ hai vạn.” Cho nên, xin ăn mặc tiết kiệm!

Dung Dĩ Ân thầm reo hò trong lòng.

Hơn nữa, trong lòng cô biết rõ, trước kia mỗi tháng bà lấy của cô hai vạn, số tiền đó căn bản không phải lấy ra để chi tiêu cho gia đình mà là bà lấy làm tiền tiêu vặt của bản thân, cô vẫn không nói vì sợ ba biết được sẽ khó chịu. Cô có, nhất định cô sẽ cho vấn đề ở đây là cô không có, chẳng muốn cô ăn trộm ăn cướp?

“Con cũng câu được con rùa vàng rồi, còn phải khổ cực đi làm kiếm tiền sao? Con chỉ cần xin chồng con tiền là được rồi!” Vương Mỹ Nguyệt mặt không đỏ không thở gấp nói.

“Mộ Khắc kiếm được tiền thì đó chính là tiền của anh ấy, hơn nữa công việc của anh ấy rất cực khổ.”

Trông coi công việc kinh doanh của cả một tập đoàn không phải là chỉ ngồi trong phòng máy lạnh không, một quyết định sai lầm sẽ ảnh hưởng đến lợi nhuận của công ty, ngộ nhỡ giá cổ phiếu thay đổi, có thể bị cổ đông trách cứ, việc kiếm tiền mỗi ngày Mộ Khắc đều làm việc rất cẩn thận, cũng không phải nhẹ nhàng giống như mẹ kể nhĩ.

Quả thật Mộ Khắc sẽ cho tiền, nhưng họ cũng chỉ cho tiền sinh hoạt phí, bởi vì không muốn phung phí tiền phải cực khổ mới kiếm được, anh là chồng cô, chứ không phải là công cụ kiếm tiền của cô.

“Con là vợ nó, tiền của nó cũng là của con. Con bây giờ thì sao, mình sống dễ chịu là được, không cần quan tâm đến xem nhà mẹ kế sống chết như thế nào đúng không? Ba con đau ốm không có cơm ăn cũng mặc kệ, con còn có lương tâm không?”

Vương Mỹ Nguyệt nói một đồng lớn khiến Dung Dĩ Ân chống đỡ không được, “Mẹ, người nói nhỏ thôi được không? Dì vẫn còn ở đây.”

“Tại sao muốn mẹ nói nhỏ? Những điều này đều là thật, mẹ...”

Vì không muốn mẹ kế nói những lời khó nghe, Dung Dĩ Ân đành phải khuất phục, “Được, con đưa là được.” Nặng nề thở ra một hơi, “Nhưng giờ trong tay con không có nhiều tiền, chừng mấy ngàn.”

Vương Mỹ Nguyệt nhếch môi, phất tay một cái, “Con gái ngoan, tính hình kinh tế của mẹ eo hẹp, con cũng biết mấy năm nay khách sạn nợ ngân hàng bao nhiêu tiền, nếu không phải dạng bất đắc dĩ mẹ cũng không đến đây tìm con lấy tiền.”

Dung Dĩ Ân bất đắc dĩ đứng dậy, về phòng lấy ví tiền, mở ra lấy tiền.

“Đừng đếm, đưa hết ẹ đi, vừa lúc mẹ có mua con gà ta, để mẹ nấu canh cho ba con tắm bổ.” Vương Mỹ Nguyệt cầm tiền, nói xong định xoay người rời đi.

Cô kéo tay Vương Mỹ Nguyệt lại, “Mẹ, đây là tiền lúc trước con đi làm còn dư, thật sự không có nhiều lắm, cho nên mẹ dùng tiết kiệm một chút.” Cô chỉ kém chưa cầu xin nữa thôi.

Thoát khỏi sự khống chế của Dung Dĩ Ân, “Con đứa nhỏ này sao lại khiến người ta chán ghét như vậy, chỉ có cho ít tiền thôi mà cũng căn dặn đủ điều như vậy, cũng không nghĩ đến lúc trước mẹ chăm sóc con như thế nào.” Ánh mắt liếc thấy bên trong tủ rượu có một chai mani, cảm thấy đáng yêu, “Chắc rượu này rất ngon, mẹ lấy một chai ném thử xem sao.”

Cũng không đợi Dung Dĩ Ân trả lời mà nhét thẳng vào túi.

Dù sao cũng lấy được tiền rồi, mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng có chút lợi, Vương Mỹ Nguyệt gọn gàng rời đi, bà mới không thèm ở lại để nghe Dung Dĩ Ân dạy dỗ!

Tiền mẹ kế về, tâm tình của Dung Dĩ Ân vẫn chưa ngoi lên khỏi đáy cốc.

Một lần là đủ rồi, cô không muốn sẽ có lần thứ hai, nhưng có thể không? Thành thật mà nói, trong lòng cô cũng đã có câu trả lời.

Không, đừng nghĩ đến những chuyện không vui này nữa, cô đang chuẩn bị bữa tối mà, cô muốn vui vẻ, để nấu được những món ăn thật ngon.

Dung Dĩ Ân lấy lại tinh thần đi vào phòng bếp nói xin lỗi với dì quản gia vì mẹ kế không lễ phép, dì ấy thông cảm vỗ vỗ tay cô.

“Không sao, trí nhớ dì không tốt, nghe vào tai phải rồi ra tai trái, chúng ta tiếp tục thôi, nhất định phải ăn thật ngon để thiếu gia ăn vào ngay cả đầu lưỡi cũng muốn nuốt.”

“Dạ.” Dung Dĩ Ân dùng sức gật đầu, rất muốn khóc, trong lòng cũng rất cảm động.

Sau bữa ăn tối, Bách Mộ Khắc ngồi trong phòng làm việc xem tài liệu.

Khóe mắt nhìn đến bóng dáng đẹp đẽ trên choker sự chú ý của anh, liền liếc, rồi để tài liệu trong tay xuống vì sự chú ý bay đi rồi.

Dung Dĩ Ân ngồi ở trên ghế sofa nhỏ, khuôn mặt suýt nữa dán lên mặt bàn, một lúc lâu cũng không thay đổi tư thế, chăm chú vẽ vẽ viết viết cái gì đó.

Nói đến lại xấu hổ, trừ khi ngủ, khi ăn cơm, trong trí nhớ của anh, khi họ lấy nhau thì ở thời không kia họ chưa từng ở chung như thế này, anh luôn ở thư phòng làm việc cả đêm, cho đến khi mệt mỏi về phòng, về phần những thời gian còn lại cô làm cái gì anh đều không biết.

Thử nghĩ xem, trừ cho cô điều kiện sống không lo ăn không lo mặc, hình như anh chưa từng cho cô cái gì.

Anh chưa bao giờ biết Dung Dĩ Ân lại dính người như vậy, hơn nữa còn biết làm nũng, cô bám người nhưng không khiến người khác khó chịu, không dây dưa ồn ào, mà thích giống như bây giờ, ở chung phòng với anh, thật giống như chỉ cần hô hấp chung bầu không khí với anh cô sẽ rất vui vẻ, cũng không biết đây là cái logic gì?

Bách Mộ Khắc không có thói quen gần gũi với người khác, dù sao cũng vẫn duy trì khoảng cách an toàn, nhưng mấy ngày nay gần gũi với Dung Dĩ Ân, khoảng cách an toàn trong quá khứ, hơn nữa còn sống rất tốt, tất cả đều nhờ vào Dung Dĩ Ân, mỗi ngày ôm một phút càng làm họ gần nhau hơn.

Nói đến lại buồn cười, có đôi khi anh lại thấy không quen khi không nhìn thấy cô.

Không ngăn cản được sự quấy nhiễu của bóng dáng cô, anh bỏ tài liệu xuống, im hơi lặng tiếng đi về phía cô.

“Cả buổi tối em đều nghiêm túc, đang làm cái gì vậy?”

Mắt đen cười cười, “Sửa lại sách dạy nấu ăn của em!” Cô viết lại phương pháp dạy nấu ăn của dì, để sau này dễ dàng tìm đọc, “Sau đó cùng bạn bè chia sẻ sự tiến bộ của em.” Cô sắp xếp lại những bức ảnh nấu ăn trên bìa sách, rồi sẽ tiến hành trao đổi kinh nghiệm sống với bạn bè.

Bách Mộ Khắc ôm cô, mắt liếc qua màn hình máy vi tính, liền nhú mồm, “Em đang đọc comment sao?”

“Ừ.”

Anh nhìn xem trang cá nhân của cô, sau khi cưới cô học nấu ăn, thành quả đều chụp lại post lên mạng, dưới tám ảnh còn cả một đồng lời nhắn, điều làm anh khó chịu là nam nhiều hơn nữ, hơn nữa còn hăng hái comment, rất hiển tuệ, thật là một người lợi hại, tài nấu nướng rất tốt, thật muốn ăn... Ăn toàn bộ.

Trong đó có một tin nhắn khiến Bách Mộ Khắc cảm thấy muốn bệnh.

Bảo bối Dĩ Ân đói bụng, dứt cho tôi ăn đi.

Bảo bối? Bà xã của Bách Mộ Khắc có thể để người đàn ông tùy tiện gọi là bảo bối sao? Cái gì dứt cho tôi ăn, dứt cho cậu nước thiu thì được. Bách Mộ Khắc hậm hực nghĩ.

Quả nhiên Dung Dĩ Ân comment lại: Dứt cái đầu của cậu ấy, nếu dứt chỉ dứt cho ông xã thân ái của tôi, tôi chỉ có thể dứt cho cậu @@@, khà khà.

Thấy cô comment vậy, Bách Mộ Khắc cảm thấy rất thoải mái. Không sai, phải dứt cho cậu ta @@@.

Ông xã thân ái... Anh thích xưng hô này.

“Bạn của em đúng là nhiều.”

“Không tồi, họ đều là bạn em.”

“Thì ra là bạn học, tình cảm thật tốt.”

“Đúng vậy.” Không hề nghi ngờ gì, cô tiếp tục xem tình trạng gần đây của những người bạn khác, comment, trao đổi với mọi người.

14. Chương 14

Bách Mộ Khắc quay lại bàn làm việc, đột nhiên trong lòng cảm thấy nguy cơ đang rất cao.

Một đồng khác giới trò chuyện với Dung Dĩ Ân trên trang cá nhân, ai biết một ngày nào đó họ có soạn vị của anh hay không? Không được, anh phải quản chế chặt chẽ mới được, không thể sát thủ đến giết hôn nhân của anh và Dung Dĩ Ân được.

Không nói hai lời, anh lập tức triển khai hành động.

Đang chat với bạn Dung Dĩ Ân thấy trên màn hình xuất hiện một yêu cầu kết bạn, khi vào xem, thấy nick name của đối phương là...

Quyết định hạnh phúc!

Nhìn về phía bàn làm việc thấy vẻ mặt bình tĩnh của Bách Mộ Khắc, đôi mắt đẹp của Dung Dĩ Ân hiện lên tia giao hoạt, quyết định không thêm để ý đến yêu cầu kia.

Bách Mộ Khắc nhìn chằm chằm màn hình, mãi là không thấy thông báo xác nhận, rốt cục kích động chất vấn, “Nhanh chấp nhận yêu cầu kết bạn của anh.”

Dung Dĩ Ân cười hì hì, chế nhạo hỏi: “Không phải anh là vị quyết định hạnh phúc kia chứ?”

Thật mất thể diện, kêu to, “Dung Dĩ Ân!” Chính cô nói anh là quyết định hạnh phúc, hiện tại lại chê cười anh.

“Được rồi, không thể làm gì khác hơn là đồng ý yêu cầu kết bạn của vị quyết định hạnh phúc này, nếu không người này chả có người bạn nào, thật đáng thương.”

Bách Mộ Khắc hung hăng ném cho cô cái nhìn cảnh cáo.

Nhưng mà, nhìn thấy mình trở thành một trong số bạn bè của Dung Dĩ Ân, sự không vui trong lòng Bách Mộ Khắc liền biến mất, sau này thỉnh thoảng anh sẽ đi thị sát, những người mơ ước vợ của anh! Hừ, lần đi chỗ khác đi.

“Đúng rồi, Mộ Khắc, buổi chiều khi dọn thư phòng, em tìm được cái này trong ngăn tủ.” Dung Dĩ Ân sôi nổi chạy đến học tủ, lấy một cờ hộp cờ vua, “Anh nhất định biết chơi, dạy em có được không?”

Dung Dĩ Ân vẫn cảm thấy quân cờ vua là quân cờ hình dáng độc đáo và đẹp nhất, cho nên khí thế của người chơi cờ cũng không bình thường, nếu Mộ Khắc biết chơi cờ vua, sao cô lại không bảo anh chỉ mình chứ!

Không đợi Bách Mộ Khắc đồng ý, cô đã chủ động tiến lên, kéo Bách Mộ Khắc đến ngồi xuống ghế sa lon, cô muốn học đương nhiên Bách Mộ Khắc cũng hết mình dạy vợ yêu rồi.

Nghe anh dùng tiếng nói đặc biệt, lạnh nhạt giảng giải quy tắc, ngón tay thon dài tao nhã di chuyển quân cờ, dáng vẻ bình tĩnh nhưng rất mê người, khí thế vương giả khiến Dung Dĩ Ân sùng bái không phải nói là phục sát đất mới đúng, bởi vì tham phong thái của chồng, không cần thận...

“Check.” Đôi môi gợi cảm mỉm cười.

Cô đột nhiên hoàn hồn, “A, khoan đã, tại sao có thể như vậy...” Kéo kéo tóc, không ngừng suy nghĩ cách để tránh con tướng của Bách Mộ Khắc, chỉ thiếu tự cắc đầu mình nữa thôi.

Cuối cùng không có cách xoay chuyển tình thế.

“Check mate!”

Bĩu môi, “Chúng ta chơi lại lần nữa.” Trong mắt Dung Dĩ Ân hiện vẻ không chịu thua.

Bách Mộ Khắc mỉm cười, chiều theo ý cô. Chẳng qua là những ván tiếp theo đều kết thúc với tiếng check mate của người đàn ông.

“Đáng ghét, người ta sắp thắng rồi. Chơi lại ván nữa.” Cô gái kiên định yêu cầu.

“Sao lại muốn thắng như vậy?” Kẽ nhéo cái mũi dọc dừa của cô trêu chọc hỏi.

“Hừ, nhất định phải thắng, chơi lại đi!” Cô rất cố chấp.

Nhú mảy nhún vai, “Vây cũng được, chơi lại.”

Dung Dĩ Ân hết sức chăm chú nhìn những bước đi của quân cờ, lại thấy Bách Mộ Khắc tỏ ra thoải mái, giờ tay nhắc chân cũng rất thông dong, Dung Dĩ Ân bắt đầu tấn công mạnh mẽ, muốn thắng, đang lúc nghìn cân treo sợi tóc, bị Bách Mộ Khắc tài tình thay đổi thế cục, cuối cùng Bách Mộ Khắc lại nói check mate kết thúc ván cờ.

Dung Dĩ Ân bị đả kích lớn, lộ ra vẻ mặt giống như ăn khổ qua. diễn đàn

Bách Mộ Khắc quay đầu mỉm cười.

Đáng ghét, ngay cả cười nhạo cũng đẹp như vậy. Dung Dĩ Ân cảm giận bất bình.

“Ai, mới vừa rồi nên đánh cược chút gì mới đúng.” Ngón tay dài xoa xoa cằm, mắt híp lại, tỏ vẻ đáng tiếc. Liếc mắt nhìn trước đàn ông trước mặt, “Có ý gì?”

“Ví dụ như cá người thua sẽ cởi bỏ quần áo, thì anh đã sớm được ngắm cơ thể lỏa lồ xinh đẹp.”

Này, này, đây là Bách Mộ Khắc mà cô biết sao? Anh không phải là một người đàn ông chừng chạc lạnh lùng sao? Sao lại có thể nói ra những lời sắc tình vậy chứ!

“Anh... dê xồm!” Dung Dĩ Ân đỏ mặt từ trên ghế salon nhảy dựng lên, không phục nói: “Bởi vì em chưa chơi cờ vua quen, có tin không, nếu chơi cờ nhảy, người cởi quần áo nhất định là anh.”

Bách Mộ Khắc nhú mày, tỏ vẻ không tin.

“Anh chờ đấy, giờ em đi lấy, chúng ta đánh cờ nhảy.”

Không đợi Bách Mộ Khắc đáp lại, Dung Dĩ Ân đã vội vàng chạy ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã quay lại trong tay cầm một hộp cờ nhảy.

“Hừ, anh xong đời rồi, hãy đợi xem coi em làm thịt anh như thế nào.” Quảng ra lời đe dọa.

Anh buồn cười hỏi: “Có cần anh đi rửa cổ chờ em không?”

“Anh..” Tức giận thở phì phò.

Thì ra trêu chọc cô lại thú vị như vậy, nhìn kìa, dáng vẻ thở phì phò sao lại đáng yêu thế chứ!

Dung Dĩ Ân bận rộn bày cờ, ngón tay dài của Bách Mộ Khắc lấy một quân cờ nhảy, giơ lên trước mặt thưởng thức nói: “Này cờ nhảy nhìn như tuổi cũng lớn rồi.”

Giật mình trong chốc lát, cô nhẹ nhàng nói: “Ừ, cực kỳ lâu, hộp cờ nhảy này từ lúc ba mẹ em ly hôn, bởi vì em luôn khóc, ba mua để dỗ em. Bởi vì lúc mẹ bỏ đi em còn quá nhỏ, hiện tại cũng không nhớ được dáng vẻ của bà, trong đầu chỉ nhớ được dáng vẻ mơ hồ của một người phụ nữ.” Nhớ lại chuyện cũ, vẻ mặt Dung Dĩ Ân lộ ra vẻ buồn bã.

Bách Mộ Khắc chỉ biết Vương Mỹ Nguyệt là vợ hai của cha vợ, về phần mẹ ruột của Dung Dĩ Ân, anh không biết gì cả, lúc trước khi kết hôn với cô hai năm cũng chưa từng nghe Dung Dĩ Ân nhắc đến, đây là lần đầu tiên.

“Sau khi ly hôn cũng không liên lạc sao?”

Lắc đầu, “Chưa bao giờ ba nói với em chuyện của mẹ, cho dù em hỏi ông cũng không nói, năm học lớp một, ông lấy mẹ kế, chuyện liên quan đến mẹ em càng không thể hỏi, thỉnh thoảng cảm thấy cô đơn, em liền chơi cờ nhảy, một mình tự chơi.”

Đúng, đúng là cô đơn, ba có vợ mới, mẹ kế còn sinh cho ba Dĩ Trạch, mỗi lần nhìn họ, cô không thể không nghĩ đó mới là một nhà ba người, cô là người dư thừa.

Hết lần này tới lần khác chuyện của mẹ cô giống như điều bị đứt dây.

Đầu tiên cô mất đi mẹ, sau đó lại cảm thấy mất luôn ba, giống mơ của cô là có một gia đình thuộc về riêng cô, bởi cô không muốn làm người dư thừa.

Giống như nhìn thấu sợ cô đơn của cô, Bách Mộ Khắc sờ tóc cô, “Em không phải người dư thừa, em là vợ của anh, đây là nhà của chúng ta, anh là người nhà của em, dĩ nhiên, tương lai còn có con của chúng ta, gia đình mình sẽ đầy đủ hơn, tất cả đều thuộc về em.”

Bởi vì quá cảm động, Dung Dĩ Ân suýt nữa bật khóc, mím môi, có nén nước mắt.

“Chắc, đáng vẻ méu máo của em thật xấu.” Bách Mộ Khắc trêu cô.

“Đợi giết được anh, đến lúc đó anh kêu oa oa xem ai xấu.” Cô nín khóc mỉm cười.

Những quân cờ nhảy đã đứng sẵn trên giấy, hai người bắt đầu thi đấu, Dung Dĩ Ân cầm quân cao hơn, vui mừng chuyển động tay đánh cờ nhảy, mỗi lần nghĩ đến những lời Bách Mộ Khắc vừa nói, trên mặt đều mỉm cười.

Đây mới thực sự là nhà của cô... Quá tuyệt vời, cuối cùng cô cũng có nhà của mình.

Nhìn cô vui vẻ, Bách Mộ Khắc lại cảm thấy đau lòng, thầm xin lỗi vì hai năm lấy nhau anh chưa một lần yêu thương cô để cô cảm thấy cô đơn, hoàn mỹ của anh quá nông cạn, luôn cho rằng cuộc sống không lo ăn không lo mặc là đầy đủ, mới để cô cảm thấy tịch mịch như vậy.

Sẽ không, sẽ không như vậy nữa, bắt đầu từ bây giờ, anh sẽ thương cô, thương cô hơn so với tất cả mọi người, nhất định sẽ bảo vệ trái tim cô.

“Gi? Chặn đường của anh em xem anh sẽ làm như thế nào.” Cô dương dương tự đắc nói.

Bình tĩnh nhìn thế cục, “Yên tâm, còn con đường La Mã nữa.” Anh cầm cờ chuyển sang hướng khác tiến quân thần tốc.

Dung Dĩ Ân cau mày chu môi, ảo não vì sự sơ sót của mình, nhưng vẫn cật lực nói: “Hừ, được được, sẽ để anh chết rất khó coi.”

“Vâng, Anh sợ quá đi!”

Bách Mộ Khắc khiêu khích quả nhiên rước lấy một cái lườm của Dung Dĩ Ân, chống má, tập trung suy nghĩ nước cờ tiếp theo.

Anh yên lặng ngắm nhìn nụ cười của cô.

Bởi vì một tay chống má, nghiêng bả vai, sợi dây áo trên bả vai mảnh mai thuận thể trượt xuống, lộ ra xương vai, cô hồn nhiên nghiêng đầu, lộ ra cái cổ mỹ lệ tạo thành cảnh xuân mê người, làm Bách Mộ Khắc không nhận được mơ màng đường cong dưới lớp quần áo kia.

Giống như hiểu rõ mọi nơi, quyến rũ phong tình chợt nhìn mê người, cho dù không đẹp bằng nụ cười cười yếu ớt đến sâu sắc trước mắt này, anh đáng vẻ này của cô, thích không chuẩn bị mà tự nhiên bày ra vẻ phong tình, vì cô như vậy rất mê người.

Khát vọng đột nhiên tới, mọi tế bào trong người anh đều đánh trống reo hò tạo thành một sức mạnh cực đại, khiến một người thành thực biến thành thiếu niên mười bảy mười tám tuổi mới biết yêu, cả người đều nóng.

Thật sự không kiềm nén được nữa, đôi mắt tối lại, anh vươn tay mò vào trong ngực cô.

Hành động bất thành linh này khiến bàn cờ rơi đầy đất, cơ thể nhỏ bé xinh xắn rơi vào vòng tay của người đàn ông, bị ôm thật chặt. diễn đàn

“Mộ Khắc!” Dung Dĩ Ân kinh ngạc nhìn người đàn ông đang ôm mình từ phía sau.

Anh không nói gì, đôi môi nóng bỏng hôn lên cảnh xuân xinh đẹp ở bả vai, bàn tay không an phận vuốt ve mọi nơi.

Cho tới bây giờ cô chưa bao giờ là đối thủ của anh, đối với sự tấn công của anh, chưa ngăn cản thân công lần nào, “Mộ Khắc, đây là thư phòng...” Cố gắng dùng tia lý trí cuối cùng nói.

“Cũng ở trong nhà mình, hay em muốn ở phòng khách?” Anh vỗ về chơi đùa cơ thể cô to gan hỏi.

Không nghĩ tới, một người nghiêm chỉnh lại làm càn như vậy.

Lý trí Dung Dĩ Ân hoàn toàn biến mất, tùy ý để người đàn ông bá đạo này kéo cô vào nước xoáy, cùng nhau chìm ngập.

Lúc nhận được điện thoại của mẹ kể, Dung Dĩ Ân đang trong phòng thay đồ, còn Bách Mộ Khắc đang trong phòng tắm, không muốn anh nghe được nội dung cuộc nói chuyện, nên cô ra khỏi phòng thay đồ đi ra ban công phòng ngủ chính.

“Mẹ, lời này của mẹ có ý gì, mẹ muốn làm gì?” Dung Dĩ Ân có dự cảm xấu.

“Thật sự mà nói, bọn con cũng không phải là tài phiệt, con mượn họ năm vạn mười vạn, mẹ nghĩ mẹ chồng sẽ dễ dàng đồng ý sao?”

Sau khi nghe mẹ kể nói... uốn chết quất đi cho rồi, nắm chặt điện thoại, cả người đều phát run, “Mẹ, con cầu xin mẹ không nên như vậy nữa có được không?”

Thật ra thì, khách sạn suối nước nóng của nhà họ Dung cũng từng thịnh vượng, nhưng Dung Dĩ Ân cô chủ của khách sạn này cũng không an nhàn sung sướng như mọi người nghĩ.

Lúc nhỏ, ba bận rộn công việc không có thời gian chăm sóc cô, cho dù cưới mẹ kế, cô cũng không được quan tâm nhiều.

Thật vất vả trưởng thành, thì khách sạn lại đi xuống, gần ngủ vài năm liền mắc nợ khắp nơi, từ lúc Dung Dĩ Ân bước ra xã hội làm việc, mẹ kế đều muốn mỗi tháng cô phải đưa hơn phân nửa tiền lương để làm phí sinh hoạt gia đình.

Thật ra thì, làm sao có phí sinh hoạt, phần lớn tiền đều bị mẹ kế tiêu xài hết! Không phải cô không bắt măn, nhưng vì cảm xúc của ba, cô đều bỏ qua tất cả. dần dần

Cô chưa từng nghĩ mặc kệ nhà mẹ đẻ, có lẽ cô không thể gánh món nợ khổng lồ kia được, nhưng tiền sinh hoạt phí hàng tháng cô chưa bao giờ thiếu, bởi vì hiếu tâm, cho dù lấy Bách Mộ Khắc, phần tâm ý đó chưa bao giờ thay đổi.

Mặc dù tiền gửi ngân hàng của cô không nhiều lắm, nhưng vẫn đủ để trợ cấp tiền sinh hoạt phí hàng tháng cho nhà mẹ đẻ, ai ngờ mẹ kế không thêm nghĩ để cái khó của cô, còn tưởng rằng cô lấy Bách Mộ Khắc rồi thì có thể tùy ý tiêu xài, bà giống như con đĩa chứ ba ngày hai bữa lại đến cửa đòi tiền.

Mỗi lần đều mấy ngàn đồng, một lần hai lần... Miệng ăn núi cũng lở.

Những số tiền kia giống như bị ném vào động không đáy, vào tay Vương Mỹ Nguyệt xong là nhang chóng biến mất, thật sự làm người ta chịu không nổi!

Xế chiều hôm nay Vương Mỹ Nguyệt ăn mặc, trang điểm thật xinh đẹp đến cửa đòi tiền, cuối cùng Dung Dĩ Ân cũng can đảm từ chối.

“Mẹ, con không có biện pháp để cung ứng tiền để mẹ phung phí như vậy.” Thật sự là phung phí! Trong nhà mắc nợ tùm lum, Vương Mỹ Nguyệt còn xài tiền như nước, không phải là phung phí thì là gì?

“Dĩ Ân, con không có tiền thì có thể bảo Mộ Khắc cho con tiền! Không phải con rể gia tài bạc vạn sao, con xin nhiều một chút, đỡ phải để mẹ ba ngày hai bữa lại đến cửa.” Vương Mỹ Nguyệt nói như đó là điều đương nhiên.

“Mẹ, con sẽ không bảo Mộ Khắc đưa tiền để đưa ẹ, sau này mẹ cũng đừng tìm con xin tiền nữa.” Cặp mắt kiên định nhìn Vương Mỹ Nguyệt.

Không lấy được tiền, lúc ấy Vương Mỹ Nguyệt mắng to, “Nha đầu chết tiệt kia, mày chờ đó cho tao!” Rồi hậm hực bỏ đi.

15. Chương 15

Cứ tưởng rằng mẹ kế sẽ hết hy vọng, ai ngờ bà ấy lại gọi điện đến uy hiếp cô, vô liêm sỉ đến mức đến định đung đến nhà họ Bách, quả thật là người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch.

“Hiện tại thì sao, Dung Dĩ Ân, con nha đầu này vừa không cho tao tiền vừa không cho tao đi vay tiền, mày muốn tao nhịn đói sao?” Đầu điện thoại bên kia Vương Mỹ Nguyệt cũng khó chịu.

Dung Dĩ Ân sắp điên rồi, tại sao cuộc sống của cô lại luôn bị mẹ kế làm cho tối tăm?

Mẹ kế không biết xấu hổ, nhưng cô biết! Nhắm mắt lại hít sâu một hơi..

“Ngày mai con sẽ đưa tiền ẹ, nếu mẹ dám đi tìm mẹ chồng con thì sau này một xu mẹ cũng không có.”

Cô siết nắm đấm cắn răng nói, vì không làm như vậy cô sẽ khóc mất.

Nhưng cô có thể ngăn bà ấy trong bao lâu đây? Kệ đi, một bước tính một bước, có thể ngăn một ngày thì ngăn một ngày.

“Mẹ biết mẹ biết, mẹ kể cũng không phải là người không hiểu chuyện như vậy!” Đạt được mục đích Vương Mỹ Nguyệt vui mừng cúp điện thoại.

Kết thúc cuộc trò chuyện, Dung Dĩ Ân chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi.

Tắt điện thoại, đi tập tễnh về phòng, Dung Dĩ Ân mệt mỏi nằm xuống giường.

Bách Mộ Khắc tắm rửa xong đi ra ngoài, đã nhìn thấy người yêu cầu anh mỗi ngày ôm một phút nằm ngửa lên giường rồi.

tất những bóng đèn không cần thiết đi, mở chăn ra nằm xuống cạnh cô, “Sao hôm nay ngủ sớm vậy?”

Dung Dĩ Ân chôn mặt trong gối, rầu rĩ đáp, “Hơi mệt.” Nói với mẹ kể không đến mười câu, mà tế bào não của cô đã chết một lượng lớn, trái tim cũng mệt mỏi.

“Cho nên hôm nay không cần ôm một phút rồi hả?”

Ai nói không cần, cô rất cần được không! Cô mới không muốn vì mẹ kế mà lãng phí hết một phút ôm của họ. Một giây trước còn mềm nhũn nằm trong chăn không hề nhúc nhích, một giây sau Dung Dĩ Ân lập tức hăng hái lao vào vòng tay ấm áp của Bách Mộ Khắc.

Bách Mộ Khắc buồn cười, siết chặt tay ôm cô.

Vì cô mà gần đây anh cười rất nhiều, ngay cả khi làm việc cũng nhớ cô, không tự chủ được cười một cách ngu ngơ, không biết thư ký Kim bị hù mấy lần rồi, sợ là cậu ấy đã hoài nghi anh bị người ngoài hành tinh nhập.

Thật ra thì không liên quan đến người ngoài hành tinh một chút nào cả, chỉ đơn giản là cuộc sống hôn nhân mỹ mãn mà thôi!

Dung Dĩ Ân dẫn tai vào bờ ngực rắn chắc của anh, nghe nhịp tim của anh, ngửi mùi đàn ông nhẹ nhàng khoan khoái trên người anh, đột nhiên cô thấy mình yếu ớt, đôi mắt đẹp bị nước mắt che kín.

Cảm thấy bất an, sợ ấm áp này sẽ bị mẹ kế phá hư, sợ anh cảm thấy hối hận khi cưới cô vì sự tham lam của mẹ kế.

Một phút sau, cô vẫn không chịu buông, dịu dàng thỉnh cầu, “Mộ Khắc, ôm chặt em, ôm chặt em có được không?”

Chẳng qua là cô đang làm nũng, Bách Mộ Khắc trêu chọc nói: “Bà Bách, không phải bà lại muốn hại cánh tay của tôi tê cả ngày chứ?”

Mấy ngày hôm trước vì ôm cô, cánh tay bị đè cả đêm, kết quả là ngày hôm sau suýt nữa không lái xe được, hai vợ chồng giặt nẫy mình vội vàng đi bệnh viện kiểm tra, may mà không có gì.

Thiếu chút nữa đã quên chuyện này rồi, Dung Dĩ Ân không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn về vị trí của mình.

Tưởng rằng cô sẽ tiếp tục làm nũng với mình, ai cô lại không làm nũng nữa, đợi mãi cũng chỉ thấy bóng lưng của cô, không thể như vậy được! Cánh tay mạnh mẽ vòng qua eo cô, kéo cô vào lại trong ngực mình, bất mãn nói: “Có ai như em không ngay cả đàm phán cũng không biết sao?”

Đàm phán? Tức giận lườm anh một cái, “Lại đề lên cánh tay anh, mau buông em ra.”

“Đề lên rồi hãy nói.” Anh liền chết ôm chặt cô. diễn đàn lê quý đồn

Cũng tại cô làm hại, trước kia ngủ không cần ôm ai, nhưng hiện tại không ôm cô thì ngủ không được, nếu cô nuôi ra tính xấu này thì cô ngoan ngoãn chịu bị ôm đi.

Dung Dĩ Ân cười cười không nói chuyện, quay người lại ôm chặt anh.

“Bên Nhật Bản cuối cùng cũng quyết định lấy phương thức nhập cổ phần, đầu tư vào khách sạn ba em, ngày mai anh sẽ đích thân theo ba em đi đàm phán với bên kia, cũng một thời gian em chưa về thăm nhà mẹ đẻ rồi, ngày mai chúng ta cùng về.”

Nghĩ đến về đó sẽ nhìn thấy khuôn mặt tham lam của mẹ kế, Dung Dĩ Ân theo bản năng muốn từ chối, nhưng lại nhớ đến sức khỏe của ba... Thôi, về xem một chút cũng tốt, nhân tiện đưa tiền ẹ kế, cũng giảm bớt được chi phí chuyển khoản.

“Ngày mai anh sẽ bảo tài xế về đón em.”

Cô không nói chuyện, chỉ vùi mình thật sâu vào ngực anh.

Vật nhỏ đáng thương, lại mệt mỏi như vậy! Nhìn cô một cách yêu thương, Bách Mộ Khắc đưa tay từ cổ áo ngủ của cô vòng ra phía sau cổ, xoa bóp cái cổ cứng ngắc, cố gắng giúp cô thư giãn.

Dung Dĩ Ân cảm động đến sắp khóc rồi, lát sau con mèo nhỏ thoải mái than thở..

“Không nên kêu loạn.” Anh sẽ muốn.

Dung Dĩ Ân không ngẩng đầu, nhưng cả gương mặt đỏ rần, giơ tay lên đánh vào ngực Bách Mộ Khắc một cái.

Người đàn ông bị đánh cười cười rồi ôm cô chặt hơn, ngửi mùi hương dễ chịu trên người cô, không nhịn được hỏi: “Thơm như vậy, dùng nước hoa gì vậy?”

“Lỡ mũi anh có vấn đề đó, em chưa bao giờ dùng nước hoa.”

Bách Mộ Khắc thất thần, “Em không dùng nước hoa?”

“Ừ, vì em bị dị ứng.”

Trời ạ, trước kia mỗi lần đi công tác về, còn tự cho là quan tâm đưa nước hoa cho cô, thật là đồ ngốc!

Anh nhớ được cô luôn cười lễ phép nói cảm ơn, hiện tại nhớ lại thấy buồn thay cho cô.

Ngay cả thói quen của người bên gối cũng không biết, lấy một người chồng không để ý như thế, nhất định cô chịu không ít tủi thân..

“Xin lỗi, Dĩ Ân, thật rất xin lỗi.” Anh thành khẩn nói xin lỗi với cô vì những hành động của mình trong quá khứ.

“Tại sao?” Cô cảm thấy buồn bực vì sự thật trọng của anh.

“Anh trước kia...” Bỗng nhiên im miệng. Không thể nói, tuyệt đối không thể nói cái gì mà trước kia, sẽ dọa cô mất. diễn đàn lê quý đôn

Dung Dĩ Ân ngẩng đầu, nhìn anh ý nói không hiểu.

Bách Mộ Khắc trìu mến xoa xoa tóc cô, “Xin lỗi, anh biết em mệt mỏi, nhưng lại không muốn em ngủ sớm như vậy, chúng ta làm một lần, một lần là được..” Chỉ có thể dùng chuyện khác để dời đi sự chú ý của cô.

“A! Mộ Khắc, dừng tay, anh tên dê xồm này.”

Trong lòng anh rất rõ ràng, có một số việc không thể nói, vì bảo vệ cô.

Sau khi thương lượng việc nhập cổ phần xong, song phương liền đến khách sạn sưởi nước nóng để dùng cơm, vì để đối tác Nhật hưởng thụ sự phục vụ tốt nhất, Dung Dĩ Ân tự mình xem qua thực đơn bữa ăn, nhìn cô rất bận rộn hướng dẫn nhân viên phục vụ vì muốn lưu lại ấn tượng tốt cho đối tác Nhật, thật không hổ danh là con gái ông chủ khách sạn.

Trước đó còn thấy bóng dáng cô, khi bữa tiệc chưa bắt đầu cô cũng đến trò chuyện cùng mọi người, nhưng giờ bữa tiệc đã kết thúc lại chẳng thấy bóng dáng cô đâu!

Bởi vì đối tác phải về ngay buổi chiều, cho nên anh bảo thư ký Kim chịu trách nhiệm đưa họ đến phi trường, còn mình thì nhanh chóng đi tìm người.

“Mộ Khắc, chuyện lần này do có con làm trung gian mới có thể thành công.” Ba Dung nói.

“Cha, không có gì đây. Ít hôm nữa vốn đầu tư và đội ngũ kinh doanh sẽ đến, rất nhanh khách sạn sẽ chuyển từ thiếu thành thừa, đến lúc đó người hãy yên tâm dưỡng bệnh, Dĩ Ân cũng có thể yên tâm. Đúng rồi, sao con không thấy Dĩ Ân? Cha có thấy cô ấy đâu không?”

“Chắc nó về phòng rồi. Cha thấy con vì chiều dài đối tác cũng bận rộn một lúc lâu rồi, đi về phòng Dĩ Ân nghỉ chút đi, từ đây đi thẳng vòng qua cái đình nhỏ, rồi đi dọc theo hành lang là được.”

Sau khi tạm biệt cha vợ, Bách Mộ Khắc bước thật nhanh đến chỗ cha vợ vừa chỉ, vòng qua cái đình nhỏ, đi thẳng theo hành lang. Rất xa truyền đến tiếng nói chuyện, đi đến gần, cuối cùng dừng lại trước một căn phòng nhỏ, nhìn qua khe hở của cửa.

“Sao lại có mấy ngàn đồng?” Vương Mỹ Nguyệt thất vọng nhìn Dung Dĩ Ân.

Bà còn tưởng mấy vạn! Mong đợi cả đêm, kết quả là chẳng qua là có chút tiền.

“Không cần? Vậy trả lại đây.”

Sao có thể chứ? Vương Mỹ Nguyệt đưa tay phải ra cầm, chỉ sợ Dung Dĩ Ân đổi ý không cho nữa. diễn đàn lê quý đôn

Dung Dĩ Ân cầm chặt tiền trong tay không buông, “Nhớ kỹ, tuyệt đối không được đến nhà họ Bách gây chuyện.” Cô vẫn không yên lòng dặn lại lần nữa.

“Ai, được rồi được rồi, mẹ biết.” Dung Dĩ Ân buông tay, Vương Mỹ Nguyệt vội vàng bỏ tiền vào túi, “Dĩ Ân à, sao con để ý như vậy? Nhà họ Bách có tiền, họ sẽ không để chút tiền này vào mắt, hơn nữa, thông gia là người một nhà...”

“Coi như là thông gia cũng không có nghĩa vụ chu cấp tiền ẹ.” Dung Dĩ Ân không thể nhịn được nữa giận giữ nói, “Mẹ, người muốn tiền, lần đó con không ẹ? Sao mẹ không thể đặt mình vào vị trí của con mà nghĩ xem, mặt dày mày dạn đến nhà họ Bách ồn ào vay tiền, mẹ muốn con ngẩng mặt lên như thế nào? Mộ Khắc kiếm tiền cũng cực khổ, tại sao mẹ không hiểu chứ?”

“Ồ, con nha đầu này cũng muốn dạy dỗ tao! Mày tưởng mày cho tao mấy tờ tiền thì có thể leo lên đầu lên cổ tao sao?”

Vương Mỹ Nguyệt thẹn quá thành giận quát lên.

“Tóm lại, ý của con rất đơn giản, con không ẹ đi quấy rối nhà người nhà họ Bách.” Dung Dĩ Ân không muốn nói nhiều với mẹ kế, quay đầu đi chỗ khác, cũng không muốn nhìn thấy mặt bà.

Trậ cãi vã này Bách Mộ Khắc không chỉ nghe rõ, cũng nhìn thấy rõ, hình như tình huống này không phải lần đầu, mà giờ khắc này Dung Dĩ Ân nhú mày quay đầu đi chỗ khác, dáng vẻ giống như điều đứt dây, làm tim anh thắt lại.

Mắt híp lại, không nói gì, quay người đi ngược lại.

Lần này anh vừa đi trên hành lang vừa gọi, “Dĩ Ân, Dĩ Ân...”

Nghe thấy tiếng gọi của Bách Mộ Khắc, Dung Dĩ Ân vội vàng điều chỉnh tâm trạng, lớn tiếng trả lời, “Mộ Khắc, em ở đây.” Cũng không thèm nhìn mẹ kế một cái, mở cửa đi ra ngoài, đi về phía tiếng gọi của Bách Mộ Khắc đón anh.

Mặc dù mỉm cười nhưng Bách Mộ Khắc nhìn ra được nhưng anh biết được cô đang giận nhưng vẫn cố cười, anh đi lên nắm chặt tay cô, lòng bàn tay cô lạnh như băng khiến anh nhú mày, “Sao tay lại lạnh như băng vậy?”

“Có sao?” Cô cười yếu ớt, cảm nhận được sự quan tâm của anh, không nhịn được trêu chọc anh: “Có thể so sánh với mặt lạnh khối băng là anh không?”

Buồn bực nhú mày, “Cái gì mặt lạnh khối băng?”

Cô cười lắc đầu, lại nói ra biệt danh Uông Tinh Tinh đặt cho anh rồi, vội vàng nói sang chuyện khác, “Đúng rồi, sao anh lại đến đây, đối tác đi chưa?”

“Thư ký Kim đưa học ra phi trường rồi, lần sau hai bên gặp mặt là lúc ký hợp đồng.”

“Cảm ơn anh, Mộ Khắc.” Cô rất cảm kích anh, bởi vì có anh giúp đỡ, khách sạn suối nước nóng mà ba cực khổ cả đời gây dựng mới có cơ hội khởi tử hồi sinh, “Có mệt không?”

“Anh thấy em còn mệt hơn anh, sắc mặt rất khó coi.” Đau lòng nhìn vẻ mặt mỗi mặt của cô.

“Không có đâu, rõ ràng là béo béo mập mập.” Cô hờn dỗi không đồng ý.

“Được, béo béo mập mập! Hiện tại, bà xã béo béo mập mập, chúng ta có thể đi chưa?”

“Tuân lệnh, ông xã.” Cô bướng bỉnh hành lễ với Bách Mộ Khắc.

Anh cười khẽ, ôm cô vào ngực, “Dĩ Ân, không cần nói cảm ơn, anh chỉ muốn em biết, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng có anh ở đây, em chỉ tìm anh giúp đỡ, kể khổ với anh, biết không?”

Tại sao đột nhiên nói như vậy, không phải anh biết gì rồi chứ? Dung Dĩ Ân lo lắng nhìn anh.

“Sao vậy, nghe thấy lời ngon tiếng ngọt không nên vui mừng chút sao? Không phải ngày nào anh cũng nói.” Nói cách khác, nó rất quý báu, xin hãy quý trọng.

“Hừ, không phải là lời ngon tiếng ngọt, cũng không biết thật hay giả.”

“Hiện tại không sợ anh nữa? Còn mạnh miệng?” Anh giả bộ tức giận.

Tất nhiên, hiện tại cô không sợ anh, người đàn ông của cô mặt lạnh tim nóng, cô thương anh còn không kịp.

“Không nói cảm ơn, vậy có thể nói em yêu anh không?”

Mặt lạnh hiện lên vẻ mất tự nhiên, bĩu môi, mừng thầm nói thầm, “Về nhà hãy nói.”

Ôm vai cô đi khỏi khách sạn, anh luôn nghĩ đến mới xảy ra trong phòng nhỏ kia.

Anh nhớ, lần đầu Vương Mỹ Nguyệt chủ động đến tìm con rể, khi anh và cô kết hôn được một năm, khóc lóc âm ỉ với anh rồi muốn tiền.

Hôm nay ngoài ý muốn nghe thấy bà ta nói chuyện với Dĩ Ân, anh mới hiểu được, trước khi tìm đến anh, sợ rằng Vương Mỹ Nguyệt đã rút khô Dĩ Ân rồi.

Thật ngốc mà, làm sao Dĩ Ân có thể một mình lấp đầy lòng tham của Vương Mỹ Nguyệt? Ngu hơn chính là không biết tìm anh giúp đỡ, một mình buồn bực.

Cô đã quên cô lấy anh sao? Anh Bách Mộ Khắc đời này không thiếu nhất là tiền, tiền của anh có thể đủ để giải quyết mọi vấn đề.

Là sơ sót của anh, anh nên sớm chủ động tìm Vương Mỹ Nguyệt nói chuyện. Muốn tiền phải không? Anh có thể cho, chỉ cần bà ta đừng dùng tình thân vợ vét tài sản của cô gái nhỏ vô lực này, anh sẽ là người bảo vệ của Dĩ Ân.

16. Chương 16

Vương Mỹ Nguyệt cảm thấy cuối cùng vận mệnh của mình cũng thay đổi.

Bà tưởng rằng nửa đời sau phải cống cái khách sạn suy sụp kia, nhưng hiện tại con rể tự nguyện đảm nhận làm cây hái tiền của bà, cuộc đời đang u ám lại đầy sắc màu rồi.

Đã sớm nói với nói với Dung Dĩ Ân, nhà họ Bách giàu như vậy, chút tiền sinh hoạt này họ sẽ không để vào mắt, nhưng nha đầu chết tiệt kia hết lần này tới lần khác đều cậy mạnh, kết quả mỗi lần bà lấy được chỉ có mấy ngàn đồng, ngay cả nhét kẻ cũng không đủ, may mà hiện tại bà không cần nhìn sắc mặt Dung Dĩ Ân, mỗi tháng đều có hai mươi vạn để xài, hmh thật thoải mái.

Cầm chiến lợi phẩm mới mua khi đi dạo phố, Vương Mỹ Nguyệt trang điểm xinh đẹp lắc hông vắn eo đi tới nhà hàng, chuẩn bị cùng đám chị em uống trà chiều.

“Wow, Mỹ Nguyệt, gần đây có phải bà quá phung phí không, cách hai ba ngày lại mua sắm! Người chồng mắc nợ kia của bà chịu nổi sao?” Bà giáp nói xong, mấy người còn lại đều che miệng cười trộm.

Vương Mỹ Nguyệt cười hì hì ngồi xuống, để chiến lợi phẩm trong tay qua một bên, vênh vao tự đắc nhìn mọi người, trong lòng cười lạnh nghĩ.. bọn này đều làm bộ! Ban đầu khi tin khách sạn nhà họ Dung thiếu nợ bị truyền ra, bọn họ đều chê cười bà, hiện tại, bà không cần nhìn sắc mặt của đám người này rồi, bởi vì bà đã có núi dựa, có con rể làm kho tiền, hãy nhìn xe bà thu thật mấy người này như thế nào.

“Tôi thấy chồng bà mới không chịu nổi đấy, tôi nói chứ bộ quần áo này không phải mua thời trước kháng chiến chứ? Đã cũ còn rách nữa. A, tôi mới mua bộ này cũng không tệ lắm, cho bà đấy! Tránh cho chồng bà chán bà lại ra ngoài tìm tình nhân...” Cố ý đâm vào chỗ đau của bà giáp.

“Bà... Không cần, cảm ơn.” Bà giáp hậm hực nói.

“Mỹ Nguyệt, có cơ hội phát tài cũng nên nói với chúng tôi một tiếng chứ!” Bà ắt cười hì hì nói.

“Nói thì có lợi gì, nói thì các bà có thể giống tôi sao?”

“Bà...” Bà ắt đầy bụng tức giận.

“Ôi, Mỹ Nguyệt, bà nói thử xem!” Bà bính quá tò mò.

Giơ bộ móng tay thủy tinh mới làm xong lên, lại kéo kéo mái tóc mới, “Tôi nói ấy bà biết, dạo này, chồng không còn đáng tin nữa, con rể có tiền mới là vua, biết Dĩ Ân nhà chúng tôi lấy ai không? Cậu chủ củ tập đoàn Bách Thị.”

“Nhưng, con rể sẽ cho bà tiền sao? Lại nói, gia sản nhà họ Bách lớn, nhưng quy định cũng nhiều, bà là người ngoài...” Bà giáp nghi ngờ.

“Tại sao thông gia là người ngoài? Tôi nuôi một cô con gái trắng trẻo mập mạp rồi gả đi, vậy sao là người ngoài? Các bà không biết chứ, con rể tôi rất hiếu thuận, mỗi tháng đều cho tôi hai mươi vạn tiền tiêu vặt, hiện tại mỗi ngày tôi đều trang điểm đi dạo phố rồi uống trà chiều, những ngày sau ngày thoải mái rồi!”

“Wow, hai mươi vạn, sao tốt như vậy chứ?” Bà ắt tỏ vẻ hâm mộ.

“Đúng như thế, hơn nữa con trai tôi qua Mỹ du học tất cả chi phí đều do con rể lo! Tôi nói các bà chứ mau trở về bảo con gái mấy bà đừng để con gái tôi bỏ lại quá xa, nhanh chóng tìm một người chồng có tiền, đến lúc đó mấy bà cũng có thể giống tôi ngày ngày đi dạo phố uống trà chiều.” Vương Mỹ Nguyệt cao giọng nói, chỉ sợ người khác không biết.

Cách đó mấy bàn, xung quanh có cây cối ngăn cách, một cặp mẹ con ngồi đối diện nhau, sắc mặt rất khó coi.

“Mẹ, người đàn bà kia mở miệng ngậm miệng đều con rể là cậu chủ tập đoàn Bách Thị, đó không phải là anh hai sao?”

Bà Bách dùng ánh mắt bảo con gái đừng nói nữa, quay đầu đi chỗ khác, nhìn về phía người đàn bà đang đắc ý kia, phát hiện đó là Vương Mỹ Nguyệt, sắc mặt càng khó coi hơn.

Bách Mộ Hân khi thấy vẻ mặt của mẹ, cũng thâm hiểu, cố ý thêm bớt, “Trời ạ, ban đầu sao ông nội kiên trì làm thông gia với loại người không có trình độ này?”

“Câm miệng.” Nghiêm túc nhỏ giọng khiển trách.

“Mẹ, đến lúc nào rồi mà còn muốn con câm miệng, anh hai bị ép cưới một cô gái gia cảnh bản hàn đã đủ buồn rồi, bây giờ còn bị làm cây hái tiền, lấy tiền của nhà chúng ta cho người ngoài xài, đầu anh ấy bị hỏng rồi sao?” Bách Mộ Hân nói, “Con đoán, nhất định là Dung Dĩ Ân giật dây anh hai.”

“Bách Mộ Hân, mẹ nói con câm miệng con không nghe thấy sao? Còn có, con bé là chị dâu con.” Bà Bách giận đến nổi sắp trúng gió rồi, nhưng vẫn kiên trì tuân thủ phép tắc nhà họ Bách, “Về nhà.”

Sắc mặt bà Bách rất khó coi, vẻ mặt Bách Mộ Hân cũng không tốt chút nào, đang dùng trà chiều ngoài ý muốn nghe được đoạn đối thoại này, hai mẹ con khó chịu rời khỏi khách sạn về nhà.

Trên đường về nhà, bà Bách lập tức ra lệnh, “Bách Mộ Hân, gọi điện cho chị dâu con bảo nó đến đây.”

“Dạ” Ha ha lần này chị dâu bị dạy dỗ là chắc rồi.

Trong phòng làm việc, con mắt đen không biết nhìn tấm hình siêu âm lần thứ bao nhiêu, cũng không biết Bách Mộ Khắc đã cười lần thứ mấy.

Thật ra thì anh sớm biết sau khi cưới không lâu Dung Dĩ Ân sẽ mang thai, hơn nữa lại sinh đôi, bởi vì những chuyện này đã xảy ra khi anh và cô kết hôn lần đầu.

Khi đó lúc nghe thấy tin cô có thai, biết mình sẽ làm cha, nhà họ Bách có đời thứ tư, mặc dù anh cảm thấy vui vẻ, nhưng chỉ cho rằng đó là điều đương nhiên, việc nối dõi tông đường vốn là nghĩa vụ của anh và cô.

Nhưng bây giờ không biết tại sao, phát hiện cô đặt hình siêu âm ở trước cửa, nhìn hai bóng dáng nhỏ trong mảnh đen ngòm kia, anh lại cảm động nói không ra lời, hai vợ chồng ôm chặt nhau. *****

“Mộ Khắc, nhất định em sẽ làm một người vợ tốt, em muốn chăm sóc tốt cho các con, bởi vì chúng là bảo bối của anh và em, em muốn nhanh chóng được gặp chúng.”

Vốn dĩ còn hơi lo lắng, sợ cô chưa chuẩn bị làm mẹ, nhưng khi nghe cô nói như vậy anh biết mình đã nghĩ nhiều, bởi vì cô vui vẻ như vậy, thật tâm mong chờ đứa bé ra đời.

Cũng hơn hai tháng rồi, mỗi một lần nhìn hình siêu âm, anh không hết cảm động, ngược lại càng ngày càng cảm động, thậm chí mong đợi hai đứa bé chào đời, mỗi ngày phải tốn ít thời gian suy nghĩ và suy nghĩ, không ngừng đoán, hai cái bóng nhỏ màu đen đó, ai là Diệu Diệu, ai là Huyền Huyền?

Sau đó lại tự oán trách, sao thời gian mang thai lại dài như vậy, anh ước giờ chỉ cần búng tay một cái là thấy hai đứa bé chào đời, trước kia lúc nào trong đầu cũng đều là công việc, không thể ôm ấp họ, lần này nhất định anh sẽ ôm hai nhóc thật nhiều.

Thư kí Kim ở bên liếc nhìn cấp trên, trong lòng rất buồn bực, chỉ có một tấm hình siêu âm, nhìn ngang nhìn dọc đều màu đen, có gì hay chứ.

Lại nói sau khi kết hôn tính tình cấp trên đại biến, trước kia không thể không làm việc, hiện tại thì rất tự nhiên hất hất công việc qua một bên, có gặp mặt bằng nào biết cười không? Xin lỗi, bây giờ thì mặt bằng không chỉ mỗi ngày đều cười mà còn cười đến ngu luôn.

Dĩ nhiên Bách Mộ Khắc không biết trong lòng cấp dưới nghĩ gì, chỉ nhớ bà xã, không biết bây giờ cô đang làm gì?

Mấy ngày qua sáng nào cũng thấy cô nôn rất nhiều, gọi điện thoại về hỏi nếu tình trạng tốt, buổi tối anh sẽ đưa cô ra ngoài ăn.

Đang đưa tay ra định lấy điện thoại, Thư kí Kim vừa mới sắp xếp lại tài liệu nhanh tay lẹ mắt giành trước điện thoại, “Tổng giám đốc muốn gọi cho ai?”

Trước kia anh sẽ bảo Thư kí Kim gọi điện hộ, còn rất tán thành sự linh hoạt của cậu ta, nhưng bây giờ anh chỉ muốn đoạt lại điện thoại trong tay cậu ta.

Anh muốn gọi điện cho bà xã, người này xen vô làm gì? Huống chi Dĩ Ân thích mình gọi cho cô ấy hơn là Thư kí Kim gọi, cái này là tối qua Dĩ Ân nói, cho nên....

“Đưa đây, tự tôi gọi.”

“Dạ.” Thư kí Kim ngoan ngoãn đưa qua.

Bách Mộ Khắc đón nhận điện thoại, duỗi ngón tay ra....

Hổng bét, số điện thoại nhà là bao nhiêu?

Hắc hắc, anh là Tổng giám đốc, từ trước đến giờ công việc gọi điện đều là do Thư kí Kim đảm nhận, hơn nữa trước kia anh độc thân nên không bao giờ gọi điện về nhà mình.

“Số điện thoại nhà tôi.”

Thư kí Kim lập tức nhấn một dãy số, có tiếng đổ chuông. Lát sau có người nhắc máy, là dì quản gia.

“Alo, dì, là con, Dĩ Ân có ở đó không? Dì bảo cô ấy nghe điện thoại đi ạ.”

“Cậu chủ, mợ chủ đi ra ngoài rồi.”

“Đi ra ngoài?” Buổi sáng còn nói không thoải mái, hôm nay cũng không phải ngày khám thai, “Cô ấy đi đâu?”

“Hình như nhà lớn bên kia gọi bảo mợ chủ về đó, chẳng qua là khi đi sắc mặt mợ chủ không tốt lắm.”

Kỳ quái, theo thường lệ, nếu nhà lớn gọi Dĩ Ân về, cũng sẽ phải kêu anh nữa mới đúng, sao anh không nhận được được điện thoại? Dì còn nói sắc mặt cô không tốt, không xảy ra chuyện gì chứ?

Cúp điện thoại, anh hỏi Thư kí Kim, “Hôm nay nhà lớn bên kia có gọi điện đến không?”

“Không có.”

Lạ thật nhà lớn rất ít khi gọi Dĩ Ân về, huống chi cô đang mang thai, cần nghỉ ngơi thật tốt, không thích hợp đi tới đi lui. “Số điện thoại của Dĩ Ân.”

Thư kí Kim lập tức đưa tay ra ấn số.

Không có người nhận, điện thoại chuyển qua hộp thư thoại. Anh suy nghĩ một lát, “Gọi cho bác Lý.” Bác Lý là tài xế anh đặc biệt an bài để chuyên đưa đón Dung Dĩ Ân, có lẽ ông ấy biết chút ít.

Điện thoại lập tức được nhận, “Bác Lý, bác đang ở đâu? Mợ chủ có trên xe không?”

“Cậu chủ, tôi mới đưa mợ chủ về nhà lớn.”

“Bác có biết xảy ra chuyện gì không?”

“Không biết, nhưng mà mợ chủ nhú mày thật chặt, hốc mắt cũng hồng hồng.”

“Bác Lý lập tức tan việc, quay về nhà lớn đón mợ chủ.”

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Bách Mộ Khắc nhìn đồng hồ, mặc dù vẫn chưa tới lúc tan việc, nhưng tâm tư của anh đều đặt hết lên người Dung Dĩ Ân, hơn nữa nghe được hốc mắt cô hồng hồng, anh căn bản không có cách nào làm việc, quyết định về sớm.

Nói với Thư kí Kim một tiếng, cầm chìa khoá ô tô chạy về nhà lớn một chuyến.

Tại nhà lớn, sắc mặt bà Bách rất khó coi, nhìn chăm chăm Dung Dĩ Ân.

Vốn dĩ bà Bách không hài lòng hôn lễ này. Mộ Khắc là một đứa con trai ưu tú như vậy, sao phải cưới cô gái bình thường làm vợ? Nếu không phải bố chồng kiên trì, không tiếc lấy quyền thừa kế ra uy hiếp Mộ Khắc, thì nha đầu này không có cửa bước chân vào nhà họ Bách!

Nếu Dung Dĩ Ân ngoan ngoãn chăm sóc tốt cho chồng, làm một người vợ an phận thủ thường, bà cũng mở một con mắt cho qua, không ngờ kết hôn không lâu, cô và nhà mẹ đẻ của cô dám lấy tiền của nhà họ Bách, còn ra ngoài khoe khoang! Nghĩ đến Vương Mỹ Nguyệt ở nhà hàng mở miệng đều tập đoàn Bách Thị, đáng vẻ vênh vào tự đắc, bà liền tức giận đến nỗi ngay cả bệnh tim cũng sắp tái phát.

“Dĩ Ân, mẹ hỏi con, có phải con bảo Mộ Khắc mỗi tháng đưa cho nhà mẹ đẻ của con hai mươi vạn, để mẹ kể con mỗi ngày đều dạo phố và uống trà chiều?” Bà Bách nghiêm túc chất vấn.

Hai, hai mươi vạn?

Nghe thấy mấy chữ này, Dung Dĩ Ân cũng choáng váng, đôi mắt đẹp mở thật to nhìn mẹ chồng, run rẩy hỏi: “Mẹ, mẹ nói gì? Mộ Khắc anh ấy..... mỗi tháng ẹ kể con..... hai mươi vạn?”

“Chính miệng mẹ kể cô nói.” Bách Mộ Hân tức giận nói.

“Mộ Hân, câm miệng.” Nhẹ nhàng khiển trách con gái, con mắt lại nhìn về phía con dâu, “Con không biết chuyện này?”

Nhắm mắt lại, áp chế lửa giận đang dâng lên, tiếp theo lại cảm thấy xấu hổ và không còn mặt mũi.... Dung Dĩ Ân rưng rưng nước mắt, lắc đầu.

Cô hoàn toàn không biết, Mộ Khắc không nói gì với cô, tối qua cô còn cảm thấy may mắn, thời gian này sao lại yên tĩnh như vậy, mẹ kế không đến cửa đòi tiền, chẳng lẽ đột nhiên mở lòng tốt. Không ngờ chân tướng lại như vậy!

Rõ ràng cô đã cảnh cáo bà ta, không cho phép tìm đến người nhà họ xin tiền, nhưng bà ta vẫn đến tìm Mộ Khắc, hơn nữa một tháng hai mươi vạn! Trời ạ, hai mươi vạn, bà ta, cuối cùng bà ta xài gì mà cần từng ấy tiền? Dung Dĩ Ân càng nghĩ càng tức, càng tức càng khổ sở.

“Chị dâu, cô giả bộ vô tội cũng rất giống, tôi không tin cô không biết chuyện này, nếu không, mẹ kế cô làm sao có gan đến tìm anh hai xin tiền?” Bách Mộ Hân lạnh lùng nói.

Mặc dù anh hai mặt lạnh, đừng nói người ngoài ngay cả em gái ruột là cô cũng sợ ba phần, có thể tránh liền tránh, Vương Mỹ Nguyệt là người ngoài làm sao dám đi tìm anh hai xin tiền?

“Mộ Hân! Mẹ kêu con câm miệng con không nghe à? Nơi này chưa đến lượt con nói chuyện.” Bà Bách lại khiển trách.

“Mẹ, đến lúc nào rồi mẹ còn muốn con im miệng, con không nói, cô ta làm sao biết vừa rồi chúng ta ở trong nhà hàng vừa khiếp sợ lại còn mất thể diện? Rõ ràng không phải người nhà chúng ta, nhưng mở miệng ngậm miệng đều là tập đoàn Bách Thị, người không biết chuyện còn tưởng rằng người nhà chúng ta cũng không có trình độ như nhà cô ta.” Bách Mộ Hân căm giận nói.

“Mẹ, thật sự con không biết mẹ kế con làm những chuyện này, xin lỗi, con thật sự vô cùng xin lỗi, bây giờ con lập tức gọi cho bà ấy, nhất định phải bảo bà ấy trả tiền lại, xin lỗi...” Dung Dĩ Ân chỉ kém chưa có quỳ trên mặt đất cầu xin mẹ chồng thôi.

17. Chương 17

“Mẹ kế cô mà còn tiền? Tiền đã bị bà ấy cần đi mua sắm hết rồi, cô cũng không biết mẹ kế cô hào phóng như thế nào đâu, cầm quần áo mới mua đi cho người ta! Hừ, tởm nhỏ vào, ban đầu không phải ông nội lấy quyền thừa kế làm điều kiện, nói chỉ cần người nào lấy cô thì sẽ là người thừa kế tập đoàn Bách Thị, anh hai mới đồng ý lấy cô, kết quả lại bị mẹ kế cô coi là máy ATM, từ lúc nào mà người ngoài suốt ngày đến nhà chúng tôi lấy tiền, tại sao phải cho các người tiền chứ?”

“Mộ Hân, con càng nói càng quá rồi!” Bà Bách hung hăng trợn mắt nhìn con gái.

“Mẹ, con nói đều là sự thật, con nghe trộm được ông nội nói chuyện với anh hai.”

Dung Dĩ Ân mở to mắt cả người lung lay như lá mùa thu, “Cho nên, cho nên Mộ Khắc mới...”

“Cho nên anh hai mới bắt đắc dĩ...” Kết hôn!

Bách Mộ Hân chưa kịp nói hết câu, một giọng nam vang lên, mang theo sự rét lạnh khiến người khác sợ hãi: “Bách Mộ Hân, bắt đầu từ tháng sau, tiền tiêu vặt của em sẽ bị cắt.”

Bách Mộ Hân chấn động nhìn người mới đến, “Anh!”

Bách Mộ Khắc ưu nhã đi đến, thông dong ngồi xuống bên cạnh Dung Dĩ Ân, nắm lấy cái tay lạnh như băng kia, nhưng hia mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm em gái, thấy vậy da đầu cô tê dại.

“Em nói đúng, tại sao phải làm máy ATM cho người khác. Cho nên, anh sẽ đóng bằng tiền tiêu vặt của em lại.”

“Anh, anh không thể làm vậy với em, em là em gái của anh!” Tiền tiêu vặt bị đóng băng, cô sống thế nào đây.

“Em còn biết anh là anh của em, vậy em có biết cô ấy là ai không? Em nên nói chuyện với cô ấy bằng giọng điệu như vừa rồi sao?” Anh trầm giọng chất vấn.

“Em...” Bách Mộ Hân ngậm miệng.

“Đi ra ngoài, về phòng của em đóng cửa suy nghĩ lỗi của mình đi. Bắt đầu từ bây giờ, không có lệnh của anh, không cho phép ra ngoài nữa bước.” Răn dạy em của mình xong, Bách Mộ Khắc gọi người giúp việc, “Đỡ mợ chủ về phòng nghỉ ngơi.”

“Mộ Khắc...” Dung Dĩ Ân nhìn Bách Mộ Khắc, xin lỗi, mắt mấp, xấu hổ... Rất nhiều cảm xúc dâng lên nhưng lại không nói ra miệng được.

“Về phòng nằm nghỉ rồi chờ anh, anh nói chuyện với mẹ xong sẽ lên tìm em. Đừng khóc, rất xấu.” Đầu ngón tay dịu dàng lau đi nước mắt cô.

Dung Dĩ Ân cố nén nước mắt, gạt đầu, nghe lời rời đi.

Trong không gian to như vậy chỉ còn lại hai mẹ con Bách Mộ Khắc và bà Bách, Bách Mộ Khắc nhìn mẹ, “Xảy ra chuyện gì?”

Bà Bách tức giận kể chuyện xảy ra ở nhà hàng.

“Tiền do con chủ động cho, Dĩ Ân không biết gì cả.”

“Con chủ động cho? Con điên rồi sao?”

“Mẹ, cha từng nói qua, nếu tiền có thể giải quyết được mọi chuyện thì không thành vấn đề, người cũng vậy, Vương Mỹ Nguyệt chính là người có thể giải quyết được bằng tiền, chỉ cần bà ta không đến quấy rầy Dĩ Ân, để Dĩ Ân có thể yên tĩnh chờ sinh, dùng tiền để đổi lấy sự bình an và yên ổn người mẹ và hai đứa bé dễ thương, con cảm thấy số tiền này rất đáng.” *****.

“Người phụ nữ kia là đũa, một khi quán thì sẽ không dứt ra được!”

“Vậy thì cứ để bà ta sống như vậy?”

Anh không thể làm cha vợ ly hôn với bà ta, cũng biết chỉ cần cha vợ còn sống một ngày, Dung Dĩ Ân sẽ không thể phớt lờ Vương Mỹ Nguyệt, thay vì như vậy, không bằng làm cô ấy quản ít chuyện lại, nếu không thể phải sạch quan hệ thì hãy dùng tiền để xử lý, làm cho bà ta biết ai là chủ, và nên cung kính với ai.

Đời này thứ Bách Mộ Khắc không thiếu nhất đó là tiền, nếu như có thể dùng nó để Dung Dĩ Ân sống khá giả, thì tiền này đáng giá, anh cam tâm tình nguyện chi ra.

“Chuyện này, mẹ cũng đừng hỏi đến, con có chừng mực.”

Bà Bách không có cách nào với con trai, nếu con trai đã nói không nên hỏi nữa, bà có thể làm gì? Nhưng mà, có một số chuyện bà không biểu đạt ý kiến thì không được...

“Sau khi Dĩ Ân sinh đứa bé, mẹ muốn mang chúng về đây nuôi dạy, gien di truyền thì không có cách nào thay đổi, nhưng mẹ không muốn cháu mẹ tiếp xúc gần với nhà ngoại, học thói quen xấu.”

Trong đầu hiện lên hình ảnh mấy ngày trước, Dung Dĩ Ân vui vẻ nói với anh muốn nuôi dạy bọn nhỏ, có lẽ từ nhỏ đã thiếu hụt tình thương của mẹ, cô nên cô khát vọng đem tất cả tình thương của mình cho hai đứa bé, nếu đem con về đây ẹ anh chăm sóc, cô nhất định thất vọng, đó là kết quả anh không muốn thấy nhất.

Hơn nữa, nói khó nghe một chút, nhà lớn có một đồng người lớn, không cưng chiều hai nhóc thành vô pháp vô thiên mới là lạ.

“Mẹ, cái này mẹ nói không đúng rồi, Dĩ Ân không phải con đẻ của Vương Mỹ Nguyệt, căn bản không cần lo vấn đề gien di truyền, hơn nữa con cảm thấy đứa bé nên ở cạnh mẹ, để mẹ chăm sóc.” Mặt đen lạnh lùng nhìn mẹ, “Đây là trách nhiệm của Dĩ Ân, cô ấy nhất định phải chăm sóc tốt đời thứ tư của nhà họ Bách, giống như mẹ chăm sóc con và Mộ Hân, khi nhà họ Bách mới có chúng con bà nội cũng để mẹ tự chăm sóc, tại sao Dĩ Ân không thể làm vậy?”

Bà Bách rất không vui khi con trai không chịu cho bà nuôi cháu, nhưng hết lần này tới lần khác anh nói chuyện rất có lý, hơn nữa còn thành thạo trấn an bà, làm bà muốn tức giận cũng không tức giận được.

“Cái thằng này, tưởng mắt của mẹ mù rồi sao? Mới kết hôn đã thành nô lệ của vợ rồi.”

“Còn không phải do cha và ông nội dưỡng thành sao, người đàn ông nhà họ Bách chúng ta đều yêu thương vợ. Không phải mẹ cũng được cha đặt trong lòng bàn tay mà nâng niu sao?” *****.

”Bớt lắm mồm đi, thật sự muốn đóng băng tiền tiêu vặt của Mộ Hân?

Định vậy, nhưng mẹ đã mở miệng, anh phải lùi một bước, “Dạ con bé một chút thôi, nói như thế nào cũng là em gái con, hung giữ với con bé vì chỉ muốn con bé thay đổi thói xấu khi nói chuyện thôi, ở trong nhà mình thì không sao, nhưng khi gả ra ngoài, nếu không thay đổi, người thua thiệt chính là con bé thôi. Mẹ cảm thấy con quá nghiêm với Mộ Hân sao?

“Mẹ hiểu ý con, lần này nghe lời con, xem con nha đầu kia có thay đổi thói xấu không.”

“Mẹ, đối xử với Dĩ Ân tốt hơn một chút, cô gái kia rất yêu con của mẹ, mẹ không hy vọng con hạnh phúc sao?” Bách Mộ Khắc thay đổi thái độ lạnh lùng bằng vẻ mặt vô tội yếu đuối nhìn mẹ.

“Con tên tiểu tử này, mẹ ăn thịt vợ con sao? Chỉ cần cô ấy làm tốt mọi việc, mẹ sẽ không bạc đãi nó.” Bà Bách tức giận nói.

“Mẹ, con biết mẹ tốt nhất, con sẽ nói với cô ấy học hỏi mẹ làm con dâu tốt.”

Lườm con trai một cái, “Ăn kẹo sao mà miệng ngọt vậy?”

“Là thật mà! Mẹ cũng biết con không biết nói ngọt”

“Được rồi, được rồi, đi xem vợ của con đi, không phải đã bảo đi bồi bổ thân thể sao? Sao lại gầy như vậy, bảo con bé ăn nhiều một chút, không thể hai cháu trai bảo bối của mẹ đói bụng được.”

Quả nhiên, muốn giải quyết bà mẹ chồng mặt lạnh tim nóng này, phải để đứa con trai hoàn mỹ tự thân xuất mã là tốt nhất.

“Mẹ cũng vậy, phải chăm sóc tốt bản thân, đừng tức giận.” Trấn an mẹ xong, Bách Mộ Khắc cất bước đi lên lầu.

Mở cửa nhìn thấy Dung Dĩ Ân đang im lặng rơi nước mắt, đột nhiên nhớ tới lúc trước sau khi cưới cũng có ngày thấy cô khóc trong im lặng như vậy, bị anh thấy nhưng vội vàng nở nụ cười nói không có chuyện gì, lúc ấy anh cũng tưởng vậy, thật sự cho rằng không có chuyện gì, bây giờ nghĩ lại, anh bị cô trả hàng không phải không có nguyên nhân, anh không phải là người chồng tốt.

Đi lên phía trước, “Loại phương thức hoan nghênh này có phải quá nghiêm trọng rồi không?” Đặt mông ngồi xuống mép giường, đưa tay lau đi nước mắt chưa kịp khô của cô.

Cô đỏ mắt nói, “Xin lỗi, Mộ Khắc, em không biết mẹ kể em có thể làm như vậy, em đã cố gắng ngăn cản bà ấy, nhưng...”

“Hừ, đã bảo em đừng khóc, rất xấu.” Sờ sờ mặt cô, “Chính là anh đồng ý ẹ kể em tiền, muốn bà ấy không đến quấy rầy em nữa, anh không muốn thấy em phải phiền lòng vì bà ta.”

Kinh ngạc mở to mắt, “Anh, anh biết rồi ha?”

Người đàn ông gật đầu.

“Em, em ... em cảm thấy rất mất thể diện, thật xin lỗi.” Cô giống như đứa bé khóc thút tha thút thít.

“Có gì mà mất thể diện? mình không thể lựa chọn ba mẹ, tuy nói bà ấy không phải mẹ ruột của em, nhưng vì ba em, anh nghĩ em sẽ tiếp tục cho bà ấy tiền, nếu đã như vậy không bằng để anh cho bà ấy tiền, hai mươi vạn một tháng đối với anh không nhiều, nah đầu Mộ Hân kia tiền mua đồ trong một tháng còn hơn vậy nữa. Cứ coi như anh lấy hai mươi vạn để mua sự yên tĩnh đi, một case nhỏ.”

“Mộ Khắc, mới vừa rồi Mộ Hân nói những lời kia... là thật sao? Anh là bắt đắc dĩ mới...” Cô nói không được nữa.

Bách Mộ Khắc không nói gì chỉ nhìn đôi mắt đầm nước mắt kia. Một lúc lâu sau, “Đúng, ban đầu lý do anh đồng ý lấy em chính là vậy.”

Tim Dung Dĩ Ân rơi xuống đáy cốc, mặc dù cố nén nhưng vẫn không nén được mà khóc thành tiếng. Thì ra là, Bách Mộ Khắc bị ép lấy cô, cô không phải là người anh muốn....

“ Như vậy đã vội khóc rồi? Muốn khóc, cũng phải đợi anh nói hết đã rồi hãy khóc.” Trêu chọc cô xong, anh thu lại vẻ mặt tươi cười nói :” Ban đầu là như vậy, nhưng em thử nghĩ lại xem sau đó anh đối xử với em như thế nào, Dĩ Ân, em còn muốn chấp nhất xem lúc đầu anh bị bắt buộc hay không? Còn muốn hỏi gì nữa không?”

“ ...” Không, không chấp nhất, không hỏi, anh đối xử với cô, hiểu cô. Ngắm nhìn người đàn ông trước mặt, tâm tình dâng trào, “ Mộ Khắc, em yêu anh.”

“ Nói lại lần nữa xem.”

“ Em nói, em yêu anh...”

Nâng cầm cô lên, khoe miệng anh khẽ nhếch trả lời, “ Anh cũng vậy.” Cúi đầu hôn cánh môi mềm mại của cô, cẩn thận, dịu dàng hôn cô.

Nói hết tất cả vướng mắc, giống như hai người khiêu vũ một bản, ăn ý tiến lùi, ngọt ngào mà ướt át, ngưng tụ thành dòng suối nhỏ, nhẹ nhàng chảy qua nội tâm của nhau, tưới mầm yêu, để nó khỏe mạnh.

So sánh với lúc tân hôn thì mặt mày còn hồng hởi hơn, đây là nói Bách Mộ Khắc.

Sự nghiệp vẫn trôi chảy, về phần hôn nhân lần này thật sự anh cảm thấy rất hài lòng, tình cảm của anh và Dung Dĩ Ân rất tốt, mỗi ngày trước khi đi làm sẽ trình diễn một màn giao chiến.

Dung Dĩ Ân mang thai đã bảy tháng rồi, bụng đột nhiên lớn một cách nhanh chóng, nhưng mà, cô thật dũng cảm, mặc kệ đứa bé ở trong bụng của cô đùa giỡn, hoặc làm cô khó chịu, cô sẽ cười tít mắt, đáng vẻ giống như đang đắm chìm trong hạnh phúc, nhưng như thế lại làm anh đau.

Hôm nay là sinh nhật cô, bọn họ đã lên kế hoạch, hôm nay anh không tăng ca, muốn đưa cô đến nhà hàng Pháp ăn tối dưới ánh nến lãng mạn.

Nhưng mà lúc trước ăn bữa tối dưới ánh nến, anh phải làm xong việc, giải quyết xong vị Mr. Carlon, khiến ông ông ta ngoan ngoãn móc bút ra ký hợp đồng.

Tập đoàn Bách Thị quyết định lấn sang lĩnh vực nhà hàng, lần này đặc biệt giới thiệu nhà hàng kinh doanh theo hình thức nước ngoài, hi vọng có thể bắt tay hợp tác với Khóa Quốc tạo ra một nhà hàng vô cùng mới lạ. Sáng sớm, Bách Mộ Khắc liền dẫn một đội luật sư tài giỏi, đoàn người hăng hái đi nói chuyện hợp tác với Mr. Carlon đang nghỉ ở khách sạn, tiến hành hội nghị đàm phán song phương.

Hội nghị diễn ra trong mấy giờ, không khí hòa hợp nhưng vẫn diễn ra sự đấu sức, mỗi một câu nói đều cẩn thận và hết sức cân nhắc, một hồi anh đánh tôi đề phòng cuối cùng song phương cũng có chung nhận thức, chính thức ký kết hợp đồng.

“Hợp tác vui vẻ.” Bách Mộ Khắc tự tin bắt tay với Mr. Carlon.

“ Hợp tác vui vẻ.” Mr. Carlon cũng rất chân thành nói một câu tiếng Trung.

Hai bên nói chuyện một lúc, Bách Mộ Khắc và đoàn người tươi cười vô thang máy rời khỏi phòng họp của khách sạn.

“ Xong hợp đồng này, tối nay tôi có thể chuyên tâm dẫn bà xã đi dùng cơm.” Bách Mộ Khắc đánh trống lảng cười nói, “ Các cậu cũng vậy, sau khi về ai cần thám hỏi thì nên thám hỏi, ai cần đền bù hãy mau đi đền bù.”

Thời gian này bọn họ bận rộn chuẩn bị dự án, khẳng định lơ là người quan trọng của mình.

Hiếm khi thấy tổng giám đốc khôi hài như vậy, mọi người cũng.

Trong đầu Bách Mộ Khắc đang nghĩ đến bữa tối dưới ánh nến, bỗng nhiên mọi người thấy thư kí Kim ồ lên một tiếng.

“ Sao vậy?” Bách Mộ Khắc quay đầu nhìn thư kí Kim.

Thư kí Kim lộ ra vẻ mặt khó xử, liền nháy mắt với Bách Mộ Khắc.

“ Các cậu về trước đi.” Đuổi những người khác đi, Bách Mộ Khắc nhìn thư ký Kim, “ Nói.”

“ Tôi thấy bà chủ!”

“ Dĩ Ân?”

“ Đi cùng với một người đàn ông, người đàn ông kia...” Ôm cô ấy.

Không đợi thư kí Kim nói hết, đôi mắt Bách Mộ Khắc lập tức nhìn thap tầm mắt cậu ta, quả nhiên thấy một đôi nam nữ đang ôm nhau thắm thiết, đang đi về phía thang máy.

Anh chỉ thấy một bên mặt của người phụ nữ, là Dung Dĩ Ân, thật sự là Dung Dĩ Ân, hơn nữa trên người cô mặc bộ đồ mới hôm qua anh mua riêng cho cô để mặc đi ăn bữa tối dưới ánh nến, bộ quần áo, con mẹ nó thật đẹp!

18. Chương 18: Chương Cuối

Giống như bị người ta tát ột cái, cơn ghen bắt đầu cuộn cuộn dâng lên, sắc mặt Bách Mộ Khắc rất khó coi cất bước vội vàng đuổi theo, chờ anh chạy đến thang máy, cửa thang máy đã đóng, đưa hai người lên lầu.

Ghê tởm, tại sao có thể như vậy? Không phải anh đã thay đổi sao? Hơn nữa anh cũng nắm trong tay tất cả quan hệ của cô, hoàn toàn tiêu diệt tất cả hồ ly tinh có thể xuất hiện, tại sao bây giờ lại có.

Bách Mộ Khắc sắp điên rồi, hai con mắt nhìn chằm chằm số tầng, vừa xác nhận thang máy dừng ở tầng nào, thư ký Kim đứng ở một cửa thang máy khác đã lên tiếng, “Tổng giám đốc, ở đây.”

Bách Mộ Khắc và thư ký Kim vô thang máy, đi đến tầng đó rồi dừng lại. Nhưng khi ra khỏi thang máy, thì cả hành lang của tầng đó không hề có một bóng người!

“Tổng giám đốc..”

“Tìm từng phòng một, nhất định phải tìm bằng được cho tôi!” Giống như con dã thú bị thương phát ra tiếng gầm, Bách Mộ Khắc mất hết bình tĩnh nhấn chuông cửa của từng phòng một.

Loại hành vi này rất nhanh sẽ khiến khách sạn huyền não một trận, một khi tin tức truyền đến lỗ tai của giới truyền thông khẳng định sẽ không áp chế được, không phải thư ký Kim không muốn ngăn cản hành động điên cuồng của cấp trên, nhưng lại thấy thông cảm, vì anh biết tổng giám đốc rất quan tâm đến vợ mình.

Bách Mộ Khắc đã đi đến căn phòng thứ năm, nhấn chuông cửa, bên trong có người mở cửa.

“Xin hỏi anh là ai? Có chuyện gì không?” Người đàn ông khó hiểu nhìn Bách Mộ Khắc.

Bách Mộ Khắc nhìn người đàn ông xa lạ trước mắt, cao lớn đẹp trai không thua gì mình, còn chưa xác định được anh ta có phải người ôm Dung Dĩ Ân không, thì bên trong truyền đến một giọng nữ quen thuộc.

“Khởi băng đến nhanh vậy sao?”

Bách Mộ Khắc điên rồi, đẩy ngã người đàn ông ra rồi xông vào.

“Mộ Khắc!” Dung Dĩ Ân ngồi trên ghế kinh ngạc nhìn ông xã mình.

Lửa giận bốc lên cao, nhìn chằm chằm vợ mình, cô mặc bộ đồ anh mua, trang điểm thật xinh đẹp, giày đã cởi, chân dài đặt trên bàn trà, ở chung phòng với người đàn ông xa lạ, sao Bách Mộ Khắc chịu được, sao cô có thể dùng vẻ mặt vô tội đó nhìn anh?

“Sao anh có thể tùy tiện xông vào phòng người khác?” Người đàn ông không vui vặn hỏi.

Bách Mộ Khắc không nói gì, liền giơ nắm đấm lên mặt người kia chào hỏi.

“Mộ Khắc, mau dừng tay, anh ấy là anh trai của em!”

Gì, anh trai? *****

Không thể đánh, mẹ nó chứ, không thể đánh! Thư ký Kim theo sát phía sau, thần kinh vận động phản ứng nhanh, vội vàng chạy lên phía trước, muốn ngăn cản Bách Mộ Khắc, kết quả, không kịp thu hồi nắm đấm, cú đấm mạnh mẽ giáng lên mặt cậu ta...

Phanh! Thư ký Kim ngã xuống ngay tại chỗ.

“Trời ạ, thư ký Kim..” Dung Dĩ Ân la lên, không quản chân đau, ngay cả giày cũng không mang chạy lại xem xét vết thương của thư ký Kim, “Anh không sao chứ?”

“Không có, không có chuyện gì.” Thư ký Kim đau đến nhe răng trợn mắt nhưng vẫn cố ra vẻ không sao, bò dậy.

“Xin lỗi, không còn kịp thu tay lại nữa.” Bách Mộ Khắc tỏ vẻ xin lỗi nhìn thư ký Kim.

“Dĩ Ân, không phải con khỉ hoang này là chồng em chứ?” Dung Dĩ Nghiêu hỏi.

Khỉ hoang?

Bách Mộ Khắc quắc mắt nhìn chằm chằm người đàn

Ông xa lạ đang nói chuyện.

“Dĩ Ân, người anh này của em từ tảng đá rơi ra sao?” Không cam lòng yếu thế, phản kháng lại.

“Được rồi được rồi, đừng mất to trừng mắt nhỏ nữa, Mộ Khắc sao anh lại ở đây?”

“Hôm nay chúng tôi bàn chuyện hợp tác với Mr.Calon ở đây, sau khi kết thúc, ở đại sảnh bà chủ và anh này có chút...” Thư ký Kim xoa xoa mặt, cẩn thận chọn từ để trả lời thay cấp trên.

“Cho nên chạy lên đây bắt gian?” Dung Dĩ Nghiêu đùa cợt nói.

“Anh, sao anh lại nói như vậy, dù gì anh ấy cũng là em rể anh.” Dung Dĩ Ân chu môi kháng nghị.

“Nhưng anh suýt nữa bị em rể đánh.”

“Ai bảo anh ôm eo vợ tôi!”

“Chân Dĩ Ân bị thương, tôi chỉ đỡ nó, cậu lật ngược tình thế rồi ghen tuông cũng hơi quá rồi đấy.” Dung Dĩ Nghiêu tức giận nói.

Tốt, hiện tại đều là anh sai được chưa! Từ từ thu lại sắc mặt, “Sao lại bị thương?” Anh vội vàng kéo Dung Dĩ Ân để cô ngồi xuống ghế.

Cô giống như một đứa bé cười tí mắt nói: “Anh trai dẫn em đi mua quà sinh nhật, kết quả không cẩn thận bị trật chân.”

“Tôi đã xem qua, không có gì đáng ngại, chườm đá là được.” Dung Dĩ Nghiêu nói.

“Anh trai em ở Mỹ làm bác sĩ.” Cô giải thích.

“... Sao anh không biết em còn có một người anh trai?” Tủi thân nhìn Dung Dĩ Ân một cái.

Dung Dĩ Ân không thể làm gì khác hơn là kể cho anh nghe, khi cha mẹ ly hôn hai anh em một người theo mẹ đi Mỹ, một người ở lại Đài Loan, hai anh em nhiều năm không gặp, cho đến tháng trước nhìn thấy chuyện của nhau trên báo.

Lần này nhân dịp Dung Dĩ Nghiêu đến Đài Loan tham gia nghiên cứu và thảo luận y học, mới có cơ hội nhìn thấy em gái nhiều năm không gặp.

“Em cũng thật là, chuyện như vậy cũng không nói với anh một tiếng, lại tự mình chạy đến gặp người ta, nếu chẳng may gặp phải kẻ lừa đảo thì sao?” Bách Mộ Khắc toát cả mồ hôi lạnh.

Gì, tên này, anh có thể ăn em gái của mình sao? Không cam lòng yếu thế Dung Dĩ Nghiêu lập tức ra tay, “Lá gan Dĩ Ân đúng là rất lớn, mới có thể đồng ý lấy một người quen biết chưa đến một tháng như cậu làm chồng, cũng không nghĩ tới bản thân không biết nhìn người thì như thế nào bây giờ?”

Hai người kia có qua có lại, đấu võ mồm, ai không biết chuyện chắc có lẽ sẽ nghĩ họ là một đôi!

“Tôn trọng người lớn một chút được không, bây giờ là đang diễn đánh là thương, mắng là yêu sao?”

“Wow, ai thương anh ta.” Phía bên trái lên tiếng.

“Làm ơn đi, con khỉ ngang ngược kia.” Phía bên phải lên tiếng.

“Em muốn khóc, hai người một là ông xã thân ái, một người là anh trai bảo bối đã lâu không gặp, hai người cứ gây lộn em phải làm gì bây giờ?” Dung Dĩ Ân khó xử, vẻ mặt như muốn khóc.

Quả nhiên, vừa dùng chiêu này, hai người đàn ông lập tức ngoan ngoãn chung sống hòa bình, không dám khiêu khích đối phương nữa.

Thư ký Kim len lén giơ ngón tay cái lên, khen ngợi Dung Dĩ Ân.

Buổi tối hôm đó, vốn dĩ chỉ có hai người ăn dưới ánh nến của nhà hàng Pháp, nhưng vì Dung Dĩ Nghiêu ngàn dặm xa xôi đến tìm em và thư ký Kim xả thân vì nghĩa nên biến thành bốn người ăn tối, chẳng qua người trả tiền là Bách Mộ Khắc.

Bách Mộ Khắc uống rượu vang, mãnh liệt trợn to mắt, Dung Dĩ Ân thấy vậy vừa bực mình vừa buồn cười.

Thật vất vả mới ăn xong, về đến nhà, hai người nằm trên giường.

Cái này sẽ không có người ngoài làm bóng đèn nữa!

“Mộ Khắc, hôm nay em rất vui, anh của em không quên người em gái này, anh ấy nói đợi khi anh ấy về Mỹ, anh ấy sẽ sắp xếp để kỳ nghỉ đưa mẹ về đây, cuối cùng em cũng được thấy mẹ!” Dung Dĩ Ân nói xong, cảm động đến sắp khóc.

“Đứa ngốc, vui mừng sao lại khóc.” Đau lòng lau đi nước mắt cô.

“Mộ Khắc, anh dịu dàng như vậy, nhưng buổi chiều lúc xông vào phòng khách sạn thật đáng sợ!”

“Anh... anh cho là... anh nghĩ em không thương anh, trong lòng em có người khác!” Bách Mộ Khắc cũng cảm thấy rất mất mặt, anh một người hoàn mỹ như vậy, sao có thể làm ra hành động không suy nghĩ như vậy thật sự quá mất mặt rồi.

“Anh sợ em bỏ anh đúng không?” Cô mỉm cười hỏi.

Bách Mộ Khắc chưa từng gặp tai họa như thế bao giờ, “Cũng không phải là sợ, chính là...” Ấp a ập ứng.

“Cuối cùng có sợ hay không?” Dung Dĩ Ân xấu hổ hỏi.

Bách Mộ Khắc bại trận, bĩu môi, thở dài một hơi, “...Sợ.”

Dung Dĩ Ân cười hì hì, đưa tay nâng khuôn mặt tỏ vẻ đáng thương của Bách Mộ Khắc lên, hôn anh, “Không cần sợ, em vẫn yêu anh, vĩnh viễn cũng yêu anh.”

Như vậy mới đúng chứ? Nói như thế nào, hàng đã nhận miễn trả lại, hướng chi cũng qua giám định và sử dụng rồi, nào có đạo lý cho trả hàng.

“Bà xã, sinh nhật vui vẻ!”

19. Chương 19: Vĩ Thanh

Hai năm sau, năm hai

Thức dậy, bên cạnh giường ngủ trống không, ra giường lạnh ngắt, Dung Dĩ Ân ngủ bên cạnh anh hiển nhiên đã rời giường lâu rồi.

Bách Mộ Khắc không có suy nghĩ nhiều, vẫn giống mọi ngày xuống giường rửa mặt, sau đó vào phòng thay quần áo, mặc từng thứ Dung Dĩ Ân đã chuẩn bị cho anh, đầu tiên là áo sơ mi, quần tây, cà vạt, áo ghi-lê, áo vest, mọi thứ hoàn toàn không thể chê vào đâu được.

Trời sanh anh đã có tính không thích gần gũi với người khác...

Đó là lúc trước, bây giờ Bách Mộ Khắc đã thay đổi thích gần gũi với bà xã, nhưng hết lần này tới lần khác hai đứa con sinh đôi lại chiếm lấy thời gian gần gũi của vợ chồng họ, hiện tại anh chỉ có thể trộm được một hai giây thôi.

Lúc Bách Mộ Khắc mở cửa ra, mùi thức ăn liền xông vào mũi, làm anh thấy rất đói bụng, Bách Mộ Khắc vội vàng đi đến bàn ăn.

Nghe thấy tiếng bước chân, cô đang đứng trước máy nướng bánh, quay đầu lại nhìn anh cười nhẹ, “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.”

“Cho em thêm một phút.” Cô báo trước thời gian.

Lát sau, máy nướng bánh vang lên, cô thuần thục lấy ra, quét một lớp bơ, rồi mang thịt xông khói, trứng chiên, khoai tây nướng muối, salad xà lách mà cô đã chuẩn bị trước đó đều dọn ra bàn.

“Nước trái cây hay cà phê?”

“Cà phê!”

Cô lấy cà phê bột ra, bỏ vào máy pha cà phê, nhấn nút, không lâu sau, một ly cà phê thơm phức đặt trước mặt Bách Mộ Khắc.

“Cảm ơn. Ngồi xuống cùng ăn đi.”

“Ừ.” Cô tự rót ỉnh một ly nước cam.

Trên bà ăn, thiếu hai con tiểu ác ma, ngang ngược, mọi thứ rất hài hòa.

“Mộ Khắc, trước khi anh đi làm, có thể cho em chút thời gian không? Em có chút chuyện muốn nói với anh. Không lâu đâu, một phút là được.” Dung Dĩ Ân xin ít thời gian của anh.

Nhìn dáng vẻ khác thường của Dung Dĩ Ân, đột nhiên Bách Mộ Khắc cảm thấy rất bất an, tình huống này, cách nói chuyện hình như đã từng trải qua, là ngày kia sau khi anh cưới được hai năm, lần kết hôn đầu của anh những chuyện này đã xảy ra.

Suy nghĩ một lát, anh nhớ tới, anh nhớ tới, chính là ngày này Dĩ Ân nói muốn ly hôn, anh xảy ra tai nạn, quay lại quá khứ.

Xong rồi, cô, cô, không phải cô ấy lại nói với anh muốn ly hôn chứ?

Dạ dày Bách Mộ Khắc quặn lại, cả người toát mồ hôi lạnh, cao lương mỹ vị trước mắt đều trở nên vô vị, chỉ có thể nhét lung tung vào miệng.

Thật vất vả mới ăn xong bữa sáng, bọn họ mặt đối mặt ngồi ở trong phòng khách, Dung Dĩ Ân không nói gì, Bách Mộ Khắc chịu không được, tỏ thái độ trước.

“Anh sẽ không ly hôn, anh tuyệt đối không ly hôn!” Anh muốn bảo vệ hôn nhân của anh.

Ly hôn? Dung Dĩ Ân nghiêng đầu, tỏ vẻ không hiểu nhìn chồng, “Chuyện gì vậy? Ai nói với anh ly hôn?”

“Vậy em muốn nói với anh chuyện gì?”

Dung Dĩ Ân xoa xoa, cười cười tỏ vẻ thần bí, “Hình như em lại có.”

Lại có?

Bách Mộ Khắc mất một phút đồng hồ mới tiêu hóa hết hai chữ kia, một giây sau liền toét miệng cười, đi qua ôm lấy Dung Dĩ Ân, “Thật tốt quá! Lần này anh hy vọng là một cô công chúa xinh xắn đáng yêu. Hắc, là con sao? Con là cô công chúa nhỏ đáng yêu sao?” Anh cúi đầu dịu dàng nói chuyện với đứa bé trong bụng cô.

Không bị trả hàng, cảm giác thật tuyệt!

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-cho-tra-lai-ong-xa>